

Synchron

Zpravodaj Českého filmového a televizního svazu FITES

Uvnitř:

Píše nám premiér

Kritický obzor: Lidice
Petra Nikolaeva

Aktuální dění ve světě filmu, servis pro profesionály

Vzpomínky na Milenu Vostřákovou, Borise Jachnina a Ladislava Simona

Jak se volí generální ředitel ČT?

Nad řekou to vře – co se děje kolem píseckého festivalu

Recenze nových dokumentů

Ohlédnutí za karlovarským svátkem filmu

a další čtení

Milí přátelé, kolegové, členové a příznivci FITESu,

letní čas už málem sahá po podzimním ovoci. Když se však nad tím zamyslíme, trochu nám připadá, že tentokrát je na poli, které dalo název i naší organizaci – totiž ve filmu a televizi – tradiční doba sklizně spíše ve znamení očekávání a nadějí, než žní. Čekáme bohatší úrodu výrazně kvalitních českých filmů, zatím jich od začátku roku moc nebylo. Patrně není náhoda, že karlovarský festival si nevybral do soutěže ani jeden český hraný snímek! Čekáme na četnější a dobré televizní inscenace a filmy, jichž bylo letos odvíšeno jako šafránu. A pořad s marným očekáváním zapínáme televizní přijímač, zda konečně veřejnoprávní televize vymyslí pro prázdninové večery něco nápaditějšího než nekonečné reprízy (pod)průměrné zábavných pořadů. Jisté naděje našťastí přece jen vzbudila očekávaná změna v křesle generálního ředitele ČT. Výběrové řízení je vypsané, požadavky, byť v obecné rovině, formulovány a publikovány v médiích. Tak uvidíme.

Mimochodem, jak několik autorů právě v tomto čísle Synchronu připomíná, Česká televize by se pomalu měla připravovat na své velké jubileum; stálo by za to vyšperkovat je nejen vzpomínkovými pořady či případnou pamětní publikací, ale především kvalitním vysíláním. Na rozdíl od Českého rozhlasu, který pokaždé dokáže své „kulatá“ výročí výtečně zúročit (pořady, knihami, cédéčky i dalšími akcemi), ČT si těchto příležitostí zřejmě moc neváží. Nebo ano? Nechme se překvapit.

Naš FITES ovšem v létě nečekal a nelenil. Na stránkách Synchronu se dočtete o našich aktivitách, které proběhly na prahu léta či které chystáme pro první týden podzimu. Účastnili jsme se 46. ročníku Mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech, kde jsme uspořádali FITESPARTY – tentokrát na terase hotelu Thermal, tedy v samém středu festivalového dění. O průběhu přinášíme informaci i fotoreportáž uvnitř časopisu. Zástupci výkonného výboru i členové FITESu byli aktivní i na dalších festivalech a přehlídkách. Korespondovali jsme s premiérem Nečasem, jednali s ústavními činiteli i kulturními organizacemi, připravujeme soutěž Trilobit 2011 a program slavnostního večera v Berouně. Na září chystáme pravidelné udílení Ceny FF – Přelouč (6. 9.) a také další Čtvrtletník (19. 9.), tentokrát na téma Zákon o kinematografii.

Chceme oživit debatu na téma „FITES – jaký je a jaký by měl být“ (viz výzva ve 3. čísle letošního ročníku Synchronu, která stále trvá) a získat ke spolupráci i další, zejména mladé filmaře, televizní pracovníky a publicisty. Za nadějný začátek – alespoň pokud jde o nové autory Synchronu – považujeme rubriku Zadáno pro mladé, která zahájila v minulém čísle. Věříme, že nám pomůžete budovat aktivní organizaci a obsažný a poutavý časopis!

Přejeme krásný zbytek dovolených a – dle přiložené fotografie – příjemná zastavení v klidu a na krásných místech. Vždyť i odpočívat je zapotřebí.

Redakce a redakční rada Synchronu

Obsah

- 2 Pozvánky FITESu**
- 3 FITESPARTY**
- 4 Cena Jana Beneše**
- 6 Korespondence FITESu s politiky**
- 12 63. Čtvrtletník o autorských smlouvách s ČT**
- 13 Dabingová Přelouč**
- 15 Kritický obzor – Lidice**
- 18 Zadáno pro mladé: Fr. Štika o Nevinnosti**
- 19 Děje se ve světě filmu: aktuality, zajímavosti**
- 21 Odešli – vzpomínky na Milenu Vostřákovou, Borise Jachnina, Ladislava Simona a Michalise Kakojoannise**
- 23 Před volbou generálního ředitele ČT – soubor článků, úvah a dokumentů**
- 28 Pohledy k přátelům**
- 29 Festivaly: Fresh Film Fest, Litoměřice, Sokolov, Cannes, LFŠ Nad řekou to vše – dění kolem filmového festivalu**
- 35 Ohlédnutí za 46. ročníkem MFF Karlovy Vary**
- 39 Recenze dokumentů Banderovci a Generace Singles**
- 41 Causa Kovář z Podlesí – další dějství**
- 43 Servis pro filmové profesionály – workshopy, konzultace, konkursy, kalendář akcí**
- ... a další čtení**

Autoři fotografií: Martin Vadas, Tomáš Pilát, Jana Tomsová, Film Servis, Festival Karlovy Vary, Produkce filmu Banderovci, HBO, David Pilát, Letní filmová škola, Jana Pilátová, Radioservis, Jaroslav Černý, Zdena Čermáková, Martin Kaiser.

VÝZVA

Vyzýváme všechny členy FITESu, kteří nezaplatili členské příspěvky, aby tak urychleně učinili. Je to možné udělat prostřednictvím složenky nebo převodem na účet, jehož číslo je v tiráži časopisu.

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme panu Mgr. Jiřímu Piskáčkovi za dar FITESu ve výši 3 000 Kč.

SYNCHRON, časopis Českého filmového a televizního svazu FITES, Pod Nuselskými schody 3, 120 00 Praha 2, tel./fax 222 562 331, kontakty: info@fites.cz, produkce@fites.cz, redakce@fites.cz, uctarna@fites.cz. Číslo účtu u Komerční banky Praha-východ je 26831021/0100. Řídí redakční rada: Tomáš Pilát, Agáta Pilátová, Jarmila Cysařová, Daniel Růžička, Martin Skyba, Zdena Čermáková. Redakce: Tomáš Pilát (šéfredaktor), Agáta Pilátová, kontakt: redakce@fites.cz. Sazba a grafická úprava Nataša Allramová, tisk Agentura Jiří Brůna JB, j.bruna-tisk@seznam.cz. Vychází 6x ročně za finanční podpory Ministerstva kultury ČR a Nadace ČLF. Evidence MK ČR č. E 13763. ISSN 1213-9181. Inzerce zajišťuje CLOWN CZ, Václavské náměstí 19, 110 00 Praha 1, tel. 234 656 123, fax 234 656 138, info@clown.cz. Expedice DUPRESS Podolská 110, 147 00 Praha 4, tel. 241 433 396, 721 407 486. Toto číslo bylo dáno do tisku 9. srpna 2011. Předplatné 600 Kč (včetně poštovného) je pro členy Fitesu zahrnuto v členském příspěvku. E-mail: tomas.pilat@rozhlas.cz, agata.pilatova@tiscali.cz, redakce@fites.cz

<http://www.fites.cz>

64. ČTVRTLETNÍK FITESu se koná

v pondělí 19. 9. 2011 od 17 hod.
v projekci kina MAT – Karlovo náměstí 19, Praha 2

**Hlavní téma panelové diskuse:
Zákon o kinematografii**

Účast přislíbil ministr kultury pan Jiří Besser

Tisková konference k 17. ročníku udělování cen Františka Filipovského za nejlepší herecké a tvůrčí výkony v dabingu se koná:

v úterý 6. 9. 2011 od 15 – 17 hod.
v projekci kina MAT – Karlovo náměstí 19, Praha 2

Moderátorem tiskové konference bude Ondřej Kepka.

Dále se zde představí zástupci organizací, jež tento projekt společně organizují – FITES, Herecká asociace Praha a město Přelouč. Přítomna bude předsedkyně poroty a několik členů přípravného výboru, jako například režisér slavnostního předávání cen pan Pavel Vantuch, scénárista pan Gustav Oplustil, moderátor přeloučského večera Jan Rosák či patronka projektu Pavlína Filipovská.

V rámci tiskové konference se jako první dozvíte nominace pro nový, už 17. ročník dabingových cen Františka Filipovského. Dále Vám bude promítnut šot z minulého ročníku, samozřejmě bude odhalena jedna z mnoha cen, kterou nominovaní budou moci získat. Také budou sděleny informace o konání slavnostního večera, který proběhne 17. září 2011 ve společenském sále Občanské záložny v Přelouči.

Svou účast, prosíme, potvrďte buď telefonicky na tel. č. 605 716 597 nebo na e-mailové adrese dabingovecenyff@seznam.cz.

17. ročník Ceny Františka Filipovského – Přelouč 2011

sobota – 17. 9. 2011

doprava účastníků na slavnostní předávání cen:
odjezd ve 13.30 hod. od stanice metra B Českomoravská
návrat cca ve 22.30 hod. na stejné místo

zájemce prosíme o nahlášení účasti do 31. srpna 2011
na tel. číslo – 728 610 036, 261 261 831 (Jana Komersová)

nebo

mailem na adresu: produkce@fites.cz (Zdena Čermáková)

FITESPARTY NA KARLOVARSKÉM FESTIVALU

Ve smršti akcí na 46. mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech našla své solidní místo i **FITESPARTY** – již tradiční setkání našich členů, příznivců, domácích a zahraničních hostů. Uspořádali jsme ji 5. července v odpoledních hodinách ve vlnném prostředí terasy hotelu Thermal. (I když, pravda, počasí bylo i při této příležitosti – jako po většinu festivalu – věru vrtkavé.) U vchodu vítaly četné přichozí představitelky výkonného výboru Jana Tomsová a manažerka Zdena Čermáková.

Přišli filmaři – nejzácnějším a jistě nejváženějším hostem byl režisér Jiří Krejčík (když jsme ho uvítali, právem zazněl nadšený potlesk přítomných)–, dostavili se historici, teoretici, filmoví novináři, členové FITESU přítomní na festivalu i ti, kteří přijeli zvláště kvůli našemu setkání.

FITESPARTY opět moderoval Václav Čapek, který jako vždy osvědčil svou

dobrou připravenost a pohotovost a samozřejmě také schopnosti komunikace v několika jazycích. Přítomní měli k dispozici starší i nová čísla Synchronu.

Téma setkání znělo „*Autorská práva ve světě klasických i nových médií*“. Tento stále aktuální a ožehavý problém diskutujeme také na jiných našich schůzkách a shromážděních – viz záznam z květnového Čtvrtletníku na stránkách tohoto čísla Synchronu. Znovu tak zazněly názory a připomínky o nejasnostech kolem autorského zákona, diskutéři uváděli vlastní, často nepříznivé zkušenosti s uplatňováním i upíráním autorských práv. Řeč se však vedla spíš v přátelském a pohodovém duchu, jak se na párty sluší. Ostatně vítr na vzdušné terase občas kradl slova a věty od úst, takže bylo lepší si raději připít dobrým vínem...

-ap-

František Němec a Jana Tomsová

Na FITESPARTY živě debatovali i účastníci ze zahraničí

Martin Vadas

Martin Skyba a Dr. Jan Svoboda

Tomáš Bělohradský, Zuzana Kopečková a Jan Štern

Václav Čapek se zhostil role moderátora skvěle a v mnoha jazycích

CENA JANA BENEŠE KRISTINĚ VLACHOVÉ

Nadační fond angažovaných nestraníků (NFAN¹) udělil 8. června 2011 filmařce Mgr. Kristině Vlachové (vl. jm. ing. Janě Slánské), scenáristce, režisérce a dokumentaristce, člence Výkonného výboru FITES cenu Jana Beneše² „za bohaté scenáristické dílo a zejména za nebojácnou dokumentaristiku posledního dvacetiletí“. Stalo se tak 8. června 2011 v Ústavu pro studium totalitních režimů (ÚSTR) u příležitosti semináře o Nápravě výchovném ústavu v Minkovicích u Liberce, který obě organizace uspořádaly ve spolupráci s bývalými politickými vězni tohoto komunistického lágru.

Na diplomu, který je součástí Ceny Jana Beneše, je uveden citát amerického a českého spisovatele z roku 2004. Je výzvou k zamyšlení pro všechny ty, kteří se zabývají totalitními režimy dvacátého století:

„Ostatně, nebyl komunismus a nacismus shodný nejen co do výčtu spáchaných zločinů, ale neshodoval se také svou snahou popřít civilizaci jako takovou!“

Angažovaní nestraníci, kteří udělují tuto cenu, nemohli nalézt vhodnějšího tvůrce, kterému by lépe slušela. Celá atmosféra slavnostního aktu byla protkána výjimečností okamžiku i souzněním mnoha přátel, kteří se tohoto mimořádného aktu zúčastnili. Nestává se každý den, že by dlouhá léta opomíjená osobitá autorka – po roce 1989 převážně dokumentárních filmů – byla vyznamenávána. Vzpomeňme prestižní Cenu Andreje Nikolaje Stankoviče z roku 2004 za *dosavadní filmové dílo, odhalující metastázy všeobecně přetrvávajícího komunistického cítění a myšlení, či Cenu Trilobit 2006 za filmy Kauza Uherské Hradiště (ČT 2006) a Dračí setba (APP 2006), který natáčela mnoho roků ve vlastní produkční společnosti Alma Prague Production. Kristina Vlachová v květnu t. r. obdržela Zlatou lípu ministra obrany ČR a proslýchá se, že ani Cena Jana Beneše NFAN nebude jejím posledním vyznamenáním v tomto roce.*

Daniel Herman, ředitel Ústavu pro studium totalitních režimů (ÚSTR), přivítal vzácného hosta – paní Zdeňku Mašínovou, která pro tuto příležitost vážila cestu až z Olomouce, aby Kristině Vlachové mohla osobně blahopřát. Dále se slavnosti zúčastnili Vladimír Hučín, tajemník NFAN, Jiří Gruntorád, Jiří Wolf, spisovatel a politický vězeň, Jiří Wonka, Petr Hauptmann, Bohumil Petrovský, gr. Jiří Kubík, PhDr. Olga Bezděková, ing. Pavel Holba, předseda KAN, ing. PhDr. Jan Vodňanský, spisovatel, herec, zpěvák, autor textů písní, novinářka Mgr. Hana Benešová, Jarmila Cysařová, publicistka, členka a historička FITES, Mgr. Monika Žárská, pracovníci ÚSTR a mnoho dalších přátel vyznamenané dokumentaristky i vězňů komunistického pracovního tábora v Minkovicích. Ten byl proslulý otročskou prací na šatonech a bestialitou tamních bachařů, jedno z nejhorších vězení, které si čeští komunisté vymysleli.

Vážená sešlost v přednáškové síni ÚSTR očekávala příchod prof. PhDr. Vladimíra Justy, CSc., který dle slov Dr. Josefa Vláška z vedení Nadačního fondu angažovaných nestraníků přislíbil přednést laudatio na počest oslavenkyně.

Herec Ondřej Vetchý přiblížil – za přítomnosti autora – prožitky tamních vězňů čtením ze samizdatové „Zprávy Jiřího Wolfa o poměrech v NVÚ (Nápravě výchovném ústavu) Minkovice z roku 1979, vydané na Západě. Přátelské odpoledne ubíhalo čekáním na zvládnutí technických problémů s projekcí a doufáním v příchod prof. V. Justy. Jakoby slovný teatrolog svou nepřítomností spojenou s očekáváním odkazoval na divadelní hru Samuela Becketta... V promítané ukázce z díla Kristiny Vlachové z cyklu Intolerance Studia ČT Brno s názvem „Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu“ (z roku 2005) měli přítomní příležitost přesvědčit se o stále aktuálnosti jejích filmů. Mnohé postavy z jejího filmu jsou dnes významnými hybateli Ústavu pro studium totalitních režimů, na jehož půdě se celá akce odehrávala. Projekcí právě tohoto filmu se podařilo skvěle připomenout i trampoty rodiny spisovatele Jana Beneše s komunistickou StB i polistopadovou policií a justicí. Jan Beneš byl v roce 2003 mj. i kandidátem na člena Rady ČT navrženým Filmovým a televizním svazem FITES. Pro sněmovnu však jeho kandidatura nebyla dost dobrá na to, aby jí věnovala pozornost. Byl autorem mnoha povídek, románů a novinových článků, ale také autorem námětu a spolu s Neklanem Hejdou i scénáře k televiznímu filmu Dlouhé dopoledne³, který v režii Jaroslava Novotného vznikl v Československé televizi v roce 1969. Uveřejnění se však dočkal až v roce 1991. Jde o jedno z nejlepších dramatických děl v žánru televizních inscenací, které v České republice dodnes nebylo překonáno.

I proto Kristina Vlachová řekla, že si považuje za čest být laureátem ceny, která nese jméno právě Jana Beneše, kterého osobně znala a velmi si ho váží. Dlouho očekávaný příchod prof. Vladimíra Justy k přednesu laudatia se nakonec neuskutečnil, Godote, kde jsi?

A tak se Kristině Vlachové dostalo srdečných ovací „jen“ od nás přítomných.

Připomeňme si několik děl z pera Kristiny Vlachové: scénář k hranému filmu režiséra Víta Olmera Takže ahoj vyrobenému ve FSB v roce 1969, scénář k filmu Hra o jablko režisérky Věry Chytilové, který vznikl v Krátkém filmu Praha v roce 1976 a byl oceněn cenami Stříbrný Hugo v Chicagu 1977, Velká cena Chamrouse 1997, scénář „Mezyczyna niepotrzebny“ s Agnieszka Holland, režíroval Laco Adamik v roce 1981. Jako již úspěšná scenáristka nachází Kristina Vlachová ve znormalizovaném Československu uplatnění jako vrátná na studentských kolejích. V roce 1991 se jí dostalo „morální rehabilitace za křivdy spáchané komunistickým režimem“.

Po listopadu 1989 vedle krátké anabáze dramaturgyně ve tvůrčí skupině Antonína Máši, která zanikla s privatizací Filmového studia Barrandov, se Kristina Vlachová soustředila na autorskou tvorbu dokumentárních filmů. Téma bolavého vyrovnání se s minulostí přináší jako jedna z prvních dokumentaristů v Československu v době, kdy mnoho ostatních kolegů se ještě nese na vlně úzkostlivě apolitického sociálního dokumentu, cestopisů, pseudoportrétů celebrit apod. Jen obtížně nachází pro svá témata pochopení u dramaturgie v dobách, kdy z komunistické minulosti se ještě nestal většinový byznys. V Československé a později České televizi vznikají dokumenty „Hovoří Plzeň, Svobodná Plzeň hovoří“ (1990), „Drogová válka?“ (1991), „Jáchymovská stigmata“ (1991), „Řekl jsi ďáblu ne“ (1992), „Pomník Heliadora Píky“ (1993). Věnuje se též reportážím pro pořad TS Jana Šterna Nadoraz. Následují dokumenty „Bez milosti“ spo-

lečně s Majkou Šandovou (1998) – Cena Trilobit FITES 1998 a Cena Nadace Patriae na Academia filmu Olomouc, „Zpráva o Králi Šumavy“ (2000), „Zažít spolu“ (2001) – Čestné uznání FITES 2001 za kritickou dokumentární publicistiku v cyklu Intolerance TS Brno ČT a Klekánice TS Ostrava ČT, „Věž smrti“ (2002) – Cena Trilobit FITES a druhá cena na Mezinárodním festivalu v Ústí nad Orlicí.

V letech 2004 – 2006 Kristina Vlachová působí na Slovensku v Ústavu pameti národa v Bratislavě, zde vznikají filmy Cesty naděje, Jachymovské peklo, Hranice železná opona, další filmy zůstaly roztočené. Slovenská televize žádný z nich neodvysílala. Po návratu do České republiky dokončuje filmy „Dračí setba komunismu“ a „Kauza Uherské Hradiště“ (2006) – Cena Trilobit FITES 2006, Cena IGRIC Slovenského filmového svazu za scénář a režii Dračí setby. Zatím posledním dokumentem Kristiny Vlachové je Poselství Jana Palacha (ČT 2009), na kterém spolupracovala s Ivanem Bielem. Získala za něj Cenu Feminagrande 2009.

Přejeme Kristině Vlachové, čerstvé nositelce Ceny Jana Beneše, pevné zdraví a mnoho dalších tvůrčích úspěchů.

Martin Vadas

¹ Nadační fond angažovaných neustraníků NFAN www.nfan.cz pořádá semináře a konference, podporuje vydávání knih a vedle Ceny Jana Beneše uděluje příležitostně Cenu Antonína Švehly (agrární politik, *15. 4. 1873 – † 12. 12. 1933), Cenu Rudolfa Medka (český básník, prozaik, dramatik a voják, *8. 1. 1890 (Hradec Králové) – † 22. 8. 1940 (Praha), Cenu Alberta Prouzy (ing. Albert Prouza jeden ze zakladatelů KAN v r. 1968,

*20. 8. 1939 Praha – † 25. 9. 1995 Praha), Cenu Jana Slavíka (historik, *1885 – † 1978), Cenu Eduarda Hakena (operní pěvec-basista, *22. 3. 1910 – † 12. 1. 1996) a Cenu Torzo naděje (r. 2009 cena udělena sedmi osobnostem české veřejné scény, které svým životem a prací bojují za pravdu a právo, zasazují se o rozvoj demokracie a občanské společnosti a jsou rovněž příkladem a nadějí naší společnosti pro současnost i budoucnost). NFAN tak připomíná osobnosti a činy, které by neměly být zapomenuty, protože jsou významnou součástí české historie a kultury.

² Jan Beneš, československý spisovatel, narozen 26. března 1936 v Praze, v rodině architekta, legionáře, v té době důstojníka z povolání – HŠ ČSA, Studoval Uměleckoprůmyslovou školu, dějiny umění, Právnickou fakultu UK, publikoval povídky, v šedesátých letech vězňem, po propuštění z vězení a okupaci 1970 – 1993 žil v USA, po návratu do České republiky psal články do Českého deníku, Polygonu a Neviditelného psa, vydával knihy, zemřel na Obořišti 1. června 2006.

³ Dlouhé dopoledne televizní film (© ČST 1969 – ČT 1991) 55 min. „Čekání na spravedlnost v komunistickém kriminálu.“

Do cely věznice v nejmenovaném krajském městě je převezen odsouzený Josef Koval. Hraje ho skvěle Jaroslav Moučka, bratr Milana Moučky, proslulého šéfa vyšetřovatelů StB z počátku padesátých let. „Kulak“ Koval se zde má druhý den zúčastnit jednání odvolacího soudu proti nespravedlivému rozsudku.

Kristina Vlachová přijímá gratulace

Kristina Vlachová s diplomem

Ondřej Vetchý v roli moderátora

Předsednický stůl – v popředí Daniel Herman

KORRESPONDENCE FITESU S POLITIKY

Předseda vlády České republiky

Petr NEČAS

V Praze dne 26. května 2011

Čj.: 07287/11 - KPV

Vážený,

děkuji za Váš dopis. Úvodem se vrátím k odpovědi, kterou jsem Vám zaslal na Váš dopis předchozí. I mně leží na srdci, aby Česká televize fungovala efektivně, úsporně a nebyla v podezření z klientelismu a korupce, které opakovaně vznášíte. Byl bych ovšem rád, kdyby tato obvinění byla doložena konkrétními důkazy, abychom se jimi mohli zabývat nejen my, ale případně i orgány činné v trestním řízení.

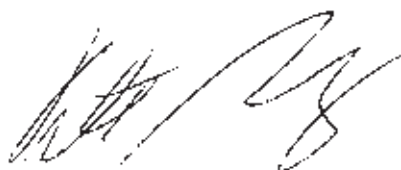
K tomu bych jen dodal, že za zcela automatické považuji, aby se veřejnoprávní médium jako je Česká televize chovala nestranně v tom smyslu, že by měla vyváženým způsobem prezentovat různé politické proudy, což je úloha především zpravodajství a publicistiky ČT.

Musím v této souvislosti zopakovat, že současná podoba volby zástupců do mediálních rad byla upravena na žádost protestujících odborářů a tvůrců podle jejich požadavků v době televizní krize v roce 2000. Podobný model není v Evropě nijak neobvyklý. Důraz na odbornost kandidátů považuji rovněž za automatický. Přesto zároveň opakuji naši vůli diskutovat o transformaci mediálních rad veřejnoprávních médií, což vyplývá i z programového prohlášení.

Závěrem se musím vyjádřit k Vašemu požadavku na veřejnou volbu kandidátů. Pokud ctíme pravidla parlamentní demokracie, je tajná volba bezpochyby demokratickým prvkem, který bychom měli ctít, nikoli znevažovat. Používá se i ve

všech dalších obdobných případech, a jeho využití nelze považovat za demokratický deficit.

S pozdravem

Vážená paní

doc.MgA Olga Sommerová

místopředsedkyně FITESu

Pod nuselskými schody 3

P r a h a 2

Na vědomí:

MgA Ivan B i e l, místopředseda FITESu

Doc. Mgr. Petr K a ň k a, předseda ARASu

Libuše L u d v í k o v á, tajemnice PEN klubu

Tomáš K o p e č n ý, student UK

Český filmový a televizní svaz
Pod Nuselskými schody 1721/3
120 00 Praha 2, Vinohrady

Vážený pan
RNDr. Petr Nečas
předseda vlády
předseda ODS
Jánský vršek 13
118 00 Praha 1

V Praze 8.6. 2011

ÚŘAD VLÁDY
ČESKÉ REPUBLIKY
PRAGUE
Praha

Vážený pane premiére,

vážíme si Vašeho zájmu o stav veřejnoprávních médií. Chtěl jste, abychom Vám popsali konkrétní případy klientelismu v ČT, tak půjdeme rovnou k věci.

Za ukázkový příklad klientelismu je považován v médiích velmi kritizovaný případ televizního cyklu Malá farma.

ČT sama pořad nepřipravuje, nakupuje už hotové díly seriálu od externího dodavatele, českokrumlovské firmy Czech info. Tu vlastní mediální lobbista Jaroslav Berka, který kromě toho, že je majitelem několika mediálních organizací, má také společnost Malá farma, zaměřenou na živočišnou výrobu a agroturistiku. Stejnomeným pořadem si tak dělá ve vysílání ČT zadarmo reklamu. Na farmě, kterou koupil údajně jen kvůli natáčení, mu zůstane veškeré vybavení, které se za peníze koncesionářů do pořadu nakoupí - od strojů, přes pozemky, stavební práce po hospodářská zvířata či včelstva. Pořad se vyrábí v ČT TS Brno, kde je ředitelem bývalý Berkův zaměstnanec Karel Burian.

Profesionálové byli překvapeni vyjádřením generálního ředitele ČT pana Jiřího Janočka k výrobě a financování projektu Malá farma:

„Pro Českou televizi je tento projekt výhodný i v tom, že jej vlastníci vybaví, a navíc máme smluvně zajištěny zisky z případného prodeje výrobků té farmy.“

Pomineme-li závažné podezření ze skryté reklamy, vyplývá ze všech dostupných informací k tomuto projektu přesný opak, tedy že :

- Je to právě ČT (a tedy koncesionáři), kdo významně dovybavil majetek farmy potřebný k tomuto podnikání, a to nákupem strojů, zvířat a stavebních prací;
- ČT nemá smluvně zajištěny zisky z případného prodeje vyrobených bioproduktů, investuje tedy peníze koncesionářů do majetku soukromé firmy, která hodlá vyrábět a prodávat bioprodukty.

Český filmový a televizní svaz
Pod Nuselskými sady 1725/3
120 00 Praha 2 Vinohrady

Podle všech dostupných zdrojů nebyl záměr České televize investovat do tohoto typu podnikání a mít zisky z prodeje bioproduktů součástí plánu investic v roce 2009, ani nebyl tento investiční záměr dodatečně doplněn a projednán v Radě ČT v průběhu roku 2010, kdy se pořad *Malá farma* začal vyrábět. Vedení ČT nepředložilo Radě ČT předpokládaný objem zisků z prodeje bioproduktů *Malé farmy*, čili výnosů ČT. Nebyla zpracována v ČT tzv. business case analýza tohoto záměru, který generální ředitel ČT pan Jiří Janeček deklaroval před veřejností – tj. přehled investovaných prostředků a jejich návratnosti z výnosů v jednotlivých letech.

Přes veškerá upozornění médií a odborné veřejnosti se v ČT podepsala smlouva na výrobu dalších dílů. Rada ČT, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, ani Generální ředitel ČT se tímto skandálem nezabývají.

Volebním výborem PS byl naopak předvybrán do užšího výběru kandidátů do Rady ČT blízky Berkův spolupracovník Jan Bohdal, který působil již jako radní České tiskové kanceláře. Podílel se výrazně na dosazení Radima Hrehy do funkce generálního ředitele ČTK, když zatajil Hrehovo selhání v roli generálního ředitele Slovenske televize a přesvědčil další radní, aby pro něj hlasovali. Rada ČTK následně volbu zrušila a Radim Hreha se dodnes o výsledek tendru soudí. Už tato chaotická situace by měla poslance důrazně varovat. Jan Bohdal s Radimem Hrehou pracují pro společnost Česká média lobisty Jaroslava Berky, který vyrábí pro ČT pořady, mimo jiné tolik mediálně kritizovanou *Malou farmu* (Reflex, Lidové noviny, MF Dnes, Digizone atd.). To je evidentní střet zájmů, vzápadních demokraciích zcela nepřijatelný.

Váš důraz na kvalifikovanost kandidátů do mediálních rad vítáme. Realita je zatím zcela jiná. Za několik posledních let nebyl ani jednou zvolen kandidát profesních svazů FITESU a ARASU, byť jsme vždy nominovali osobnosti s mimořádnou integritou občanskou i profesní (spisovatel Ivan Klima, novinářka Petra Procházková, bývalý ústavní soudce Vojtěch Cepl).

Poslali jsme Vám kopii dopisu, v němž analyzujeme hledání oněch kvalifikovaných odborníků volebním výborem. Je naprostým popřením všech veřejných slibů politiků o změně voleb do mediálních rad. Jako bezpodmínečně nutné se ukazuje připravit novou mediální legislativu, zavést jmenování mediálních rad podle západoevropského modelu z nezpochybnitelných institucí, společenských organizací a politických stran. Což je mimo jiné jedním z požadavků nově vzniklého občanského sdružení *Veřejnost proti korupci*, ke kterému se jen v prvních dnech přihlásilo přes 4000 občanů a tento počet rychle roste.

Možná jste zaregistroval, že současný management ČT musel po restrukturalizaci už za pouhé dva měsíce (!) měnit vysílací schéma. Sledovanost ČT 1 a ČT 2 je na historickém minimu. Rada zvolená poslanci za to nese plnou odpovědnost. Současné jednání volebního výboru, ať na pár jmen, nedává naději na zlepšení. Do ČT, jako do instituce, která vyžaduje

FITES

Český filmový a televizní svaz
Pod Nuselskými schody 1721/3
120 00 Praha 2, Vinohrady

kvalifikaci a odbornost, přicházejí na manažerské posty lidé z Českých lesů, z auditorských firem, reklamních agentur, na vedení programu mají kvalifikaci účetních atd. Jenom hlasité protesty veřejnosti zabránili nedávno vyvedení výběru poplatků z ČT do soukromé firmy, atd., atp.

Vážený pane premiére, onen Vámi požadovaný výčet pochybení by nebral konce. Budeme rádi, když se zahájí práce na změnách tohoto prokazatelně nefungujícího systému. Jsme připraveni k jakékoli odborné diskusi.

V očekávání Vaší odpovědi a s pozdravem

Výkonný výbor FITESU
info@fites.cz
Pod nuselskými schody 3
120 00 Praha 2

Olga Šmeralová
Jan Jiráček
OLGA ŠMERALOVÁ
Český filmový a televizní svaz
FITES
Pod Nuselskými schody 3
120 00 Praha 2
IČO 417530
IVAN BÍEL

Na dopis FITESu a ARASu Volebnímu výboru Poslanecké sněmovny PČR reagoval bývalý generální ředitel Slovenské televize Radim Hreha (tuto funkci vykonával rok – od prosince 2006 do prosince 2007) mailem dne 7. června 2011. V dopise zasláném Výkonnému výboru FITESu s některými tvrzeními, která se týkají jeho osoby, nesouhlasí.

Asociace režisérů a scenáristů - ARAS

Karlovo nám. 19, 120 00 Praha 2

tel: +420 737 520 099, mail: info@aras.cz

IČ: 70969841

Zapsáno u MV ČR pod reg.č. VSP/1-5640/91

Bankovní spojení: KB Praha, č.ú.: 26735021/0100

v Praze dne: 29.6.2011

Vážený pan

RNDr. Petr Nečas, předseda ODS

Karel Schwarzenberg, předseda TOP 09

Mgr. Radek John, předseda strany Věci veřejné

Bohuslav Sobotka, předseda ČSSD

Vážený pane předsedo,

jsme si vědomi, že pro politiky je oblast médií předmětem trvalého napětí i pokušení, a právě proto Vám děkujeme za vcelku výrazný posun při posledních dovolbách členů mediálních rad. Rádi bychom věřili, že jména, která byla dovolena poslaneckou sněmovnou poskytují záruku, že posílí práci i transparentnější působení rad veřejnoprávních médií, jako zástupců občanů.

Současně připomínáme nutnost neodkladného zahájení práce na novém znění zákona, který by připravil delegování členů Rad veřejnoprávních médií přímo důležitými společenskými a občanskými sdruženími z oblasti kultury, vědy, školství, církví, ekologické sféry a politiky.

Profesní organizace, Filmový a televizní svaz a Asociace režisérů a scenáristů v těchto souvislostech upozorňují na pokračující devastaci České televize a jejího programu stávajícím managementem. Nedovedeme si představit, že z prostředí lidí plně odpovědných za současný rozvrat instituce, placené občany k tomu, aby jim sloužila, by mohl vzejít vážný uchazeč o post generálního ředitele.

Budoucího generálního ředitele ČT čeká nelehký úkol, zastavit nepovedenou reorganizaci, zbavit televizi zbyrokratizovaného aparátu, diletantů, klientelistů a lidí spojených spíše s prostředím tzv. kmostrů.

Ve všech těchto otázkách jsme připraveni poskytnout odborné a profesionální konzultace.

S pozdravem a v očekávání dialogu

Výkonný výbor Českého filmového a televizního svazu

Olga Sommerová, filmová dokumentaristka - místopředsedkyně FITESu

Ivan Biel, režisér, scenárista - místopředseda FITESu

Rada Asociace režisérů a scenáristů

Petr Kaňka, filmový dokumentarista - předseda ARASu

Na vědomí:

Miroslava Němcová, předsedkyně Poslanecké sněmovny ČR

PhDr. Lubomír Zaorálek, místopředseda Poslanecké sněmovny ČR

JUDr. Vlasta Parkanová, místopředsedkyně Poslanecké sněmovny ČR

ThDr. Kateřina Klasnová, místopředsedkyně Poslanecké sněmovny ČR

Milan Štých, předseda Senátu Parlamentu ČR

MUDr. Přemysl Sobotka, místopředseda Senátu Parlamentu ČR

PaedDr. Alena Gajdůšková, místopředsedkyně Senátu Parlamentu ČR

JUDr. Petr Pithart, místopředseda Senátu Parlamentu ČR

MUDr. Jiří Besser, ministr kultury ČR

FOTOREPORTÁŽ Z 63. ČTVRTLETNÍKU FITESU

Téma čtvrtletníku znělo „Autorské smlouvy s ČT“. Čtvrtletník proběhl 16. května tohoto roku. Stenografický záznam je v příloze. Na tomto místě přinášíme několik fotografií z akce.

Sál byl plný

Olga Sommerová a Jana Tomsová

Marie Šandová

Václav Čapek a Gustav Oplustil

Martin Skyba

Jarmila Cysařová

Andrea Majstorovičová

Ivan Biel

DABINGOVÁ PŘELOUČ

Z Á V Ě R Ě Č N Á Z P R Á V A

odborné poroty XVII. ročníku udílení cen za nejlepší tvůrčí a herecké výkony v dabingu audiovizuálních děl za období 1. 1. 2010 – 31. 12. 2010

Odborná porota zasedala od 18. listopadu 2010 do 8. června 2011 ve složení:

Město Přelouč:	Ing. Václav Damborský
FITES:	MgA. Alice Šnirychová (předseda poroty) Jana Semschová Radim Štětina
Herecká asociace:	Mgr. Otto Rošetzký Zdeněk Hruška
Asociace pracovníků se zvukem:	Ing. Zdeněk Zenger
Jednota tlumočnicků a překladatelů:	Mgr. Alena Rádyová
Obec překladatelů:	PhDr. Zdena Šmídová
Česká televize:	Ladislav Kadlec
TV Nova:	Leoš Lančí
FTV Prima:	Mgr. Sylva Talpová
TV Barrandov:	Mgr. Irena Novotná

Do soutěže byly přihlášeny tyto snímky:

ČESKÁ TELEVIZE:	Gangy New Yorku Funny Lady Za to může Fidel Vojenský soud se vzbouřenci z lodi Caine Mistr a Markétka 1–10 Záhady starověkého Říma – seriál
HBO ČR:	Primo Temple Grandinová Imperium mafie v Atlantic city – seriál Grey Gardens Spartacus: Krev a písek – seriál
NOVA CET 21:	Dr.House VI. – seriál Než ďábel zjistí, že seš mrtvej Hudba z jiného pokoje Tučňáci z Madagaskaru I. – seriál
FTV PRIMA:	Castle na zabítí – seriál Kluci nepláčou Futura – seriál Zápisky o skandálu Inspektor Frost – seriál
TV BARRANDOV	Cordierovi: Soudce a policajt – seriál Po přečtení palte Sexy 40
Tvůrčí skupina JOSEFA PETRÁSKA:	Zátah Prorocství
HERECKÁ ASOCIACE:	Slečna Marplová V. – seriál

Návrhy porotců:

Z výše uvedených, přihlášených děl do jednotlivých kategorií, členové poroty některé snímky přihlásili do jiných – dalších kategorií.

Porotci rovněž přihlásili do soutěže tato další díla:

Štvanec IRA – vyrobila společnost RIA film pro Intersonic – přihlásila Alice Šnirychová
Smrt na ostrově – vyrobila Česká televize – přihlásila Alice Šnirychová

Návrat na Brideshead – vyrobila Česká televize – přihlásil Ladislav Kadlec
Vraždy podle Agathy Christie – vyrobila Česká televize – přihlásil Ladislav Kadlec

Deník doktorky – vyrobila Česká televize – přihlásila Irena Novotná
Absurdistán – vyrobila FTV Prima – přihlásila Zdena Šmídová

Porota hodnotila výkony z 31 titulů v různých kategoriích.

N O M I N A C E – 17. ročník

(uvedeno abecedně)

CENA F. FILIPOVSKÉHO za nejlepší ženský herecký výkon v dabingu – uděluje město Přelouč

Bebarová Tereza za roli Funny (B. Streisand) ve filmu FUNNY LADY (překlad: Pavel Medek; zvuk: Jozef Kušník; dialogy a režie: Vladimír Žďánský)

vyrobila Česká televize

s přihlédnutím k vynikajícímu výkonu za dabing autistické dívky ve filmu TEMPLE GRANDINOVÁ

(překlad: Daniela Margoliusová; zvuk: Michal Beringer; dialogy: Monika Macků; režie: Martin Velda)

vyrobila SDI Media pro HBO Česká republika

Talpová Hana za roli Barbary Covettové (Judi Dench) ve filmu ZÁPISKY O SKANDÁLU

(překlad: Tomáš Studený; zvuk: Milan Blažek; dialogy a režie: Zuzana Schulzová)

vyrobilo studio S PRO ALFA CZ a.s. pro FTV Prima

Vondráčková Lucie za roli Teeny Brandonové (Hilary Swank) ve filmu KLUCI NEPLÁČOU

(překlad: Vladimír Fuksa; zvuk: Pavel Balcar; dialogy: Nataša Čermínová; režie: Jaromír Polišenský)

vyrobilo studio S PRO ALFA CZ a.s. pro FTV Prima

CENA F. FILIPOVSKÉHO za nejlepší mužský herecký výkon v dabingu – uděluje město Přelouč

Beneš Vladislav za roli inspektora Larosiere (Antoine Duléry) v cyklu VRAŽDY PODLE AGATHY CHRISTIE – cyklus

(překlad: Kateřina Vinšová; zvuk: Zdeněk Hrubý; dialogy: Eva Štorková
režie: Jiří Kodeš)

vyrobila Česká televize

Hlavica Lukáš za roli poručíka Greenwalda (José Ferrer) ve filmu VOJENSKÝ SOUD SE VZBOUŘENCI Z LODI CAINE

(překlad: Pavel Medek; zvuk: Jozef Kušník; dialogy a režie: Vladimír Žďánský)

vyrobila Česká televize

Stránský Martin za roli Dr. House (Hugh Laurie) v seriálu DR. HOUSE VI. Posuzované epizody: epi 13 „Tah na branku“; epi 14 „Od pěti do devíti“

(překlad: Olga Pavlová; zvuk: Tomáš Říha; dialogy a režie: Marek Tomázič)

vyrobila CET 21 spol. s r.o. TV NOVA ve studiu AUDIOTECH

CENA Jednoty tlumočnicků a překladatelů za mimořádnou kvalitu překladu a úpravy dabovaného audiovizuálního díla – uděluje Jednota tlumočnicků a překladatelů

ŠTVANEC IRA za překlad Jiřího Hubičky a úpravu Jana Žáčka

(zvuk: Matěj Večeřa; režie: Jan Žáček)

Vyrobila společnost RIA film pro INTERSONIC

TUČŇÁCI Z MADAGASKARU I. – posuzované epizody: epi 2 (Vězni webu/Koronování kašpaři)

epi 4 (Operace Plyšová bouře/ Jelimániny)
za překlad Zdeňka Ryby a úpravu Dagmar Císařovské
(zvuk: Jindřich Kravařík; režie: Alice Hurychová)
vyrobila CET 21 spol. s r.o. TV NOVA ve studiu Barrandov

VOJENSKÝ SOUD SE VZBPOUŘENCI Z LODI CAINE
za překlad Pavla Medka a úpravu Vladimíra Žďánského
(zvuk: Jozef Kušník; režie: Vladimír Žďánský)
vyrobila Česká televize

CENA FITESu za mimořádné dabingové zpracování hodnotného audiovizuálního díla včetně seriálů – uděluje Český filmový a televizní svaz FITES

FUNNY LAD – režie: Vladimír Žďánský
(překlad: Pavel Medek; zvuk: Jozef Kušník; texty písní: Jaroslav Machek
dialogy: Vladimír Žďánský)
vyrobila: Česká televize

TEMPLE GRANDINOVÁ – režie: Martin Velda
(překlad: Daniela Margoliusová; dialogy: Monika Macků; zvuk: Michal Beringer)
Vyrobila SDI Media pro HBO Česká republika

ZA TO MŮŽE FIDEL režie: Aleš Sobotka
(překlad: Radoslav Zíbar, dialogy: Alena Fišerová; zvuk: Zdeněk Zenger)
vyrobila: Česká televize

ZVLÁŠTNÍ CENA F. FILIPOVSKÉHO za mimořádné dabingové zpracování televizních nebo filmových snímků různých žánrů tvorby animované a dětské – uděluje město Přelouč

TUČNĀCI Z MADAGASKARU I. – posuzované epizody: epi 2 (Vězni webu/Korunovaní kašpaři); epi 4 (Operace Plyšová bouře/ Jelimániny)
režie: Alice Hurychová
(překlad: Zdeněk Ryba; zvuk: Jindřich Kravařík; dialogy: Dagmar Císařovská)
vyrobila CET 21 spol. s r.o. TV NOVA ve studiu Barrandov

ZÁHADY STAROVĚKÉHO ŘÍMA – posuzované epizody: Tajemný Vesuv 1+2 část; Piráti z Pompejí
režie: J.F.Svoboda
(překlad: Alena Fišerová; zvuk: Zdeněk Dušek; dialogy: J.F.Svoboda)
Vyrobila: Česká televize

SENNHEISER a ASOCIACE PRACOVNÍKŮ SE ZVUKEM za nejlepší zvuk dabovaného audiovizuálního díla – uděluje Asociace pracovníků se zvukem

FUNNY LADY – zvuk: Jozef Kušník
(překlad: Pavel Medek; dialogy a režie: Vladimír Žďánský)
vyrobila: Česká televize

PROROCŤVÍ – zvuk: Miloš Vrána a Antonín Němec
(překlad: Robert Hájek; dialogy a režie: Martin Kot)
vyrobila: tvůrčí skupina Josefa Petráska

ZÁTAH – zvuk: Michal Vašica
(překlad: Jana Nikolovová; dialogy a režie: Jiří Balcárek)
vyrobila: tvůrčí skupina Josefa Petráska

Porota vzala na vědomí udělení ocenění v těchto kategoriích:

CENA F. FILIPOVSKÉHO za celoživotní mistrovství v dabingu – uděluje prezidium Herecké Asociace

ŠTĚPÁNKOVÁ JANA
SKOPEČEK JAN

KUNEŠ JAROSLAV
SCHÁNILEC JAN
JANSKÝ KAREL in memoriam

CENA FITESu za celoživotní mimořádnou dabingovou tvorbu

OLGA WALLÓ

CENA diváků za nejlepší výkon nebo dílo v dabingu – hlasují diváci na stránkách www.dabingforum – pod záštitou společnosti INTERGRAM-nezávislé společnosti výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově obrazových záznamů

STRÁNSKÝ MARTIN – za roli Dr. HOUSE (Hugh Laurie) v seriálu Dr. HOUSE
režie: Marek Tomažič
vyrobila CET 21 spol. s r.o. TV NOVA ve studiu AUDIOTECH

Vzhledem k onemocnění pana Martina Skyby (FITES) – kterému všichni ze srdce přejeme uzdravení – jsem se o letošní 17. ročník Cen Františka Filipovského v Přelouči dost obávala.

Nakonec se vše podařilo včas nastartovat a porota mohla v klidu začít pracovat. Za to náleží velký dík také slečně Dagmar Edelmannové, paní Zdeně Čermákové (FITES), HA, zástupcům města Přelouč a mnoha dalším.

Oproti předchozím ročníkům porota pracovala s maximálně možným počtem členů = 13.

Snahou bylo, zapojit do rozhodování co nejširší okruh výrobců českého znění a zabránit tak zákulisnímu podezřívání poroty ze zaujatosti. Již pro tento ročník se podařilo získat do poroty zástupce TV Barrandov a také bylo dojednáno s vedením HBO Česká republika vyslání zástupce do ročníku příštího.

Se vši zodpovědností mohu konstatovat, že porota hodnotila jednotlivá díla podle kvality nikoli podle toho, kdo dílo do soutěže přihlásil a české znění vyrobil.

S lítostí jsme přijali informaci, že jeden z největších výrobců dětských animovaných filmů nemá zájem snímky do soutěže přihlašovat. Prosim proto odbornou veřejnost tj. kritiky, exekutivní producenty a distributory dabovaných audiovizuálních děl (dle Statutu pro udělování cen za nejlepší herecké a tvůrčí výkony v dabingu) o návrhy na udělení ceny v této kategorii pro nastávající ročník.

Vzhledem k tomu, že se opět v tomto ročníku objevili velmi zajímavé a ocenění hodné dětské výkony (i ve filmech přihlášených za jiné profese), oslovila jsem zakladatele Cen F.F. ve věci možného ocenění i těchto výkonů.

Po obsáhlé diskuzi (město Přelouč; FITES, HA) se podařilo dojednat následující:

Porota může a nemusí udělit Zvláštní cenu za mimořádný dětský herecký výkon.

Tato cena bude mít název: „Kouzelný prsten za mimořádný dětský herecký výkon v dabingu“ – garantem Ondřej Kepka a prezidium Herecké asociace

V kategorii „Cena diváků“ se snažíme o širší medializaci. Navázali jsme kontakt s jednatelem ČSFD o případné reklamní podpoře této ceny.

TV Nova, TV Barrandov přislíbili v příštím ročníku spolupráci při „Hlasování diváků“.

O totéž se snažíme i s ČT.

Nominace poroty v jednotlivých kategoriích byly předány pořadatelům elektronicky.

Vítězové v kategoriích, o kterých rozhodovala porota, budou zveřejněni až na Slavnostním večeru v Přelouči. Předsedkyně poroty předá obálky se jmény vítězů těsně před zahájením večera paní Pavlíně Filipovské.

*Zprávu vypracovala předsedkyně poroty
MgA. Alice Šnirychová dne 15. 6. 2011*

Za první týdny promítání přišlo na film Lidice režiséra Petra Nikolaeva přes 330 tisíc diváků (premiéra 2. 6. 2011); ohlas publika většinou příznivý, názory kritiků se však dost rozcházejí. Svědčí o tom i vybrané pasáže z aktuálních recenzí.

LIDICE

Scénář: Zdeněk Mahler

Režie: Petr Nikolaev

Hudba: James Harries, Karel Heřman

Kamera: Antonio Riestra

Hrají: Karel Roden, Veronika Kubařová, Milan Kňažko, Sabina Remundová, Zuzana Fialová, Jan Budař, Roman Luknár, Václav Jiráček

Lidice jako malované

Film podle příběhu Lidic se měl natočit už dávno. Ovšem ten, který vznikl téměř sedmdesát let poté, působí, jako by se dávno skutečně natočil. Tak zastarale vypadá.

Taková „státotvorná“ témata jsou ožehavá pro tvůrce i pro příjemce. Ti první se bojí přistoupit k uctívané látce nekonvenčně nebo kriticky, ti druhí mají tendenci přehlížet chyby s tím, že jde o „vážnou věc“. Riziko je navíc nepřímo úměrné počtu dosavadních zpracování: pokud se k tématu přistupuje poprvé, je potřeba, aby se nic neopomnělo, aby se na plátno vešlo všechno.

Lidice prvním zpracováním osudu stejnojmenné české vesnice jsou. A snímek skutečně vypadá jako typické první zpracování: je popisný, ilustrativní a chce toho říct příliš mnoho. Svým přístupem navíc působí, jako kdyby vznikl někdy v padesátých letech (snad jen bez nějaké té buňky komunistického odboje a triumfálního přejezdu sovětských vojsk, které by do něj jistě propašovala komunistická propaganda).

Všichni Němci jsou zlí, všichni Češi hodní (nebo iluzorní vinu aspoň důkladně odčiní). Všechno je podáno pěkně po lopatě bez jakýchkoliv pochybností, relativizací nebo nedejbože otázek.

Chyba je už v několika let starém scénáři Zdeňka Mahlera: ve snaze o kompletní pohled na osud vesnice honí jeho *Nokturno* příliš mnoho zajců. Pokus o rozmáchlou mozaiku, v níž se střídají kamínky lásky, války, osudu, náhod a lidských povah, však nevyšel. Jednotlivé linie se vynořují a zase mizí, nálady se střídají rychleji než počasí na horách, vedlejší postavy se stávají pouhým náčrtem. Není tu prostor vystavět prostředí, vybudovat charakter, vygradovat scénu, ve všem tom kalupu se stíhají jen epizodní výjevy a povrchní ilustrace. Obec je vykreslená zcela barvotiskově: kdykoliv do ní kamera zavítá, sleduje divák její dělný lid, jak zatlouká hřebíky, okázale vyklepává koberce, v potu tváře ryje motykou v zemi a tak podobně. Žádné siločáry mezilidských vztahů zde nejsou patrné, vidíme víceméně nerozlišenou vesnickou chasu.

Podobné zjednodušení a zkratkovitost se týkají i dialogů a mnoha výstupů. Výčitky svědomí četníka Vlčka jsou znázorněny tak, že se dotýká tváří zdumčivě a pije. Na důkaz zhrzenosti se tu páli bible, cynismus německých bestií se projevuje připíjením si nad hořícími troskami vsi, za okny plynovacích aut synekdochicky mávají ruce umírajících. A když konečně přijde silná scéna, v níž si sukničkář uvědomí, co jeho fanfarónství způsobilo, zabije ji hollywoodský polibek.

Střelovat se do filmových Lidic je snadné, ale ne laciné: není snad nikoho, kdo by si nepřál, aby se tahle tragédie dočkala důstojného zpracování. To, které vstupuje do kin, je však opravdu až příliš přešlechtěné a nevyrovnané, jednota nepanuje ani v hereckém projevu: Jan Budař coby Františkův spoluvězeň Petiška sází do placu vyloženě komediální kreace, Zuzana Bydžovská je v roli Františkovy ženy okázale niterná a samotného Františka hraje Karel Roden prostě jako Karel Roden.

Stříhač a zároveň producent Adam Dvořák ve filmu vůbec čaruje – nůžkami i kapitálem. I díky němu Lidice v těch nejlepších momentech vypadají jako precizně odvedený profesionální produkt. Skvělé chvilky stříhu dávají třeba paralelní montáž, kdy se tiskne seznam popravených a do toho

se za ně lidé modlí, dále přesně načasovaný prostřih na dcerku při zatýkání jejího otce, nebo šok v podobě nečekaně nasazené první rundy zabíjení lidických mužů.

Snímek s efektně vyřisovaným vizuálem od mexického kameramana Antonia Riestry a sedmdesátimilionovým rozpočtem vypadá náležitě velkolepě. Jsou tu rozmáchlé davové scény s desítkami dobových uniforem a kostýmů, filmaři na plátně dobře „prodali“ Španělský sál Pražského hradu, kde mohli natáčet zdarma. Na výjevy likvidace vesnice byla potřeba stáda domácích zvířat a padla při tom řada stavení, maximální historická přesnost vyžadovala používat třeba autentické mince a cigarety i při banálních karbanických záběrech z hospody.

Jenomže ani v těchto aspektech se tvůrce Lidic nepovznegli k umění. I scéna destrukce obce a vybití jejich obyvatel, která mohla být jedním z emocionálních vrcholů, působí jako školní cvičení, mechanický popis práce: shromáždíme, zboříme, zplynujeme... *JoVtěch Rynda, Týden*

Solidní film, který mohl být strhující

Příští rok v červnu tomu bude sedmdesát let, co svět obletěla děsivá zpráva o vyhlazení Lidic. A ačkoliv to nebyl zdaleka jediný případ nacistické genocidy, tento jediný i oni sami jako genocidu přiznali.

Lidice se staly symbolem pro celý svět. A až nyní přichází do kin první český film o této tragédii. Není ani divu, že nevznikl dřív, pokud předpokládáme ostych filmařů zejména před ženami a dětmi, které přežily. Zároveň je to však konečně splacený dluh a pro nové generace ilustrace toho, co již znají jen z učebnic.

Scénář vychází ze skutečných událostí. Jednak z těch všeobecně známých a jednak z těch, o kterých se většinou neví, ale jedna z nich bezděky poskytl nacistům záminku k rychlé „odplatě“ za atentát na Heydricha. Hlavní linii tvoří příběh Františka Šímy, který jako jediný vyvraždění přežil, protože byl ve vězení za neúmyslné zabití syna. Dále je tu milostný příběh a v něm dopis, který nacisté použili jako záminku. Třetím výrazným motivem je osud českého četníka, který se více než zapletl s gestapem s obvyklým zdůvodněním: když to nebudu já, přijde někdo horší. Tyto tři linie jsou na jeden film až dost, navíc je k nim připojen ještě poválečný dovětek. Bylo třeba to uvěřitelně propojit a složit do přirozeného celku se silnou výpovědí. Neboť pro film (nikoli pro historii) není tak podstatné, zda se všechny věci přesně takto staly, ale zda působí přesvědčivě z plátna. Zdeněk Mahler v Lidicích scénáristicky jednotlivé linie dobře propojil, ale na plátně nakonec působí, že jich je přece jen příliš. Jako kdyby režisér natočil příliš mnoho rozvláčeného materiálu a pak společně se stříhačem ve střížně ubírali a přidávali tak dlouho, až se to nakonec celé zašmodrhalo nějak jinak – a divně. První část, kde se všechny linie podrobně rozehrávají, je vleklá, nudná. Šímův příběh je sice zajímavý, ale konkrétně k Lidicím se „připojí“ až zadlouho tím, co se stane mimo zdi vězení. A pozornost od toho tedy vlastně nepřijemně odvádí příběh druhý, který nacistům záminku k lidickému masakru poskytl. Ten je ale – až do chvíle nalezení dopisu – dokonce nezajímavý. A v nudě a rozvleklosti si člověk k postavám vztah nevytvoří, takže ve chvíli, kdy kamera a hudba začne tlačit s blížící se tragédií na emoce ostře nabroušenou pilou, divák není citově nikterak angažován a některé záběry působí až vyděračským dojmem. Což je právě v tomto případě dokonale zbytečné. Problém byl zřejmě i při rozhodování, do jaké šířky a hloubky je třeba poskytovat (žákům a cizincům) informace o době takzvaného protektorátu, heydrichiádě a lidickém masakru (atentát se až nakonec dotácel). Výsledek je bohužel disproporční. To, co je všeobecně známo, má spoustu nevyužitého prostoru, ale co by se člověk chtěl dozvědět, se pořádně nedozví – třeba jak a proč se ocitli kluci z kladenské fabriky na koncertě ve Španělském

sále Pražského Hradu, kde hrál na housle Heydrich. Karel Roden hraje na své obvyklé vysoké úrovni, ale asi by měl začít sám sebou v českém filmu trochu šetřit stejně jako Jan Budař, který si v roli spoluvězně „stříhnu“ dalšího troubu. Zuzana Bydžovská hraje sice také jako již mnohokrát silnou, nešťastnou, introvertní ženu, ale tentokrát je v ní jako Šimova manželka dokonale přesvědčivá.

Věra Míšková, *Právo*

Lidice mají film, za nějž se nemusí stydět

Snad všechno se proti filmu Lidice spiklo: nedostatek peněz, nemoc původní režisérky a spoluautorky scénáře Alice Nellis, kterou na poslední chvíli nahradil Petr Nikolaev, a nakonec i načasování. Neboť snímek musí zlomit rostoucí diváckou nedůvěru vůči české tvorbě, která se od počátku letošního roku pohybuje mezi polovičatostí a trapností.

Tudíž konstatování, že Lidice jsou zatím nejlepším domácím filmem roku 2011, by ještě mnoho neznamenalo. Naštěstí příběh, na jehož počátku byl scénář Zdeňka Mahlera, obstojí i v silnější konkurenci. Není z rodu závrtných zázraků, ale nemusí se stydět: ani v očích potomků lidických obětí, ani před zraky diváků včetně profesionálů.

Režisér Petr Nikolaev

Lidice totiž ctí základní pravidla řemesla, ta zdánlivě nejjednodušší a přitom nejtěžší. Jsou dobře napsané, přestože jedna ze dvou vypravěčských linií vyhrává nad druhou: silněji vynívá – i díky bezkonkurenčnímu Karlu Rodenovi – motiv muže, jenž tragédii vsi přežil nic netuše ve vězení za neúmyslné zabití vlastního syna, než zápletka kolem obyčejné klukoviny, jež Němcům poskytla záminku k masakru; její absurdní paradox se totiž až příliš okatě zdůrazňuje.

Přesto tu platí, že historie sdělovaná a sdílená přes jedinečné lidské osudy vydá za deset naučných seriálů, zvláště když ani filmařina nic nešídí. Preciznost se týká všech složek, alespoň dvě jména však musí zaznít naplno: kameraman Antonio Riestra a architekt Jan Vlček dokázali dát obrazové zkázce jménem Lidice mezinárodní parametry. Obávaná česká upachtěnost chválabohu tentokrát nehrozí.

Na druhé straně – a to je asi největší „hřích“ filmových Lidic – touha po světovosti přidala na popisích a ubrala na emocích.

Se zbytečně doslovnými kontrasty včetně bezstarostných her školáků v předvečer útoku pracují i klíčové, jinak však nesporně působivé sekvence vyhlazení Lidic, jež vroubí děsivě věcné úkony úřední mašinerie Němců. Výstřely mnohému divákovi splývají, kdežto zabavený dětský kočárek nebo králíci mezi hroby patří k obrazům, které se otisknou do paměti. Přesto se člověk znovu vrací ke komornějším, o to účinnějším okamžikům, jež stavějí na scénáři a na hercích. Jejich pomyslnou hitparádu vedou všední situace z vězení: s Polákem hlásajícím „Já v Boha věřím, ale vůbec mu nerozumím“ a s takřka nevyslovenou zbabělou milosrdností všech vůči Rodenově postavě udržované záměrně v nevědomosti. Pak může přijít hercův velký okamžik, kdy sám na zasněžené pláni v šoku hledá

svůj domov, který dávno neexistuje, či jeho následné setkání s vyděděncem svědomí – českým četníkem v německých službách, jehož zprvu nenápadný part vede Roman Luknár k silnému finále.

Vedle velké „pánské partie“ se neztratí ani druhý vrchol: velice střídmý okamžik, kdy se úhlavní sokyně, Rodenova filmová manželka a milenka, tváří v tvář přímé hrozbě spojí.

Mirka Spáčilová, *MF Dnes*

Úhledný, ale chatrný pomníček

Film... působí jako pomník, který nejspíš vznikl s těmi nejlepšími úmysly, ale není zas tak bezchybný, jak bychom si všichni přáli. To nové, co přináší k obecně známému příběhu, je souběh dvou událostí, jejichž věrohodnost je podložitelná. Totiž že jistý František Šíma z Lidic byl odsouzen za to, že v hádce neúmyslně zabil syna. Byl odsouzen a v době, kdy byly Lidice vypáleny, seděl ve vězení a tudíž jako jediný z lidických mužů přežil. Druhý příběh je mnohem složitější: opírá se o jistý milostný dopis mladíka z Lidic jistě Aničky Maruščákové, v němž je naznačeno cosi o odbojové činnosti. Tento dopis měl být rozhodující pro hledání viníků atentátu na Heydricha právě v Lidicích.

Režisér Petr Nikolaev ve studiu Českého rozhlasu

Spojením těchto dvou linií, jenž jsou samy o sobě velmi zajímavé, vzniká ovšem velmi umělá konstrukce. Tohle je překážka, o níž budeme ve filmu zakopávat každou chvíli. Paradoxně většina událostí filmu se opírá o reálný, historicky prokazatelný základ, když se ale všechny sesypou na jednu hromadu, působí nevěrohodně a vyfabulovaně. Asi jako výlet Šimova syna na Pražský hrad, kde se účastnil koncertu, na němž hrál na housle sám Heydrich. Nebo fakt, že Šíma ve vězení pracuje u tiskárny, v níž se tisknou seznamy popravených, tedy i těch lidických. Ano, dělnická třída v rámci nacistické propagandy užívala podobných „výhod“ a letáky skutečně častokrát tiskli vězni, ale v těchto souvislostech to působí jen jako scénaristický výmysl.

Pokud se s tímto shlukem neuvěřitelných náhod dokážeme vypořádat, budeme muset ještě skousnout řadu filmařských klišé: zpráva o atentátu na Heydricha naruší idylku dětí hrajících si s míčem na návsí (předzvěst pekla), (a peklo skutečně přijde) ručičky dětí bezmocně tlučou do okna vozu, v němž jsou zplynovány. Takhle silně a pietní scény by si zasloužily větší kreativitu.

Je škoda, že nám tvůrci neustále hážou pod nohy tolik překážek, jejichž vinou se prostě nelze nerušeně ponořit do příběhu. V důsledku toho se pak také těžko dočkáme nějakého emocionálního účinku.

To celé nefunguje. Možná proto, že příběh Lidic nemáme s kým projít. Hlavním hrdinou je asi František Šíma, jenže ten je takřka celý film ve vězení a události jdou mimo něj. Děni ve vesnici je pak rozprostřeno mezi příliš mnoha postav. Kdo je tedy skutečným hrdinou Lidic? Šímův syn? Jeho kamarád, který napsal onen kritický dopis? Anička, jíž byl dopis určen? Šimova žena? Šimova milenka? Četník Vlček, který se musel celé

akce aktivně účastnit? Těžko říci. A tohle není jediná nejistota, která je tu na nás nastražená. Ve chvíli, kdy film dojde určitého emocionálního vrcholu a měl by skončit, přijde ještě druhý a třetí přílepený konec. Tenhle lidický pomníček je sice na první pohled úhledný, ale ve skutečnosti dost chatrný. Bohužel.

Darina Křivánková, Reflex

Síla „nehrdinských“ hrdinů Lidic

Vyjádit uměleckým dílem tak monumentální a bolestné téma, jako je po-hnutý osud Lidic, to chce nápad i odvahy. Autoři se možná proto dosud spíš věnovali atentátu na Heydricha a parašutistům, kteří jej provedli. Spi-sovatel a scénárista Zdeněk Mahler si už před lety povšiml a zpracoval v nevelké novele jiné aktéry i okolnosti: příběh lidického občana, který tragédii přežil, a mladého muže, jenž ji nezodpovědnou klukovinou způ-sobil. Mahlerova scénáře se ujal Petr Nikolaev.

Projekt si dal nesnadný úkol: skloubit velké téma s komorními příběhy lidí, jejichž osudy byly spjaty s lidickou tragédií, ale kteří se nestali – ani stát ne-mohli – aktéry hrdinského eposu. (Lidice vůbec nemají hrdinu „vzorového“ typu.) Film má tři dějové linie, autoři zakomponovali do děje navíc i postavu lidického strážníka, která příhodně doplňuje celkovou atmosféru doby. Pří-běhy probíhají paralelně, vzájemně se prostupují a navazují na sebe. Ve finále se osud neúmyslného vraha Šímy a obce přirozeně propojí do smutného závěru: ten, který přežil, se do obrazu lidické tragédie jaksi nehodí...

Přes trojí dějové – řekněme – zatížení se tvůrcům zdařilo vyklenout dra-maticky oblouk, který vcelku funguje. Po rozsáhlé expozici následuje tra-gédie obce, natočená většinou se sympatickou uměřeností. Přesvědčivé je i finále. Začíná vlastně už od okamžiků, kdy Šíma po návratu z vězení zoufale hledá ve sněhu zbytky svého domova (jedna z nejsilnějších scén filmu), a směřuje k závěrečným sekvencím jeho poválečné osamělosti up-rostřed oficiálních smutečních slavností.

Film ale místech ztrácí přesvědčivost zejména tam, kde autoři považovali za nutné (možná kvůli předpokládaným zahraničním divákům) něco vy-světlit, objasnit, dokreslit. Místy také vadí nadbytečný tlak „na pilu“; ná-strahám přílišného patosu však našťastí většinou čelí přesné a vyvážené herecké výkony, skvělá kamera Antonia Riestra i kreativita a pečlivost architekta Jana Vlčka.

Agáta Pilátová, Týdeník Rozhlas

Nikolajev zpracoval válečné trauma mistrovsky, Lidice aspirují na český film roku

Lidicemi od počátku prostupuje sugestivní úzkostná atmosféra. Nikolaev nehraje na city. A právě osobitou civilností dokonale dojmá.

Už dlouho se o žádném českém dobovém filmu nemluvilo s takovým oče-káváním.

Lidice podle scénáře historika Zdeňka Mahlera provázelo během pěti let výroby tolik problémů, že nad ním odborníci i kritici už předem tak trochu zlomili hůl.

Režisér Petr Nikolaev se s náročnou historickou látkou vyrovnal solidně, se ctí a bez melodramatického patosu. I díky tomu, že beze zbytku využil herecký potenciál svých hvězd.

Lidice už teď bez nadsázky aspirují na titul nejlepšího českého filmu roku. Příběh kováře Františka Šímy, muže, který přežil vypálení Lidic jen kvůli tomu, že si ve vězení v izolaci odpykával trest za neúmyslné zabití vla-stního syna, aby pak místo rodné vesnice našel jen širou pláň, má všechny atributy velké dobové fresky. Přesto není epickým historickým filmem. Zdeněk Mahler rozpracoval skutečný příběh jediného přeživšího lidického muže hlavně jako pečlivý psychologický portrét nešťastného synovraha, jemuž fatální nacistická odplata za atentát na Heydricha slouží pouze jako autentická, sugestivní a jímavá kulisa.

Zasloužený prostor dostal v roli Františka Šímy Karel Roden, jenž se vy-manil z polohy charismatického podivína. Jeho Šíma přesvědčivě zápasí s vášní k milence (Zuzana Fialová), s lojalitou k invalidní manželce (Zuzana Bydžovská) i odpovědností k druhému synovi a rozehrává celou paletu pro Rodena netypických emocí.

Výtečnými protipóly Rodenově „tiché síle“ jsou Jan Budař v roli věčně sku-hrajícího spoluvězně Petišky i Roman Luknár coby lidický četník, jehož pedantská pečlivost dovede k nedobrovolné kolaboraci.

Lidice nejsou válečným filmem, ale plnokrevným sociálním dramatem. Fakt, že je osud Lidic od počátku zpečetěn, odvádí filmu vynikající službu. Nikolaev dokázal natočit skvostné civilní drama bez patosu. Dokázal bra-vurně ustát vnější tlak a namísto očekávané melodramatické fresky, ký-čovitého filmového pomníku, vystavěl překvapivě solidní komorní drama, jímž od samého počátku prostupuje úzkostná atmosféra. Lidice nehrají na city.

A právě osobitou civilností bez patosu dokonale dojmají. Nikolaev se v Li-dicích neztratil, naopak. V náročné látce se autorsky zcela našel.

Irena Zemanová, HN

Konfrontace malých a velkých dějin

Drama Lidice historii neuhazuje do žádné útěšné selanky. O neslýchaně kruté kapitole našich novodobých dějin vypovídá velmi názorně a zároveň jinak, než v popisných ilustracích.

Síla filmu Lidice tkví v jeho kvalitním scénáři. První třetina vyprávění jako by s nacistickým terorem vlastně ani moc nesouvisela. Nevěrného muže napadne jeho syn a banální potyčka skončí mladíkovou smrtí. Jeho otec, který držel v ruce nůž, je odsouzen za zabití. Jiní mládenci chtějí sbalit dvě důvěřivá děvčata a hrají si přítom na frajery, kteří pomáhají parašutistům. Korektní četník dostane od nové německé vrchnosti nabídku na lepší post. Přijme ho, protože mu nic jiného nezbyvá...

Trojité zápletky se zauzlí v souvislosti s nacistickým řádním po atentátu na Heydricha. Zpupná moc, zasažená na citlivém místě, potřebuje co nej-rychleji nalézt viníky. A chová se přítom podobně, jako zfanatizovaní sou-druzi a zvlčilí estébáci o pár let později. Možná jen s oblundnější pečlivostí... Režisér Petr Nikolaev odvedl solidní práci. Lidice jsou zpracovány tradičně, neoslňují žádnými formálními efekty a některé symboly jsou možná lehce polopatické. Člověk má pocit, jako by seděl na fortelně vyrobené lavici v rozlehlé místnosti se štukovým stropem. Rozmáchlé kronice se strmě vyklenutými osobními dramaty však právě tato forma sedí. A o čítankovém zjednodušování se – na rozdíl od teozovitého Herzova filmu Habermannův mlýn – rozhodně mluvit nedá.

Film je navíc komponován rafinovaněji, než se na první pohled zdá. Od mozaiky rodinných a milostných pletek v první fázi přerůstá ve zname-nitě natočenou rekonstrukci lidického masakru, v níž je zdůrazněna její děsivá metodičnost. Záběry psacích strojů, odváděných zvířat a spokoje-ných vykonavatelů hromadného vraždění připomínají dokumenty typu Šoa, jež znázorňují fašismus v jeho zrůdné systematickosti...

A v poslední fázi Lidice navíc gradují od existenciálního dramatu o lidech, semletých zvrácenou dobou. Silná je scéna, v níž se propuštěný hrdina vrací do rodné vsi a najde jen sněhovou pláň. A dokonale absurdní je epi-log na poválečné slavnosti, kde frustrovaný muž překáží oficiálnímu rituálu.

Karel Roden v ústřední roli Františka i Roman Luknár v úloze četníka Vlčka hrají hlavně o výčitkách svědomí – každý jinak a oba znamenitě. Zuzana Fialová a Zuzana Bydžovská v klíčových ženských rolích autenticky zo-sobňují vášně, zraněné city, starost o potomky i narůstající solidaritu ohro-žených. A představitel mládenců a slečen herecký ansábl doplňují o věrohodné studie zmarněných iluzí.

Film Lidice považují za zdařilý příklad konfrontace malých a velkých dějin.

Jan Foll pro Filmový týdeník ČRo 3 – Vltava

Poznámka redakce

Režisér Petr Nikolaev byl v neděli 24. července hostem pravidelné živě vysílané Telefonotéky Českého rozhlasu 3 – stanice Vltava. Řeč byla samozřejmě o filmu Lidice, ale zdaleka ne pouze o něm. Pořad si můžete poslechnout na internetové adrese www.vltava.rozhlas.cz v rubrice Telefonotéka.

V dnešním vydání rubriky *Zadáno pro mladé* přinášíme recenzi filmu Jana Hřebejka *Nevinnost*. *Není to aktuální novinka, snímek je nicméně stále možné navštívit v některých kinech a v září vstoupí do slovenských biografů. Autorem recenze je František Štika.*

František Štika, ročník narození 1988
Student FF UK, obor Německý jazyk a literatura.
S psaním do tisku má zkušenost z dřívějšíka, několikrát přispěl do Hospodářských novin.

NEVINNOST (2011) – recenze

V zimě tohoto roku se do českých kin dostal další film z dílny pánů Hřebejka a Jarchovskeho, který stejně jako Kawasakiho růže nechává masku komedie ležet daleko za sebou. Hlavním hrdinou je tentokrát doktor, který čelí obvinění ze sexuálního zneužití mladistvé.

Zdánlivě idylicky se může jevit rodina, jejíž hlavou je doktor, pediatr Tomáš Kotva (Ondřej Vetchý). Jednoho dne je na něj podáno trestní oznámení za sexuální obtěžování jedné ze svých pacientek, a jelikož je děvče stále pod zákonem, ocitne se Tomáš ve velkých problémech. Rozjede se tedy vyšetřování, jež má na povel bývalý manžel Tomášovy současné ženy. Z jeho chování a vůbec jeho nasazení do akce má divák chvílemi pocit, že je moti-

vován vidinou osobní pomsty, posílené ještě o narážky svého nadřízeného. Děj se protíná v několika dějových liniích, které bych neoznačil jako paralelní, nýbrž na sebe navazující, pokud opomenu scénu s přepadením a vyšetřováním obchodníků s bílým masem, o jejíž důležitosti ve filmu stále pochybuji. Nicméně první polovina filmu rozehrává zajímavým způsobem charakteru jednotlivých postav a divák tuší, že závěr vyšetřování není konečný a očekává další dějový zvrat a vzrušující dohru. Místo toho však přichází zklamání. Ve zdlouhavém monologu hlavní hrdinky je celý příběh polopaticky vysvětlen.

Pro mě nezodpovězenou otázkou zůstává žánrové zařazení. Na první dojem by se mohla *Nevinnost* začlenit do škatulky rodinné drama, lehce smíchané s prvky psychologického dramatu a částečně i detektivky. Vztahy v rodině jsou mezi členy ve skutečnosti mnohem semknutější a provázanější než se tomu zdálo být na začátku. Měřou vrchovatou k tomu přispívají perfektní výkony Ondřeje Vetchého a Anny Geislerové, kteří po celou dobu filmu nedají ani tušit, jak drtivá realita je a co především, kde skutečně vězí zápletka jako taková a tak trochu táhnou tento film kupředu. K vyzdvihnutí je také překvapivě dobrý výkon Anny Linhartové v roli intrikující slečny, která měla doktora svádět.

Ideou *Nevinnosti* je mimo jiné pojednání o neočekávatelnosti rozličných životních situací. Ve filmovém osudu Anny Geislerové by se mohl reflektovat leckdo ze světa mimo stříbrné plátno, námět je velmi aktuální. Je to příběh o lidské nevyzpytatelnosti, o něčem, co je zde přítomno ve většiny míře než si uvědomujeme. Co se pánům Hřebejkovi s Jarchovským povedlo znamenitě, je ilustrace toho, že cesta od blahobytu a spokojenosti na samé dno společnosti není zas tak nereálná.

František Štika

Foto z filmu *Nevinnost*

KDO BUDE DIGITALIZOVAT?

Stát se prostřednictvím své příspěvkové organizace, kterou je Národní filmový archiv, chystá sám digitalizovat a prodávat staré filmy. Hodlá proto zřídit vlastní digitální pracoviště a chystá již řízení na nákup techniky. Zástupci Asociace producentů v audiovizí se na záměr státu dívají skepticky. „Za šťastnější bych považovala výběrové řízení; ať zvítězí, kdo to umí nejlépe a nejlevněji,“ řekla k tomu Helena Uldrichová z Asociace producentů. O digitalizaci starých filmů se začalo mluvit v souvislosti s nedávným uvedením restaurované Markéty Lazarové. Tu upravila společnost UPP za pomoci čtyřiceti specialistů za milion korun.

Pavel Strnad z Asociace producentů se proto dívá výroku ministra kultury Jiřího Bessera, že na digitalizaci nejbližších 200 děl bude stačit sto milionů korun. „Je to překvapivé tvrzení nepodložené fakty. Průměrný rozpočet takzvané luxusní varianty včetně nového negativu činí 2,5 milionu. Smekám před UPP, že Markétu zvládli tak levně – museli do toho dát i svůj díl,“ sdělil.

Stát nechce při digitalizaci filmů spoléhat na soukromé společnosti právě kvůli ceně. „Někdo by si řekl milion, někdo osm milionů,“ řekla ředitelka odboru audiovizí MK Helena Fraňková. Stát tak bude muset investovat mnoho milionů do nákupu techniky, čeká jej také shánění odborníků, přičemž mnoho těch špičkových pracuje právě v soukromé sféře.

Digitální laboratoř archivu je plánována v nové budově archivu, která má být postavena do roku 2014. „Pan ministr chce vybudování digitální laboratoře urychlit, což umožní sdružení prostředků z fondu investic archivu a ministerstva, řekl ředitel Národního filmového archivu Vladimír Opěla. **ČTK**

DISTRIBUCE DIGITALIZOVANÉ MARKÉTY LAZAROVÉ

Národní filmový archiv bude v licenci Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie distribuovat digitálně restaurovaný film Marketa Lazarová (rok výroby 1967, režisér František Vláčil). Film se bude promítat v digitalizovaných kinech v České republice a Slovenské republice, v rozlišení 2K nebo 4K. Na podzim 2011 je plánováno vydání filmu Marketa Lazarová na Blu-ray a DVD.

Film byl digitálně restaurován za podpory NADACE ČEZ, FILM SERVIS KARLOVY VARY, a. s., Ministerstva kultury České republiky a Národního filmového archivu.

Digitální restauraci filmu provedla společnost Universal Productions Partners, a. s. (Vít Komrží, Ivo Marák, Jiří Čvančara, Jan Zahradníček, Pavel Marko) ve

spolupráci se společností Soundsquare (Ivo Špalj, Pavel Rejholec, Marek Hart) a s Národním filmovým archívem (Vladimír Opěla, Jana Přikrylová). Dohled nad věrností digitální kopie vůči filmovému dílu mělo konsorcium významných kameramanů: František Uldrich, Marek Jícha a Jiří Myslík. Film byl políčko po políčku naskenován a bylo provedeno digitální „vyčištění“ obrazu a zvuku. Cílem projektu bylo umožnit co nejvyšší zpřístupnění unikátního díla, pokládaného za jeden z pilířů české kinematografie.

K restaurování byly použity originální filmové materiály, o které se Národní filmový archiv od doby vzniku filmu kontinuálně stará. Podle dohody s ostatními zadavateli se produkty digitalizace, digitální intermiát 4K, digitální distribuční master 4K pro archiv, master pro digitální kino a dvě DCP 2K/4K filmu (prozatím; další včetně anglických titulků jsou ve výrobě), staly součástí sbírek NFA. Jejich existence zjednoduší další užití digitalizovaného filmu, a současně poskytne nejvyšší aktuálně využitelný technologický standard. Kopie DCP (digitální distribuční kopie) a možnost smluvního vytváření klíčů KDM (klíč k dekodování digitálního obsahu a k jeho přehrání) budou k dispozici pro provozovatele digitálních kin.

Jitka Kohoutová, NFA

CENA PRO NICKYHO RODINU

Celovečerní dokumentární film o záchraně 669 českých a slovenských dětí sirem Nicholasem Wintonem Nickyho rodina získal 15. července cenu Fóra pro zachování audio-vizuální paměti na 28. ročníku Mezinárodního filmového festivalu v Jeruzalémě. Během krátké doby jde o další úspěch, 9. července si tvůrci odnesli Diváckou cenu deníku Právo na MFF Karlovy Vary.

Své rozhodnutí odborná porota zdůvodnila slovy: „*Filmařům se podařilo inteligentně, přesně a jasně využít archivní materiály, které získali z mnoha rozmanitých zdrojů. Archivní materiály spolu s historickými rekonstrukcemi umělecky ilustrovaly tento nádherný, dojemný příběh a podařilo se tak vytvořit lidský a monumentální film. Archivy, drama a autentická svědectví jsou kombinovány v neobvyklé koláži. Rafinované použití barvy v archivních záběrech vytváří rozdíly mezi zobrazením nacistického nepřítelů v chladných modrých tónech, oproti oběťm a jejich zachráncům, kteří se objevují v teplých hnědých tónech. Titulky ve filmu pomáhají divákovi orientovat se v událostech a archivních materiálech.*“ V porotě zasedli: Ruti Avramovitz, ředitelka projektů Státního archivu Izrael, Yaakov Gros, dokumentarista a historik izraelské kinematografie a Billy Segal, ředitel Kanálu 1 izraelské IBA, člen výboru pro program a výrobu Mezinárodní federace televizních archivů (FIAT).

„*Těto ceny z prestižního festivalu si velmi vážíme, bereme ji jako ocenění*

Hugo Marom a Kurt Stern – zachráněné děti s manželkami, rodinami a režisérem Matejem Mináčem na jeruzalémském filmovém festivalu

profesionální filmařské kvality našeho dokumentu. Často jsem v souvislosti s filmem Nickyho rodina četl, že jeho naléhavost, emoce, smích skrz slzy... jsou jaksi automaticky zakódované v samotném tématu příběhu sira Wintona. Na jeruzalémském filmovém festivalu vysoce vyzdvihli koncepční a mravenčí práci střihačů v čele s Patrikem Paššem, kteří dopomohli ke vzniku lidského a monumentálního filmu, jak píše porota ve svém zdůvodnění. Z ceny máme všichni opravdu velkou radost. Film nás nadále plně zaměstnává. Připravují se kinodistribuční premiéry v USA, Austrálii, ve Francii, premiéry v Londýně se zúčastní sám Nicholas Winton. Brzy se chystáme na World Film festival v Montrealu,“ komentoval zisk ocenění režisér Matej Mináč.

Nada Machková, 2media

Joseph Ginat a Amos Ben Ron – zachráněné děti s manželkami a režisérem Matejem Mináčem na jeruzalémském filmovém festivalu

CENA PRO ROBERTA SEDLÁČKA

Don Quijote dnešního českého filmu

Laudatio u příležitosti udělení Ceny Nadace Český literární fond Robertu Sedláčkovi

9. června 2011

Dnes večer dostává cenu člověk, který ceny nedostává: Robert Sedláček. A je v tom čím dál lepší! Jeho celovečerní debut Pravidla lži vyhrál Českého lva za scénář a vynesl nominaci za nejlepší mužskou hereckou roli Jiřímu Langmajerovi. Muži v říji neměli na Českého lva ani jednu nominaci – a překvapivě žádného nevyhráli. Potom přišel rekord: Sedláčkovi Největší z Čechů měli hned sedm nominací na Českého lva, ale neproměnili ani jednu. A to ani nemluví o dalších cenách, které tenhle rok proběhly. Něco takového hned tak někdo neumí.

Robert Sedláček jde proti. V dnešní době u nás neexistuje filmový režisér, který by tak soustavně a zároveň s tak konzistentně kvalitními výsledky popíral tendence, módy a trendy, jež ovládají naše kina. Málokdo u nás umí a točí žánrové filmy – a on přišel s thrillerem Pravidla lži. Spousta lidí by v tuzemském kontextu ráda navázala na filmovou poetiku 60. let – a zrovna Sedláčkovi se to podařilo s Muži v říji. Největšími z Čechů se potom zapsal do zlaté knihy středoevropské satiry, hned vedle Borovského a Haška: to, co v jeho filmech vypadá jako ta největší legrace, je přitom to, nad čím bychom si měli oči vyplakat.

Redukovat ale tvorbu Roberta Sedláčka na epigonství předchůdců je stejně nejpapné jako redukovat jeho filmografii na hrané filmy. Zaprvé, Sedláček si nikdy neřekl, že bude „točit jako Forman“, a právě proto jeho filmy představují legitimní nástupce těch Formanových – a v menší míře Papouškových a Passerových. Zadruhé – a zase se vracíme k té nové vlně, která vyměnila inscenovanost tehdejších hraných filmů za realitu ulice –

začínal jako dokumentarista. Katedru dokumentu na FAMU i vystudoval a posléze natočil mimo jiné nekompromisní portréty Václava Bělohradského, Miloše Zemana nebo Gustáva Husáka.

S Robertem jsem se poprvé osobně setkal před dvěma lety, kdy jsme spolu seděli v porotě soutěže amatérských filmů Aerokraťas. Nejdřív mě potěšilo, že jsme se na hodnocení mnoha soutěžních filmů shodli. Potom mě zaujalo, že Robert neustrnul na legitimním předvýběru organizátorů soutěže a nad rámec pravidel poctivě odkoukal všechny přihlášené příspěvky. A nakonec mě nadchlo, když po vyhlášení výsledků zůstal stát na pódiu pražského kina Aero, kde se ceny vyhlášovaly, a každému, kdo do soutěže poslal svůj příspěvek a chtěl znát Robertův názor, vysvětlil, co si o tom dílku myslí.

Spousta lidí z toho večera mohla odejít se špatným pocitem: v našich končinách je zvykem věci balit do servítků. Robert to nedělal. Stejným způsobem, jakým točí své filmy, jedná i s lidmi. V první řadě je neuvěřitelně pilný. Když už je rodákem ze Zlína, tak můžeme říct, že seká filmy jako Baťa cvičky: jen letos čekáme na další dvě jeho premiéry, Rodina je základ státu a Krysy. Zadruhé ale můžeme v té nejlepší baťovské tradici říct, že ty cvičky seká nejlíp, jak dokáže.

A je tu ještě jeden důvod, proč je Robert Sedláček nejlepší – tedy aspoň co se nás filmových novinářů týče. Vždycky nám ochotně dá rozhovor – a nikdy ho nechce autorizovat. Co řekne, to platí, co natočí, to sedí.

Cenu Nadace Český literární fond dostává za svůj třetí celovečerní hraný film Největší z Čechů. Jde o poloautobiografický příběh režiséra, který od státu nedostane peníze na projekt, jenž by byl důležitý a zajímavý, a tak na komerční zakázku začne točit snímek naprosto irrelevantní, přičemž zažívá věci, které by Dona Quijota zahnal zpátky do knihovny a donutily by ho na nějaké rytířství promptně zapomenout. Doufám, že se Robert Sedláček za titul Dona Quijota současného českého filmu neurazí. Gratuluju mu k ceně – a zároveň i k narozeninám, které oslavil předešlým.

Vojtěch Rynda

VÍTĚZOVÉ NOCI FILMOVÝCH NADĚJÍ

Posedmé přinesla TV Nova z 24. na 25. června originální přehlídku studentských filmů v rámci akce Noc filmových nadějí. Svým projektem podporuje tvorbu studentů českých filmových škol. Televizní diváci mohli vidět přehlídku 31 snímků od studentů ze tří středních a šesti vysokých filmových škol, z nichž byly ty nejlepší oceněny v pořadí Snídaně s Novou. Hlavní Cenu odborné poroty získal film Mlýn režiséra Roberta Hloze z Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, který převzal trofej a šek na 100 000 Kč na podporu další filmové tvorby z rukou režiséra Jiřího Vejdělka a generálního ředitele TV Nova Jana Andruška. Na druhém místě se umístil animovaný film Graffitiger Libora Pixy z pražské FAMU, třetí skončil Třináctý týden Jana Březiny rovněž z FAMU Praha. Zvláštní cenu odborné poroty a režisérské křeslo získal snímek O bumbálkovi od Mikuláše Krutského z SPŠST Panská.

Divácky nejoblíbenějším se stal snímek Božena od Davida Vignera z SŠ FFT Skalsko, kterému dali hlasující na portálu Nova.cz nejvíce hlasů. Tvůrce získal od ředitele Novy Jana Andruška trofej a šek na 10 000 Kč. Na druhém místě skončil Neříkej hop od Jiřího Sádka z FAMO Písek, také třetí místo v této kategorii putovalo do Písku k Markovi Nikodýmovi za snímek Co bylo, není.

O úspěchu mladých tvůrců letos rozhodovala odborná porota v čele s oskarovým režisérem Jiřím Menzelem. Dále hodnotili jejich dovednosti Tereza Kopáčková, autorka úspěšného projektu televize Nova Soukromé pastí, producent a střihač Adam Dvořák, hudební skladatel Tadeáš Věřčák, filmový architekt Michael Klang a režisér trháků Účastníci zájezdu nebo Ženy v pokušení Jiří Vejdělek.

Marie Fianová, TV Nova

PŘÁNÍ MILENY VOSTŘÁKOVÉ

V červnu 1969 se jedněm novinám svěřila se svým přáním, aby její dcera vyrůstala jako svobodně myslící a jednající člověk, který nikdy nebude mít strach o to, jaká budoucnost čeká její děti. Netušila však, že jí nastoupivší Husákův režim všechno velmi rychle podtrhne a sečte. Stalo se tak na začátku roku 1971. Když bilancuji s osmašedesátým rokem, nemohu hledět na osobní strasti lidí, sdělil jí osobně ve své kanceláři ústřední ředitel Čs. televize Jan Zelenka. Mileně Vostřákové tehdy zemřel první muž, televizní režisér Miloslav Zachata, a ona na vše zůstala s osmiletou dcerou Aničkou sama. Okamžitě byla stažena z obrazovky, chvíli sice ještě mohla číst reklamy a krátce jezdit zájezdy s Karlem Štědrým, ale i to jí zakázali. Šla žádat náměstkyni Balašovou, zda by nemohla dělat něco, kde nebude vidět a byla jí svěřena práce asistentky scény, která vaří kávu, chodí do muzea pro fotky a pro účinkující do vrátnice. A to všechno proto, že měla zcela normální lidskou radost, když v březnu 1969 naši hokejisté vyhráli nad sovětskou sbornou, a z obrazovky všem připila na vítězství. Jenže při následných nadšených oslavách byla vydrancována a vypálena pražská kancelář Aeroflotu – a Milena byla obviněna, že to prý zavinila ona, když svým přitiskem rozpoutala protisovětské vášně. Měla štěstí a v 80. letech

začala jezdit v zájezdovém programu Yvetty Simonové a Milana Chladila. S profesí tak úplný kontakt neztratila, a mohla se proto v 90. letech jako hlasatelka vrátit na televizní obrazovku. K srdci jí přirostl ale i rozhlas, v roce 1993 začala na Frekvenci 1 moderovat Dámský klub, který byl posluchačsky velmi úspěšný. Poté moderovala v Českém rozhlase, s kamarádkami předváděla oblečení na módních přehlídkách, společně vydávaly kalendáře s recepty, napsaly knihu rad pro ženy. V roce 1990 byla zakládající členkou FITESu a více než deset let konferovala předávání cen Trilobit, k čemuž ji přivedl Martin Skyba. A měl šťastnou ruku. Osobně jsem Milenu Vostřákovou poznal teprve před osmi lety, když jsme pro Synchron připravovali rozhovor o její televizní dráze – spolu s Jarmilou Šusterovou a Hedou Čechovou patřila k úplně prvním třem programovým hlasatelkám Čs. televize, které po roce 1968 tvrdě dopltily na nemorálnost komunistického režimu. Slavné, národem milované a obdivované ženy měly být rázem zapomenuty. Na nemorálnost našťestí doplatil režim sám a Mileně se tak splnilo její dávné přání.

Daniel Růžička

Rozhovor s Milenou Vostřákovou naleznete v Synchronu č.2/2004 a v Literárních novinách z 31. 5. 2004

ODEŠEL FILMOVÝ HISTORIK A PEDAGOG BORIS JACHNIN

Znali jsem ho jako vždy pozitivně naladěného člověka, zejména po listopadu 1989, kdy se teprve rozvinula naplno jeho tvůrčí filmová a pedagogická činnost, přerušena srpnovou okupací 1968. Hned v prvních polistopadových dnech patřil mezi členy nově založeného Klubu novinářů Pražského jara '68. Naslouchal jsem mu, když vyprávěl o svém původu a otci lékaři, který utekl z Ruska k nám do Československa po bolševickém převratu. Neunikl však nacistickým katům a zahynul v koncentračním táboře v Osvětimi.

Boris Jachnin a Věra Chytilová – Finále Plzeň 2009

Boris Jachnin se narodil 1. května r. 1932 v Praze mamince Marii, rozené Kolářové z jihočeské rodiny, kde měla své předky, příbuzné a známé. Byl od mládí tělesně postižený, přesto se podařilo – i přes všechny pouňorové trable – absolvovat FAMU (1967), aby se v tomto období zapojil do reformního hnutí „pražského jara“ v naší zemi. V Českých Budějovicích žil od roku 1955, zde se také oženil a stal se otcem Martiny a Petra. V šedesátých letech, kdy pracoval též jako nakladatelský redaktor, se poznal s texty takových autorů, jakými byli např. Jaroslav Seifert, Jan Procházka, Ivan Diviš, František Nepil nebo Věra Linhartová.

Chystal se pokračovat v práci na tématech, jimiž se zabýval už za studií; protože úspěšně obhájil diplomovou práci o modelu filmového školství u nás, připravoval učebnici metodiky filmové výuky. Stačil ještě absolvovat stáž ve Švédsku, kde studoval tamní model estetické výchovy, potom u nás ještě s Pavlem Taussigem založili dětský filmový festival v Ostrově nad Ohří. Nastupující normalizace už mu však v dalším rozletu zabránila. Byl ze všech aktivit vyloučen, včetně publicistické činnosti a novinářské organizace.

Od roku 1969 se po celých dvacet let tak živil manuální prací – byl izolátelem, nočním hlídačem, ostřil nástroje, lisoval a nýtoval, posléze skladníkem, navíc byl neustále vyslýchán. Zejména obtížná práce ve slévárně zhoršila jeho zdravotní stav, takže pozdější „přestup“ do pekárny byl pro něj hotovým rájem. Dokonce se mu podařilo napsat a pod pseudonymem vydat knihu o německém herci, dramatikovi a režisérovi Raineru Werneru Fassbinderovi (1945–1982), předním představiteli *New German Cinema*. Ihned po listopadu 1989 byl rehabilitován jak ve filmu, tak jako novinář.

K jeho jménu přibyl titul kandidáta věd a umění v oboru teorie a dějin filmu, divadla, rozhlasu a televize. Vedl filmové semináře hned na třech vysokých školách – na FAMU v Praze, na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích a na Univerzitě Františka Palackého v Olomouci. Byl u zrodu filmové školy ve Zlíně. Cestování o dvou holích a s brašnou na zádech zvládal statečně, přestože ho značně vyčerpávalo. Dokázal dlouho do noci psát a tvořit.

Z jeho bohaté bibliografie uveďme alespoň některá díla: *Filmová estetická výchova* (1968), *Greta Garbo* (1988), *Brigitte Bardotová* (1989), *Charles Chaplin* (1989), *Jan Procházka, Jan Werich* (1990) a úžasná monografie *Walt Disney*, oceněná Českým literárním fondem a FITEsem. Byl editorem mnoha filmových festivalových katalogů, autorem článků a statí ve sborní-

cích, časopisech a novinách, rozhlasu a televizi, napsal několik divadelních textů, vedl kinolektorky v Bratislavě, Zlíně, Plzni, v německém Stuttgartu (např. o Ester Krumbachové, o národní povaze ve filmu, o schematismu ve filmu, o českých hercích v zahraničí). Recenzoval knihy, filmy, výstavy, zasedal v soutěžních porotách, podílel se na mnoha filmových dokumentech, byl autorem filmových plakátů a výtvarných prací. Stal se neobyčejně čtivým autorem literatury faktu, zejména životopisů, které mu v desítkách vydával Čs. filmový ústav.

Za svou tvorbu se dočkal i několika ocenění. Z jeho studií budou ještě dlouho čerpat další generace studentů, tvůrců i historiků. Zemřel 17. dubna 2011. Jsem rád, že jsem ho mohl poznat.

Miroslav Sígl

ZEMŘEL LADISLAV SIMON, SPOLUZAKLADATEL VYSÍLÁNÍ ČS. TELEVIZE

Skladatel Ladislav Simon patřil v řadě hudebních oblastí k zakladatelské generaci. Určitě to platí i pro jeho působení v Československé televizi, kde byl v letech 1954 až 1958 dramaturgem a režisérem, a především autorem hudby k více než dvěma stovkám televizních inscenací.

Na AMU studoval klavír u Františka Raucha a byl výtečným pianistou, zapsal se však do kulturního povědomí jako všestranný muzikant. Od půvabné znělky televizního Večerníčku k velkolepému tanečnímu dra-

matu Jennifer. Od fresky pro jazzový orchestr Tisíc sluncí ke klavírním koncertům a sonátám. Od scénické hudby k Feydeauovu Brouku v hlavě k oratoriu Mullier amicta sole. Šíře, žánrová pestrost i rozsah skladatelské tvorby Ladislava Simona jsou obdivuhodné. Zanechal díla invenční a objevná, prozrazující neúnavné hledání a tvůrčí neklid, které ho dobře vedly, byly to přitom cesty často nevyšlapané a nekonvenční. Komorní, orchestrální, vokální i scénická díla se s úspěchem uváděla na jevišti, ve filmu a televizi, zněla z éteru i v koncertních sálech. Jennifer měla v Národním na 90 repríz; Koncertantní fantazie pro trombón a klavír vznikla na objednávku Pražského jara; večerníčkovská melodie svolává denně k pohádkám už několik generací dětí...

Ladislav Simon byl neméně úspěšný i jako hudební dramaturg, režisér a organizátor. Stál u základů mimořádných projektů. Působil v rozhlasu a televizi, ve Vinohradském a Národním divadle, pro jejichž pořady a inscenace komponoval hudbu k dramátům i komediím. Založil studio pro elektronickou hudbu, komorní soubor pro novou hudbu Sonatori di Praga, byl u zrodu Jazzového orchestru Národního divadla i Pražské komorní filharmonie, řídil agenturu Dilia. K výčtu tvůrčích činů třeba přičíst i fakt, že vychoval české i mezinárodní hudební scéně excelentního pianistu – syna Jana.

Jedno ze zralých děl Ladislava Simona z devadesátých let – oratorium pro sóla, smíšený sbor a dva orchestry – nese název, který obdivuhodně vystihuje i jeho samého: Requiem za zemřelého, pro které byla hudba životem.

-ap- (přetištěno z Týdeníku Rozhlas)

ODEŠEL OTEC FILMOVÉHO ZORBY

Ve věku 89 let zemřel 25. července v Aténách režisér Michalis Kakojannis. Řeckého filmaře původem z Kypru proslavil zejména oscarový snímek Řek Zorba. Drama s Alanem Batesem, řeckou herečkou Irene Papasovou a Anthonyem Quinem v hlavních rolích získalo v roce 1964 tři Oscary. Na plátna česko-slovenských kin se dostalo v roce 1969. Kamkojanisův snímek Electra, pojmenovaný podle stejnojmenné antické Euripidovy tragédie, byl v roce 1962 oceněn na festivalu v Cannes.

-red-

VZKAZ ČT DVOJCE

Léta běží, vážení, za dva roky, prvního května 2013, uplyne šedesát let od zahájení našeho televizního vysílání. Leč od odchodu generálního ředitele Iva Mathé nemá Česká televize o svou historii zájem, zcela a velice „úspěšně“ ji ignoruje. Nemá jedinou reprezentativní publikaci, natož cyklus o své nebo ze své historie. A právě cyklus z historie ČST a její následnice ČT by se dle mého soudu měla ujmout Dvojka, jejíž akcent na kultivovaný program je od nástupu nového vedení letos stále výraznější. Ostatně o prioritách tohoto kanálu ČT jasně a výstižně napsal stať pro druhé číslo letošního Synchronu její manažer komunikace Vlastimil Ježek.

Česká televize má bohatý archiv, který příležitostně využívá v zábavných pořadech, v cyklech Neobyčejné životy či ve Třináctých komnatách na prvním programu. Ale ČST ani ve svých počátcích, ani později diváky pouze nebevila, ani nevysílala jen dobovou propagandu. Oproti požadavkům tehdejší moci a v konfliktech s ní tvůrci usilovali o kultivovaný program. Jen v letech šedesátých natočila studia Československé televize, především Praha a Bratislava, stovky televizních dramatických děl naší i zahraniční původní tvorby, inscenací klasiky i dramatizací epiky. A kdo dnes cokoli ví či tuší o průkopnických televizních dramatické tvorbě, kteří se našeho času nedožili, např. o první dámě české televizní režie Evě Sadkové? Komu něco řeknou jména Jiřího Bělky, Jana Matějovského, Miloslava Zachaty a dalších českých i slovenských tvůrců? Tato zapomnětlivost se přitom netýká jen režisérů.

Nepřivítali by diváci na dnešních obrazovkách staré, byť černobílé inscenace se známými, ještě mladými mistry hereckého umění, kteří nejsou

mezi námi, nebo je ti starší pamatují již jen ve věku drahně pokročilém? A nenašla by se snad v archivu i inscenace, tehdy cenzurou zakázaná, která by měla teprve po více než půl století premiéru? Probádat dochovanou tvorbu, vybrat (případně upravit staré inscenace) není ovšem lehký úkol pro toho, kdo tuto éru nezažil. Lze ale oslovit například tehdejší dramaturgyně Janu Dudkovou nebo Bohumilu Zelenkovou, pomoci by mohl i známý režisér František Filip, který jak známo v televizi tvořil od jejích počátků. Neboť nejen film má historii, která by neměla být zapomenuta a staré filmy stále diváky zajímají; proč ne televizní inscenace? Mimochodem, ani v období šéfování Jana Zelenky nebyly díky kultivovaným dramaturgům a scenáristům produkovány pouze pokleslé, skutečnost a novodobou historií zkrslující dramatické persifláže.

A lze nalézt i původní televizní operní tvorbu – připomínám jméno režiséra Petra Weigla a v jiných hudebních pořadech zcela zapomenutou Evu Marii Bergerovou. A mimochodem, rovněž v publicistice a dokumentaristice by se našel ne jeden dochovaný pořad, který by stál za připomenutí, nebo by dokonce – po tehdejších cenzurním zásahu – měl po mnoha desetiletích premiéru! Myslím, že se stručným úvodem by dochované dokumenty názorně přispěly k obrazu oné doby. Poradcem nejpovolavějším by tu byl Vladimír Branislav.

Archivní projekt z historie naší televize by přece nebyl tak finančně náročný jako nová tvorba. Vedení ČTě Dvojky, ujmete se ho?

Jarmila Cysařová

ODPOVĚDI SE ASI NEDOČKÁME...

Nad pozvánkou generálního ředitele ČT Mgr. Jiřího Janečka a návrhy ke spolupráci našeho malého týmu.

V souvislosti se zprávou o náhlé rezignaci generálního ředitele Jiřího Janečka se vynořují komentáře a články o jeho ředitelování. Za pozornost jistě stojí též iniciativa našeho malého tvůrčího týmu, která je uvedena v následujícím dopisu a na jehož odpověď dosud čekám.

Vážený pane generální řediteli, obdržel jsem opět po roce vaše pozvání na setkání bývalých zaměstnanců ČST a ČT – jsem také jedním z nich. Má k němu dojít 2. prosince 2011. K pozvání mám však několik poznámek: Přemýšlím o tom, zda televize hodlá vůbec vzpomenout svého významného výročí – v květnu 2013 tomu bude 60 let, kdy bylo u nás zahájeno televizní vysílání z Měšťanské besedy. Navrhoval jsem už dávno kdysi vašemu personálnímu útvaru či nověji „útvary lidských zdrojů“ alespoň Pamětní listy pro žijící pracovníky (nebyla to jen Kamila Moučková, ale také stateční technici ze srpna 1968, Přemysl Prokop, kameraman a další, jako např. Olga Čuříková, Miloš Volf, František Filip a mnozí, kteří v minulosti pro její význam a věhlas něco učinili – a s nimiž se vždy rád setkávám na pravidelné roční sešlosti). Zejména pak jsem navrhoval jakousi čestnou pamětní desku se jmény těch již nežijících (Tosek, Winter, Frydrych, Rohan, Bouz, Ilk, Pixa, Pech, atd);

Dále uvažuji o tom, zda chystáte jubilejní publikaci, v níž by měl být (jak to učinil kdysi rozhlas) úplný seznam všech pracovníků, kteří kdy v ČST a ČT působili – bez ohledu na jejich zásluhy, byla by záruka, že by si ji dosti zájemců zakoupilo (příbuzní, známí...). Měla by tu být uvedena i ocenění a vyznamenání v minulých letech, a to opět bez ohledu na politické, náboženské či jiné předsudky – v tom budme liberální, každý si dotyčného již sám zařadí a ohodnotí. A měl by tam být i přehled všech oceněných děl za uplynulá léta.

Vaše webové stránky jsou pěkné, přímo k tomu předurčené! Nabídl jsem spolu s dr. Jarmilou Cysařovou a Mgr. Danem Růžičkou své náměty k tomuto tématu, ale stále nevím nic o jejich dalším osudu.

Na letošní předvánoční setkání asi už oslovený generální ředitel nepřijde, ale slušností je odpovídat na dopisy, vyřídít resty před opuštěním své funkce, svého pracoviště a svých spolupracovníků.

Miroslav Sígl

REKLAMA ZŮSTANE NA ČT 2? TO MI HLAVA NEBERE...

Pokud všechno půjde jako po drátkách, rozuměj podle scénáře největších komerčních televizí Nova a Prima, zmizí už letos v prosinci reklama z vysílání hlavního programu České televize a zpravodajské ČT 24. Zůstat by naopak měla na sportovní Čtyřce a menšinové kulturní Dvojce. A právě u ČT 2 to nedává vůbec žádný smysl. Výnosy z prodeje reklamních časů na Dvojce by měly jít do Fondu na podporu kultury v České republice, jehož financování se snaží už léta vyřešit ministerstvo kultury. Jinými slovy, kultura se má podporovat komercializací kulturního programu veřejnoprávní televize. Protože pokud ministerstvo chce, aby do fondu nepřicházely jenom drobné, budou muset Kavčí hory zapracovat na sledova-

nosti ČT 2. Reklamní časy prodává Česká televize, stejně jako Nova, Prima a Barrandov, podle výsledků sledovanosti. Čím více diváků, tím více prodané reklamy a – v případě ČT 2 – tím více peněz pro kulturní fond. Pokud tedy poslanci ve třetím čtení novely zákona o ČT opravdu schválí zachování reklamy na ČT 2, přinutí vedení veřejnoprávní televize ke změně programové profílance Dvojky. V opačném případě by totiž brzy pocítilo hněv ministerstva kultury kvůli malým příspěvkům do Fondu kultury.

V tom nejhorším případě by se z Dvojky mohla stát dnešní Jednička a naopak. Jenže toho se komerční Nova s Primou bojí, a tak na poslance tlačí, ať společně se zachováním reklamy na ČT 2 a ČT 4 zanesou do zákona

jejich povinnou profilaci na menšiny, kulturu a sport. Prima šla dokonce tak daleko, že prostřednictvím svého generálního ředitele Marka Singera předložila vlastní pozměňovací návrh k novele zákona o ČT, v níž Dvojce a Čtyřce zakazuje vysílat zpravodajské pořady, vlastní seriály a zábavné pořady. Tím chce eliminovat snahu ČT zvyšovat sledovanost Dvojky a Čtyřky a výrazněji tak ukrajuvat z reklamního koláče komerčním televizím.

Čili tu máme na jedné straně ministerstvo kultury, které bude chtít z vysílání reklamy na Dvojce vytřískat co nejvíc peněz, i za cenu deformace tohoto menšinového programu, a na straně druhé Novu s Primou, které tlačí na pilu, aby se program Dvojky ještě zúžil a byl opravdu čistě kulturní – a jako pěst na oko v něm pokračovala reklama. Z toho aby se jeden zbláznil, nemyslíte?
Jan Potůček, přetištěno z Digizone

ČESKOU TELEVIZI ČEKÁ VOLBA NOVÉHO GENERÁLNÍHO ŘEDITELE

Lidové noviny přinesly článek věnující se těm, o kterých se v souvislosti s volbou generálního ředitele ČT prozatím nejvíc mluví. Článek najdete na internetové adrese – http://www.lidovky.cz/osm-lidi-kteri-mohou-ridit-ct-se-znamte-se-fp4-/ln-media.asp?c=A110714_124820_ln-media_spa -red-

JAK SE VOLÍ GENERÁLNÍ ŘEDITEL ČT

V září proběhne volba nového generálního ředitele České televize. Přinášíme v této souvislosti několik materiálů a odkazů, které pomohou orientovat se v tomto ne zcela jednoduchém právním úkonu.

Poznámky ze zákona o ČT

Ředitele volí Rada české televize. Rada ČT má patnáct členů, které volí a odvolává Poslanecká sněmovna, a to tak, aby v ní byly zastoupeny významné regionální, politické, sociální a kulturní názorové proudy. Členové Rady jsou voleni na funkční období 6 let, přičemž každé 2 roky je volena jedna třetina členů; mohou být zvoleni opětovně. Člen Rady nebo osoby jemu blízké nesmějí být v pracovněprávním nebo jiném obdobném vztahu k České televizi, a to i dva roky po ukončení členství v Radě. Členství v radě je veřejnou funkcí. Rada České televize se schází na jednáních, která jsou veřejná, a jejichž průběh upravuje Jednací řád, který Rada přijme do třiceti dnů od začátku funkčního období. Složení rady najdete na stránkách ČT <http://www.ceskatelevize.cz/rada-ct/clenove-rady/>

odkazy na články:

<http://www.digizone.cz/clanky/tajnosti-medialnich-radnich-jak-se-voli-reditel/>
<http://www.ceskatelevize.cz/ct24/domaci/130061-novy-reditel-ct-se-bude-volit-koncem-zari/>
http://cs.wikipedia.org/wiki/Rada_%C4%8Cesk%C3%A9_televize
<http://www.ceskatelevize.cz/ct24/blogy/130923-jake-jsou-ukoly-noveho-reditelce-ct/>
<http://aktualne.centrum.cz/domaci/spolecnost/clanek.phtml?id=707305>
<http://www.digizone.cz/aktuality/rada-ct-zitra-vyhlasí-vyberove-řízení-na-reditelce/>

ZPRÁVA ČTK

Rada České televize vyhlásila výběrové řízení na generálního ředitele veřejnoprávní televize. Radní by nástupce končícího Jiřího Janečka chtěli zvolit 21. září.

Své přihlášky mohou kandidáti odevzdat v pondělí 22. srpna na sekretariát Rady ČT.

Mezi požadavky na nového generálního ředitele patří například vysoké školské vzdělání, občanská bezúhonnost či manažerské dovednosti.

Janeček oznámil svou rezignaci k 31. srpnu, jako důvod uvedl svůj zdravotní stav. Vzhledem k tomu, že se objevily pochybnosti, zda skutečně funkci opustí, svůj rezignační dopis uložil u advokáta.

V mezidobí by měl televizi řídit statutární zástupce a vedoucí kanceláře generálního ředitele Vladimír Karmazín.

Případní kandidáti na nového ředitele nejsou doposud známí. Svou odhodlanost kandidovat na šéfa veřejnoprávní televize nicméně oznámil například bývalý generální ředitel TV Nova Petr Dvořák.

Podle serveru Strategie se chce přihlásit i výkonný ředitel hudební TV Óčko Hynek Chudárek. Spekuluje se také o tom, že by na funkci mohl kandidovat výkonný ředitel oddělení nových médií České televize Milan Fridrich, ten to ale popřel.

JAK SE BUDE VOLIT ŘEDITEL ČT?

Harmonogram výběrového řízení na generálního ředitele

13. 7. 2011 – schválení navrženého harmonogramu výběrového řízení na GŘ a souvisejících usnesení
14. 7. 2011 – zveřejnění vyhlášení výběrového řízení (www.ceskatelevize.cz, teletext ČT, ČTK a ve vysílání ČT)
22. 8. 2011 – 9.00–16.00 hod. lhůta k doručení přihlášek do výběrového řízení na GŘ do sekretariátu Rady ČT Kavčí hory, fyzická kontrola doručených obálek, vypracování jmenového seznamu kandidátů
23. 8. 2011 – 11.00 hod. otevírání obálek za přítomnosti notáře, vedení rady (s možností účasti ostatních členů rady) a tajemnice rady a vyhotovení zápisu

24. 8. 2011 – veškeré materiály k prostudování členům Rady ČT na sekretariátu Rady ČT; strukturovaný životopis, úvahu na téma „Moje osobní motivace k výkonu funkce generálního ředitele ČT“ a koncepci dalšího rozvoje a fungování ČT jako televize veřejné služby obdrží členové rady v kopii k nastudování

7. 9. – jednání Rady ČT – hlasování o 5 kandidátech postupujících do závěrečného kola volby podle navrženého způsobu hlasování

21. 9. – předpokládaný termín finálového kola volby generálního ředitele

RADA ČESKÉ TELEVIZE

vyhlašuje na základě § 9 odst. 4 zákona

č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, výběrové řízení na obsazení funkce:

GENERÁLNÍ ŘEDITEL/KA ČESKÉ TELEVIZE

Požadujeme:

vysokoškolské vzdělání

osobnostní a manažerské předpoklady pro řízení významné instituce v oblasti veřejné služby

vítaná je praxe v médiích a působení v řídicích funkcích v mediální oblasti občanská bezúhonnost

respektování požadavků vyplývajících z formálního a obsahového rámce výběrového řízení

splnění předpokladů pro výkon funkce generálního ředitele České televize vyplývajících ze zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů

Zadávací dokumentace výběrového řízení obsahující detailní specifikaci požadavků na vhodného uchazeče, formální náležitosti přihlášky, časový harmonogram a další podklady pro výběrové řízení budou zveřejněny na internetových stránkách České televize www.ceskatelevize.cz, nebo budou k dispozici v tištěné podobě na adrese: Rada Česká televize, Kavčí hory, 140 70 Praha 4

Uchazeči mohou podávat své přihlášky dne 22. 8. 2011 od 9 hodin. Lhůta pro doručení přihlášek končí dne 22. 8. 2011 v 16 hodin. Na přihlášky doručené po tomto termínu nebude brán zřetel.

Místem pro přebírání přihlášek je sídlo sekretariátu Rady ČT, Kavčí hory, 140 70 Praha 4.

Rada České televize

vyhlašuje dne 14. 7. 2011 na základě § 9 odst. 4 zákona č. 483/1991 Sb., České národní rady ze dne 7. listopadu 1991 o České televizi, ve znění pozdějších předpisů („Zákon o ČT“) výběrové řízení na funkci generálního ředitele/ka České televize. Výběrového řízení se mohou zúčastnit všichni uchazeči, kteří:

(a) *splňují zákonné předpoklady pro výkon funkce generálního ředitele České televize ve smyslu ustanovení § 9 odst. 4 a 5 Zákona o ČT, tj. kteří jsou:*

– občany České republiky s trvalým pobytem na jejím území;

– způsobilí k právním úkonům;

– bezúhonní ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 písm. c) Zákona o ČT;

(b) *splní další podmínky stanovené Radou České televize pro toto výběrové řízení, kterými jsou:*

– vysokoškolské vzdělání

– osobnostní a manažerské předpoklady pro řízení významné instituce v oblasti veřejné služby

– vítaná je praxe v médiích a působení v řídicích funkcích v mediální oblasti

– občanská bezúhonnost

– respektování požadavků vyplývajících z formálního a obsahového rámce výběrového řízení

– splnění předpokladů pro výkon funkce generálního ředitele České televize vyplývajících ze zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů

Přihláška k účasti v tomto výběrovém řízení musí obsahovat následující:

1. Jméno, příjmení, případný akademický titul uchazeče

2. Rodné číslo

3. Kopii dokladu, který prokazuje, že uchazeč je občanem České republiky

4. Adresu trvalého bydliště

5. Kontaktní adresu, není-li shodná s adresou trvalého bydliště, včetně telefonních čísel, příp. adresy elektronické pošty

6. Ověřenou kopii dokladu o nejvyšším dosaženém vzdělání

7. Originál výpisu z rejstříku trestů, který ke dni podání přihlášky do výběrového řízení není starší tří měsíců

8. Ověřenou kopii osvědčení ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 451/1991 Sb., kterým se stanoví některé další předpoklady pro výkon některých funkcí ve státních orgánech a organizacích České a Slovenské Federativní Republiky, České republiky a Slovenské republiky („Lustrační zákon“). Toto osvědčení lze dočasně nahradit čestným prohlášením s ověřenou fotokopii žádosti, kterou uchazeč požádal o vydání tohoto osvědčení. Kandidát se zavazuje toto osvědčení doručit vyhlašovatelovi výběrového řízení nejpozději do 30 dnů od podání přihlášky do výběrového řízení, pokud se bude nadále o funkci GŘ ucházet.

9. Čestné prohlášení ve smyslu § 4 odst. 3 Lustračního zákona

10. Čestné prohlášení o absenci skutečností, které znamenají konflikt zájmů ve smyslu ustanovení § 5 odst. 1 a 2 Zákona o ČT a čestné prohlášení o tom, že v případě jmenování GŘ, uvede své poměry do souladu se zmiňovanými zákony.

11. Strukturovaný životopis, ve kterém bude vedle základních informací blíže specifikováno dosažené vzdělání, profesní zkušenost a jazykové znalosti kandidáta

12. Vlastní hodnocení své dosavadní profesní dráhy v rozsahu maximálně 1 strany A4

13. Úvahu na téma „Moje osobní motivace k výkonu funkce generálního ředitele ČT“ v maximálním rozsahu 2 stran formátu A4

14. Koncepci dalšího rozvoje a fungování České televize jako televize veřejné služby v rozsahu 5 – 10 stran A4. V záměru musejí být vytyčeny jednotlivé kroky a priority v horizontu funkčního období generálního ředitele.

15. Souhlas s veřejným projednáváním přihlášky

16. Podepsané prohlášení uchazeče v následujícím znění:

Poskytnutím svých osobních údajů v rozsahu podkladů pro přihlášku do výběrového řízení Radě České televize dávám ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů souhlas k jejich zpracování a uchování a případně poskytnutí třetím osobám za účelem výběrového řízení na funkci Generální ředitel/ka České televize.

Jméno a příjmení

Datum narození

Vlastnoruční podpis

Lhůta, způsob a místo doručení přihlášek

Uchazeči mohou podávat své přihlášky dne 22. 8. 2011 od 9.00 hodin. Lhůta pro doručení přihlášek končí dne 22. 8. 2011 v 16.00 hodin. Na přihlášky doručené po tomto termínu nebude brán zřetel.

Přihlášky mohou uchazeči doručit osobně, prostřednictvím pověřeného zástupce nebo kurýrem. O doručení přihlášky bude uchazeči (nebo jeho zástupci) na požádání vystaveno písemné potvrzení.

Místem pro přebírání přihlášek je sídlo sekretariátu Rady ČT, Kavčí hory, 140 70 Praha 4

Formální požadavky

Rada doporučuje, aby přihláška byla ve vlastním zájmu uchazeče zabezpečena proti neoprávněné manipulaci pevným, nerozebíratelným sešitím, avšak tak, aby bylo možné jednotlivé stránky přihlášky při listování bezproblémově obracet.

V případě podání přihlášky v kroužkovém pořadači či podobném technickém provedení musí být tato zabezpečena proti možné manipulaci s jednotlivými listy, ovšem opět tak, aby bylo možné jednotlivé listy při listování bezproblémově obracet.

Všechny strany přihlášky i příloh budou ve spodním okraji listiny očíslovány nepřerušovanou vzestupnou číselnou řadou; tato povinnost se nevztahuje na úřední listiny, resp. jejich úředně ověřené kopie tvořící přílohy přihlášky.

Přihlášku podá uchazeč v neprůhledné, uzavřené a zcela neporušené obálce či jiném obalu, označeném JMÉNEM UCHAZEČE a názvem „RADA ČT“ a na ní bude výrazným způsobem uveden text „VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ NA FUNKCI GENERÁLNÍ ŘEDITEL/KA ČESKÉ TELEVIZE – NEOTEVÍRAT PŘED TERMÍNEM OTEVÍRÁNÍ OBÁLEK!“.

Zrušení výběrového řízení

Rada České televize si vyhrazuje právo toto výběrové řízení kdykoliv zrušit.

Způsob hlasování

Tajné hlasování

1. kolo hlasování

Každý člen Rady obdrží hlasovací lístek se jmény všech kandidátů, kteří postoupili do aktuální fáze výběrového řízení (tj. splnili podmínky zadávací dokumentace, případě sami nerezignovali na další účast ve výběrovém řízení). Každý člen Rady označí na hlasovacím lístku max. 5 kandidátů, a to křížkem v prázdném políčku vedle jména příslušného kandidáta a vhodí v nezalepené obálce do urny.

Do dalšího kola výběrového řízení na GŘ postupují kandidáti, kteří obdrželi počet hlasů 8 a vyšší.

Pokud v 1. kole nepostoupí do finále výběrového řízení min. 5 kandidátů, proběhne 2. hlasovací kolo.

2. kolo hlasování

Každý člen Rady obdrží hlasovací lístek se jmény kandidátů, kteří v 1. kole obdrželi alespoň 5 hlasů.

Každý člen Rady označí na hlasovacím lístku max. 3 uchazeče a lístek v nezalepené obálce vhodí do urny.

Do finálního kola výběrového řízení na GŘ společně s kandidáty zvolenými v 1. kole, postupují kandidáti s nejvyšším počtem hlasů tak, aby celkový počet účastníků finálního kola byl 5. V případě rovnosti počtu hlasů proběhne 3. kolo hlasování

Každý člen Rady obdrží hlasovací lístky se jmény kandidátů, kteří ve 2. kole obdrželi stejný počet hlasů odpovídající počtu hlasů posledního postupujícího do finálního kola.

Každý člen Rady označí na hlasovacím lístku právě tolik jmen, kolik míst zbývá do obsazení pětice pro finálové kolo a lístek v nezalepené obálce vhodí do urny.

Do finálního kola postupují kandidáti, kteří ve 3. kole hlasování obdrželi nejvyšší počet hlasů tak, aby doplnili finálové kolo na 5 účastníků, přičemž nejnižší počet postupových hlasů je 5

V případě rovnosti hlasů proběhnou další kola hlasování stejným způsobem jako ve 3. kole hlasování.

V případě, že do výběrového řízení se přihlásí méně než 5 kandidátů, kteří splní zadávací kritéria, postoupí všichni rovnou do finálního kola

V případě, že by se nerozhodlo do 5. kola včetně, postupují do finálního kola kandidáti vzeší z 1. a 2. kola hlasování.

Petr Koza

Za pomoci webu a ČTK

ČTYŘI PODMÍNKY PRO BUDOUCÍ KANDIDÁTY NA ŘEDITELE ČT

Veřejnoprávní televizi čeká volba nového generálního ředitele. Co by měl splnit ideální kandidát, kterého budou akceptovat jak zaměstnanci, tak radní a potažmo i politici? Má reálnou šanci i kandidát z komerční sféry, nebo dokonce kandidát, který v České televizi nikdy nepracoval? I na tyto otázky se pokusíme najít odpověď.

Pokud chcete řídit Českou televizi, potom teoreticky stačí splnit zákonem a výběrovým řízením dané podmínky a především, přijít se zajímavým a z hlediska rozvoje inovativním projektem. V projektu by neměla chybět slova jako úspory, efektivita, nebo vyváženost. Jenže v praxi ani sebezajímavější projekt nemusí mít žádnou váhu.

Česká televize je z hlediska managementu velmi specifický podnik a i když jsou vyjmenované podmínky důležité z čistě formálního hlediska, tak ve skutečnosti jejich pouhé splnění ještě žádnému kandidátu na funkci generálního ředitele úspěch nepřineslo. Reálné podmínky jsou trochu jiné a jejich soupis nikde nenajdete.

Podmínka 1: Dlouhodobě dobré vztahy s politiky a lobbyisty

Pokud vůbec máte mít šanci na zvolení generálním ředitelem jakékoli veřejnoprávní instituce, měli byste mít pověst člověka, který ví, odkud vít vane a který ví, že drobná "službička" je věc dobrých vztahů. Měli byste mít dobré vztahy vůči skupině politiků a lobbyistů, kteří tvoří reálnou politiku, ideálně byste s nimi měli být ve vztahu definovatelném jako „kamarádský“. Tyto vztahy ale nesmíte začít budovat až ve chvíli, kdy je

vyhlášeno výběrové řízení. Klasická otázka, kterou si ten, jehož o podporu žádáte, položí je, „A co jste pro nás udělal?“.

Splnění této první podmínky vám zajistí, že vaše kandidatura nebude jen špatným vtipem a další zbytečnou kolonkou v životopisu. Bez dobrých vztahů napříč spektrem se o ředitelskou židli v ČT raději ani neucházejte.

Podmínka 2: Dostatečná čitelnost Rady ČT

Občas se stane, že se nějaká volba koná ve chvíli, kdy se dotýčná Rada, tedy orgán, který reálně dotýčného volí, nachází ve stádiu nestability. To znamená, že vazby mezi politiky a klíčovými radními, kteří měli být pilíři podpírajícími jednotlivé politické frakce, jsou zpřetrhány a jednání některých členů je nečitelné. Rada České televize i Rada Českého rozhlasu je sice formálně nezavislá, no dokud budou jednotlivé členy rady volit přímo politici, do té doby bude politický vliv na chování radních očekávatelný. Pokud ale vazby mezi politiky a radou nefungují ideálně, v takovém případě se nevyplatí jít do souboje o generálního ředitele. Pokud totiž Rada zvolí ředitele bez politické podpory (tedy navzdory většinové politické vůli), dotýčný nevydrží ve funkci dlouho.

Podmínka 3: Dobrá znalost vztahů uvnitř ČT

Tato podmínka se u jednotlivých veřejnoprávních médií liší, ale zůstaňme v reáliích České televize. V jejím případě totiž třetí podmínka zní: *Musíte pocházet z velké rodiny ČT.*

Ideálním kandidátem na funkci generálního ředitele je člověk, který má

za sebou dlouhou praxi ve veřejnoprávní televizi, ideálně takový, kterého ČT profesně vychovala. Jen tak si totiž zajistíte podporu odborů a celkově zaměstnanců a zároveň jen tak můžete tušit, jaké plány je reálné uskutečnit a jaké jsou a vždy budou jen pouhopouhým snem. Snem, který se sice vyplatí deklarovat před Radou, ale rozhodně se jej nevyplatí zkoušet vyplnit.

Nemáte-li podporu zaměstnanců, potom vás může zvolit třeba deset rad, podporovat celá politická sféra, ale nebude vám to nic platné. I když budete zvoleni, může se snadno stát, že jakýkoli váš plán narazí na tichou, ale efektivní zaměstnaneckou blokádu a nakonec se od vás odvrátí i vaši bývalí podporovatelé, protože vaše schopnost splnit jakoukoliv dohodu bude nulová.

To, že tento bod funguje nejen na úrovni generálního ředitele, ale prakticky na jakékoli úrovni, dokládá zážitek jedné nejmenované manažerky, která kdysi nastoupila do ČT s hromadou plánů a radostně je přednesla shromážděným zaměstnancům. Později zjistila, že už v té chvíli, kdy své vize nadšeně recitovala, většina shromážděných věděla, že se z jejích plánů nezrealizuje absolutně nic, ale přesto jí nechali, ať si mluví a radostně se baví.

Podmínka 4: České televizi zatím nešéfovala žena

Asi jste si všimli, že zásadně píšou o kandidátech v mužském rodě. Není to dáno genderovou nevyvážeností, ale faktem, že ženy nemají při kandidatuře téměř žádnou šanci. Možná je to náhoda, ale zatím ani jedna ze schopných žen se do čela České televize nedostala. Přitom minimálně dvě měly v minulosti reálnou šanci – Jana Kasalová a Kateřina Fričová. Druhá jmenovaná měla dokonce pro řízení televize prokazatelně lepší manažerské předpoklady než současný ředitel Jiří Janeček. Nakonec se dostala alespoň na post programového ředitele.

Pokud odhodíme politickou korektnost, je určitě nutné si přiznat, že Česká republika je silně maskulinní. Věta ze starých pověstí českých „*Běda mužům, kterým žena vládne*“ tak stále funguje.

Nerad bych případné kandidáty, či kandidátky odrazoval, ale pokud přemýšlíte o kandidatuře a nesplňujete některou z uvedených podmínek, potom raději na ředitelské křeslo ve veřejnoprávní televizi rovnou zapomeňte. Uživíte se pravděpodobně i jinde a nestrávíte zbytečně řadu hodin nad projektem, který je ve světle všech ostatních podmínek vlastně nepodstatný.

Jakub Bouček, přetištěno z radiotv.cz

Poznámka redakce:

Právní analýzu volby generálního ředitele ČT zpracovala JUDr. Zdeňka Hůlová. Je k vidění na webových stránkách České televize www.ceskatelevize.cz.

SLOŽENÍ RADY ČT

zdroj: www.ct.cz

Ing. Dana Eklová (Makrlíková)

Jiří Kratochvíl

Mgr. Jaroslav Dědič

Jan Brandejs

Doc. PhDr. Milan Uhde

Mgr. Petr Koutný

ThDr. PhDr. Radek Mezulánik, Ph.D.

Josef Pavlata

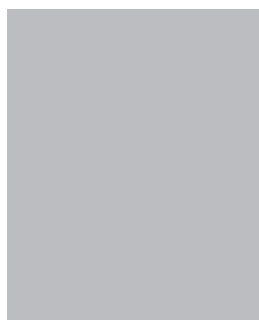
MUDr. Jiří Presl

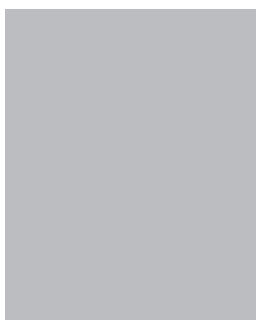
Mgr. Jan Prokeš

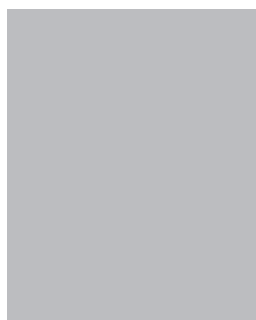
Ivan Satrapa

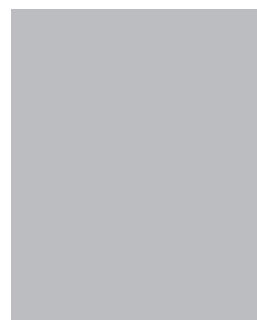
René Kühn

PhDr. Jiří Závozda

Ing. Michal Jankovec

Antonín Bajaja

Podzimní program Společnosti přátel PEN klubu

SUDÉ (a jiné) ČTVRTKY

Předběžný program pořadů Společnosti přátel PEN klubu na podzim 2011

Konají se v sídle PEN klubu, Klementinum 190, 5. patro a v klubovně Městské knihovny, Mariánské náměstí 1, Praha 1

29. září v klubovně Městské knihovny

Jiří Stránský Oblouk

Čtení z významného románu k jubileu emeritního předsedy PEN klubu, čte autor

6. října v PEN klubu

AKTY: vernisáž výstavy kreseb sochaře Josefa Klimeše; uvádí a své milostné verše čte Vladimír Křivánek

17. října v PEN klubu

Hlasy z podkrovní

Úryvky z rozhlasových her Zdeny Bratřovské a Františka Hrdličky v autorském podání

20. – 23. října – 21. Podzimní knižní veletrh v Havlíčkově Brodě
www.hejkal.cz/trh/programy.asp

Doprovodný program autorských čtení ve spolupráci s Mezinárodním PEN Centrem v Londýně
Free the Word – Knihy a svoboda

27. října v klubovně Městské knihovny

Ivan Klíma – Moje šilené století III – čtení z rukopisu připravované knihy

3. listopadu v klubovně Městské knihovny

Radka Denemarková – čtení z posledního románu KOBOLD oceněného cenou Magnezia Litera; čte autorka

10. listopadu v PEN klubu

Irena Obermannová – Nezavěšujte se (prosím) – autorské čtení z nejnovější prózy známé prozaičky

17. a 24. listopadu v PEN klubu,

1. prosince, 8. prosince, 15. prosince v klubovně Městské knihovny – program bude upřesněn

Změna programu vyhrazena!

-red-

PO STOPÁCH VIKTORA PONREPA

Letní měsíce přejí cestování.

Kdysi jezdil po Čechách a Moravě i Viktor Ponrepo (<http://www.nfa.cz/o-viktoru-ponrepovi.html>).

Národní filmový archiv a jeho kino Ponrepo pořádají akci nazvanou Po stopách Viktora Ponrepa. Pokud byste na svých letních toulkách natrefili na stopy tohoto

velikána stálých kinematografů, budeme vděčni za Vaši odezvu.

O brněnském zábavním podniku (<http://www.ponrepo.cz/>) už víme, nenašly by se další? Pište do Národního filmového archivu!

Hezké prázdniny a 29. 8. 2011 v Ponrepu na shledanou.

Program kina Ponrepo, promítací sítě Národního filmového archivu (Bartolomějská 11, Praha 1)

Pondělí 29. srpna

*17.30 Gustav Machatý / KREUTZEROVA SONÁTA /
/ ČSR 1926 / + krátký film Dáma s malou nožkou / celkem 100 min. /
/ němé filmy s klavírním doprovodem

20.00 Federico Fellini / CASANOVA /
/ Itálie 1976 / čes. tit. / 140 min.

Úterý 30. srpna

17.30 Blake Edwards / RŮŽOVÝ PANTER ZNOVU ZASAHUJE /
/ Velká Británie 1976 / čes. tit. / 106 min.

20.00 Terrence Malick / NEBESKÉ DNY /
/ USA 1978 / čes. tit. / 87 min.

Středa 31. srpna

*17.30 Gustav Machatý / ŠVEJK V CIVILU /
/ ČSR 1927 / 79 min. / němý film s klavírním doprovodem

20.00 Luchino Visconti / SMRT V BENÁTKÁCH /
/ Itálie 1971 / čes. tit. / + krátký film / celkem 132 min

Mistrem září v kinu Ponrepo bude Gustav Machatý

Československá meziválečná kinematografie a Gustav Machatý (1901-1963) resp. melodrama Extase – to je trvalé spojení, které má i v cizině svoji platnost. Pro Gustava Machatého být filmařem znamenalo současně i být umělcem, což v českém kontextu znělo neobvykle, až výstředně. Při příležitosti letošního výročí sto deseti let od narození Gustava Machatého a vydání třetí knihy (první české) věnované jeho dílu, uvedeme v Ponrepu výběr nejzajímavějších děl režisérovy filmografie:

Žárlivost

Kreutzerova sonáta

Švejk v civilu

Erotikon

Ze soboty na neděli

Píseň života

Extase

Nocturno

FRESH FILM FEST POOSMÉ

8. ročník Fresh Film Festu proběhne od 24. do 28. srpna v Praze

Rozhovor s Janem Stehlíkem, uměleckým ředitelem festivalu Fresh Film Fest

Osmý ročník Fresh Film Festu, jednoho z nejvýraznějších a nejrespektovanějších evropských festivalů zaměřených na celosvětovou debutovou a studentskou tvorbu, ovládne od 24. do 28. srpna opět Prahu. Kromě míst, která si odzkoušeli loňští návštěvníci, jako Palác Akropolis, kino Světozor, divadlo Ponec a FAMU, se festivalové dění rozšíří do Kina 35 ve Francouzském institutu a především pod širé nebe do Riegrových sadů, kam bude volný vstup.

Proč letos téma Vzduchu? Jak se odrazí ve výběru filmů?

Téma VZDOR jsme zvolili záměrně z důvodu opodstatněného pocitu, že domácí studentská tvorba je už delší dobu silně postižená tím, co označujeme přívlastky konvenční nebo konzervativní. Chybí odvaha experimentovat, jít proti hlavnímu proudu, hledat nové cesty, vyvzdorovat si projekt, který odpovídá tvůrčí představě, nikoli divákově očekávání. I nedávno předčasně zesnulý konceptuální umělec Ján Mančuška, který byl vloni členem jedné z porot Fresh Film Festu, řekl, že studentům chybí radikálnost, jsou na jeho vkus až příliš tradiční. Takže tematická část programu letošního Fresh Film Festu nabídne jak filmy se vzdorujícími hrdiny, tak i filmy, z jejichž tvůrců a tvůrčích přístupů by měl určitě pan Mančuška radost. Zaměřili jsme se také na osobnosti, které sice nejsou profesí filmaři, ale vzdorují jakékoli formě schematismu, provokují tam, kde se divák nebo předmět jejich zájmu cítí nenapadnutelný, nezranitelný. Jdou zkrátka s kůží na trh. Konkrétním příkladem budiž albionský Banksy, americké uskupení Yes Men, český Pode Bal nebo e v jednání diverzně-umělecká skupina Ztohoven.

Jakých pět filmů bys vybral jako největší lákadla a taháky letošního ročníku?

Vedle studentského soutěžního programu bude diváky asi nejvíce lákat mimosoutěžní program celovečerních filmů. Pokud vše dobře dopadne, takzvaným tahákem by určitě měla být při slavnostním zahájení festivalu celostátní předpremiéra filmu J. J. Abramse Super 8. Já bych doporučil divákům shlédnout debut Poláka Jana Komasy Sala samobójców (Pokoj sebevrahů), naprosto vyzrálé nahlížející život dnešních teenagerů, kteří z mnoha důvodů prožívají ty nejsilnější emoce u počítačů, uzavření do virtuální reality, nebo komunikující skrze ní. Vynikajícím nápadem, který se tak trochu vysmívá současnému upířskému trendu ala Twilight, je belgický film The Vampires (Upíři). Jde o hraný dokument, v němž dokumentaristé mapují upířskou komunitu v současné Belgii. Takhle vydařenou filmovou satiru už jsem dlouho neviděl. Jemnější povahy by měl určitě zaujmout poeticky laděný americký snímek Jess+Moss, prázdninová filmová mozaika ze Západní Kentucky plná různých impresí, obrazů, na které – pokud je přijmete – jen tak nezapomenete. Každopádně bych všem, kteří dosud neměli tu možnost, doporučil vidět dva roky starý, ale u nás v distribuci nepromítaný dokument Yes Men Fix The World (Yesmeni opravují svět). Dostat se do živého vysílání BBC jako mluvčí velké korporace, to chce odvahu a Andy a Mike (Yes Men) toho ve filmu dělají mnohem víc! Z českých filmů bych chtěl poukázat na jeden starý český film. Jedním z nejvzdorovitějších režisérů (ve smyslu vzdoru vůči totalitnímu režimu) byl určitě Jiří Krejčík. My jsme se rozhodli v sekci Fresh Classics připomenout nebo dokonce představit mladé generaci jeho snímek z roku 1948 – Svědomí. Jsem přesvědčený, že i pro mladého diváka to bude silný zážitek.

Co dalšího zajímavého / unikátního / neobvyklého filmový program přinese?

Ve chvíli, kdy děláme tento rozhovor, nesoutěžní program není zcela uzavřen. I tak bych si ale dovolil zmínit připravovaný seminář právě s uměleckým sdružením Pode Bal se zaměřením na intervenční umění ve veřejném prostoru. Pokud bude zájem, jsme domluveni, že by na seminář mohl pro případné zájemce navázat i workshop.

Pokud se již ví – jací hosté letos přijdou? Kdo letos zasedne v porotách? Zatím bych jmenoval pouze z českých zástupců režiséra Roberta Sedláčka, jehož tvorba konvenuje s tematizací letošního ročníku Fresh Film Festu. V loňském roce se nám osvědčilo obsadit porotu domácí soutěže literáty, proto jsme letos zvolili stejný klíč. Naše pozvání přijali například spisovatelka Petra Hůlová nebo spisovatel Tobiáš Jirous.

Na festivalu je uváděno cca 150 filmů. Z kolika přihlášených ale vyberete? Dle jakých kritérií výběr probíhá?

Ta čísla asi nebudou úplně přesná, ale myslím, že jich bude zase o něco víc, než v loňském roce, to znamená odhadem kolem 1300 filmů. Výběr má jednoduchá kritéria, obtížnější realizaci. Do studentských sekcí musí být přihlášený film z filmové školy (objevuje se totiž i řada amatérských pokusů, které se bez ohledu na statut festivalu snaží do programu infiltrovat). Skupiny předvýběrců pro soutěžní sekce pak ví, že rozhodující jsou témata, autorský přístup, vzhled, volba formy pro dané téma. Stále platí, že u studentských snímků jsme ochotni prominout nedokonalost formy, zaujme-li nás novost či chcete-li čerstvost tématu, vyzrálost myšlení. Celovečerní debuty a druhé filmy má na starosti Jiří Fligl, pomáhá mu Tomáš Stejskal. Tam už se přece jen klade větší důraz na celkovou profesní vyzrálou a komunikace jde především opačným směrem, tj. od festivalu ke společenostem disponujícím právy na film. Velkou roli hraje i ekonomická stránka věci.

Kolik vy sám jich vidíte při výběru? Máte pak ještě chuť jít do kina?

Kolem šesti set. Je to skutečně hodně a musím se na to každý rok psychicky připravit. Naštěstí nejsem sám a předvýběry jsou rozparcelované podle soutěžních sekcí. Na bedrech mých a Šimona Šafránka s Nikolou Paggio jsou „pouze“ krátkometrážní a středometrážní hrané filmy. Je to jako když procházíte obrovskou galérií, kde jsou vedle sebe kýče, padělky a nedodělky, originální a novátorská díla a zřídka i naprosto unikátní kousky. Musíte sledovat všechno a vybrat zrna od plev. *Jiří Sedlák*

Více informací o celém programu na www.freshfilmfest.net.

Fresh Film Fest 24. – 28. srpna 2011

Praha – Palác Akropolis, kino Světozor, Kino 35 (Francouzský institut), divadlo Ponec, Riegrovy sady, FAMU

FILMOVÝ FESTIVAL LITOMĚŘICE ZAKONČÍ LÉTO

11. ročník Filmového festivalu Litoměřice proběhne od 26. do 28. srpna tohoto roku. Je to právě příjemná atmosféra, kterou si pochvalují ná-

vštěvníci Filmového festivalu v Litoměřicích. Tento rok pohodovou náladu doplní příjemně konzumní téma: „S chutí“ – filmy o jídle a o pití. *-red-*

FILM SOKOLOV

V říjnu letošního roku se bude v Sokolově konat již 11. ročník filmového semináře s názvem Film Sokolov, a to po dobu tří dnů – tedy od pátku do neděle 21. – 23. 11. 2011. Seminář spojený s promítáním filmů a s řadou dalších doprovodných akcí pořádají studenti Katedry estetiky a Katedry filmových studií Univerzity Karlovy za tradiční podpory Městského domu kultury Sokolov a města Sokolov, Ministerstva kultury a České společnosti pro filmová studia. Vstup bude jako vždy zdarma.

Do každého ročníku vstupuje Film Sokolov s novým tématem. Druhou dekádu filmového semináře letos otevře téma Odpad, které studenti uchopili z hlediska plurality možných významů, jež jsou v běžné mluvě a myšlení potlačeny. Na účastníky čekají jak filmy pro náročné diváky, tak filmy přístupnější. Tradičně akci doprovází sborník textů studentů a renomovaných odborníků na dané téma. Samozřejmostí bude i doprovodný program v podobě koncertů, výstav a uměleckých performancí.

Film Sokolov je naprosto unikátním počinem na poli filmových festivalů

v České republice – nejen tím, kdo jej organizuje a na koho se zaměřuje, ale zejména svou dramaturgickou koncepcí, která se vymyká běžnému tematickému vymezení podobných akcí.

Bližší informace o filmovém semináři Film Sokolov jsou k dispozici na www.filmsokolov.cz, kde bude také s dostatečným předstihem zveřejněn program letošního ročníku.

Kontaktní osoby:

Klára Vyhnánková

tel.: 603 881 412

email: klara.vyhnankova@filmsokolov.cz

Jana Ecksteinová

tel.: 732 436 296

email: jana.ecksteinova@filmsokolov.cz

Jana Ecksteinová

ČESKÝ FILM A ČEŠTÍ FILMAŘI V CANNES

Ani letos se na Mezinárodním filmovém festivalu v Cannes neztratilo Česko, byť (bohužel tradičně) v hlavní soutěži svého zástupce nemělo. Čeští filmaři hojně diskutovali, významná byla i účast zástupců českých festivalů a distribučních firem.

České filmy v Cannes – studentský Cagey Tigers v Cinéfondation a koprodukční Milovaní jakožto zakončovací film festivalu

64. Mezinárodní filmový festival v Cannes se uskutečnil od 11. do 22. května 2011. V oficiálním programu byla česká kinematografie zastoupena dvěma snímky – studentským filmem *Cagey Tigers* režiséra Aramisove a koprodukčním filmem *Milovaní* režiséra Christopa Honoré, na kterém se podílela společnost Negativ a který celý festival slavnostně zakončil.

Na filmovém trhu se Česká republika opět prezentovala prostřednictvím společného pavilonu Českého filmového centra a Slovenského filmového ústavu.

Na filmovém trhu Marché du Film se tento rok budou promítaly, nabízeły k prodeji či k uvedení na festivalech, čtyři české snímky: režijní debut bývalého prezidenta Václava Havla dle jeho divadelní hry *Odcházení*, působivý záznam osobní zkušenosti z dob komunistického Československa *Osmdesát dopisů* Václava Kadrnky, polodokumentární příběh světoznámé záchranné akce Židů Nicholasem Wintonem za 2. Světové války Nickyho rodina režiséra Mateje Mináče a nejnovější film režiséra Martina Šulíka *Cigán*, který vypráví příběh chlapce, jenž se po smrti otce pokouší překročit hranice romské osady a snaží se zlepšit život svých sourozenců.

Živé debaty v česko-slovenském stánku

Delegace z Barrandova

Producent Radim Procházka byl letos v Cannes mezi Producers on the Move (jako devátý český producent)

Na letošní třídní akci pro evropské mladé producenty PRODUCERS ON THE MOVE se představilo pětadvacet talentovaných filmových producentů z pětadvaceti evropských zemí a mezi nimi jako „český producent v pohybu“ Radim Procházka. Akce organizovaná European Film Promotion proběhla v rámci festivalu v Cannes ve dnech od 14. – 17. května 2011. Jedná se o největší počet účastníků v historii tohoto programu, který začal již před 12 lety.

Český Producer on the Move 2011 Radim Procházka (v pravo) a jeho kolega Mikuláš Novotný

Producenti Pavel Strnad a Kateřina Černá ze společnosti Negativ

Za Českou republiku byl letos vybrán Radim Procházka z RADIM PROCHÁZKA PRODUKCE. Tento nadějný producent, přestože vystudoval dokument na filmové televizní fakultě, má za sebou několik celovečerních projektů, které produkoval a které získaly mnoho filmových nominací i cen. Za svůj hraný debut *Pravidla lži* či loňský film *Největší z Čechů* si odnesl jak Českého lva, tak i Cenu filmových kritiků. V současnosti připravuje projekt s dokumentaristou Karlem Vachkem *Play Brecht!* a historické drama v režii Roberta Sedláčka *Fagus*.

Program *Producers on the Move* je finančně podporován z programu MEDIA Evropské unie a členy European Film Promotion, jehož členem za ČR je České filmové centrum již od roku 2002. Iniciativa nabízí účast-

níkům na největším mezinárodním festivalu a filmovém trhu v Cannes jedinečnou příležitost navázat kontakty s kolegy z ostatních evropských zemí, setkat se se zástupci filmových fondů a dozvědět se více o podmínkách tvorby v rámci Evropy. Plodné jsou diskuse o nápadech, stejně jako o plánování a financování mezinárodních projektů, čímž se velmi dobře mapuje potenciál pro možné koprodukce.

Mezi předchozí *Producers on the Move* z České republiky patří m.j. Pavel Strnad (Negativ), Karla Stojáková (Axman production), Vratislav Šlajer (Bionaut Films) nebo Monika Kristlová (Dawson Productions).

Celý seznam najdete na stránkách www.efp-online.com.

Jana Černík, České filmové centrum

NAD ŘEKOU TO VŘE

Možná s překvapením byla mezi laickou i odbornou veřejností přijata zpráva o tom, že se letos ne-uskuteční Festival nad řekou v Písku. Prezident festivalu Michael Havas nám napsal k této situaci vyjádření.

FESTIVAL NAD ŘEKOU SI POČKÁ NA PŘÍŠTÍ ROK

Po dvou úspěšných ročnících Festivalu nad řekou jsme se, jakožto organizátoři, rozhodli odložit letošní festival na rok 2012. V našem oficiálním komuniké ze 16. června jsme zdůvodnili tento krok hlavně tím, že „se na poslední chvíli ještě nepodařilo uzavřít příslibenou smlouvu s rozhodujícím sponzorem“. Rozhodnutí spustilo vlnu emailů, v nichž nám řada lidí vyjadřovala podporu, Facebookových reakcí i telefonátů různých osobností i organizací. Všichni bez výjimky, vyslovili lítost nad tímto rozhodnutím a přislíbili svou aktivní pomoc i osobní účast v Písku v roce 2012 a to včetně generálního partnera, ČEZ – Jaderné elektrárny Temelín. Opravdu si těchto reakcí moc vážíme.

Letos v průběhu příprav se opět podařilo posunout festival o pár kroků dál. Po finanční stránce potvrdila MEDIA premiérový příspěvek 20 000 Euro pro letošní ročník; Ministerstvo kultury se po roční odmlce rozhodlo se k FNR vrátit s částkou 500 000 Kč; Česko-německý fond budoucnosti přidal dalších 100 000 Kč jakožto podporu programové kapitoly Od Caligariho k Hitlerovi; čekalo se na rozhodnutí Státního fondu pro rozvoj a podporu čs. kinematografie; rozvíjela se skvělá spolupráce s Greek Film Centre a s Nadací Michaela Cacoyannise a mnoho jiných.

Jako pořadatele cítíme zodpovědnost za vysokou latku, kterou se nám i celému týmu podařilo během pouhých dvou ročníků vybudovat, a proto jsme hledali další finanční vstupy do rozpočtu. Smělé cíle, které si město spolu s námi původně kladlo, by se bez nich nedaly realizovat. Každý z festivalových rozpočtů představoval na cca 8 milionů korun a od začátku jsme kladli kraji a městu na srdce, že festival je podfinancovaný, protože

podobné akce (např. LFŠ nebo Anifest) mívají rozpočty mezi 14 a 17 miliony korun.

Letošní program byl téměř uzavřen a sliboval účastníkům nové, bohaté zážitky: svou přítomnost potvrdily osobnosti, jakými jsou např. David Crystal, autor 145 knih a nejslavnější lingvista v anglicky mluvícím světě; James Burke, mezinárodně uznávaný filmař z líhně BBC, který založil nový směr mediálního zpracování lidských civilizačních objevů a jehož považuje Washington Post za jednoho „nejdůležitějších myslitelů 20. století“; Agnieszka Holland, Marek Piestrák (polský maestro hororů) nebo zakladatel německého Cinegraphu, Hans-Michael Bock.

Zpětným zrcátkem se můžeme rozhlédnout nad pozoruhodnou bilancí prvních dvou edicí:

300 celovečerních filmů
267 krátkých filmů
24 hudebních koncertů
18 divadelních představení
13 výstav
7 workshopů
4 akce pro nejmladší

Celkový počet akcí na FNR 2009 a FNR 2010 = 571!

FNR 2009 a FNR 2010 navštívilo téměř 4.000 akreditovaných účastníků, včetně 893 hostů z 16 zemí (Anglie, Argentina, Austrálie, Belgie, ČR, Chorvatsko, Francie, Itálie, Maďarsko, Německo, Nový Zéland, Polsko, Rakousko, Ruska, Slovensko, USA).

Během 17 festivalových dnů v rocích 2009 a 2010 umožnil FNR cca 40.000 jednotlivých zážitků.

FNR se stal prvním českým filmovým festivalem, který získal v roce 2010 akreditaci MŠMT; smí uspořádat semináře pro SŠ a VŠ pedagogy z celé republiky a publikovat na metodickém portálu Výzkumného ústavu pedagogického v Praze.

FNR se podařilo během dvou let vybudovat výraznou spolupráci se Filmovým a televizním svazem (FITES); v r. 2009 a 2010 žádný český filmový festival nezaplnil tolik stran v tomto dvouměsíčníku jako FNR (celkem 29).

Zde bychom rádi poděkovali našemu skvělému týmu, který statečně překonal první bouřlivý ročník a prokázal svou oddanost, výdrž a um v druhém už úspěšně organizovaném ročníku. Velký dík patří našim partnerům (finančním i mediálními) a jsme rádi, že se už ozývají kvůli třetímu odloženému ročníku.

Velice zajímavý výsledek se zrodil po konci FNR 2010, když tehdejší šéf editor Marketingu Magazínu (MAFRA) Aleš Hudský vypracoval AVE hodnocení festivalu. Tento Advertising Value Equivalent měří mediální viditelnost a slouží jako vodítko pro sponzory a partnery. Druhý ročník zaznamenal dramatický nárůst v člancích: jednotlivé zdroje: 2009 = 51, 2010 = 75 (+47%); celkový počet vstupů: 2009 = 113, 2010 = 208 (+84%); regionální vstupy: 2009 = 20, 2010 = 60 (+200%). Celková AVE resp. mediální hodnota FNR 2010 byla 10 340 000 Kč.

Hejtman Mgr. Jiří Zimola spolu s novým starostou v Písku, JUDr. Ondřejem Veselým, svorně prohlašují, že Festival nad řekou patří mezi nejvýznamnější kulturní akce města i celého regionu. Nicméně nebyla letos ke dnu 16. června jediná osoba na Jihočeském kraji schopna organizátorům vyčíslet letošní finanční podporu; k tomu se město Písek rozhodlo snížit svůj festivalový příspěvek z 1 200 000 Kč v roce 2010 na letošních 800 000 Kč. Navzdory mimořádnému úspěchu (kulturnímu, organizačnímu, mediálnímu) minulého roku nabízelo město 54% původní částky (1 500 000 Kč) z roku 2009.

Po komunálních volbách se vystřídala na radnici garda. Město Písek se letos z nepochopitelných důvodů rozhodlo ukončit čtrnáctiletou spolupráci s CzechTourismem a zrušilo několik akcí podpořených touto státní agenturou, např. Bienále kresleného humoru, Tourpropag nebo Euroregionpropag. Tím automaticky ztratil Festival nad řekou dalšího partnera, který minulý rok přidal 200 000 Kč do festivalového rozpočtu.

Situaci v Písku vystihl ředitel CzechTourismu Rostislav Vondruška takto: „Memorandum o spolupráci s Pískem na roky 2009–2011 zavazovalo agenturu nejen k organizační podpoře a medializaci jednotlivých akcí, ale v neposlední řadě také k podstatné finanční participaci na projektech Bienále kresleného humoru, Zahájení turistické sezóny-Cípiskoviště, Tourpropag, Euroregionpropag, Festival nad řekou a na řadě podlinkových aktivit. Respektujeme oznámení Městského úřadu Písek o zásadní změně koncepce propagace cestovního ruchu, o zrušení některých projektů a v samotném výsledku i zrušení odboru kultury a cestovního ruchu. Tímto rozhodnutím agentura ztratila relevantního partnera pro další spolupráci a rozhodla se od memoranda odstoupit. Memorandum o spolupráci znamenalo pro město stálého a silného spoluhráče, který nejenže pokrýval podstatnou část nákladů na akce tohoto typu, ale zároveň do města přivázel zástupce odborné i laické veřejnosti a do značné míry svými dalšími aktivitami propagoval město jako ideální destinaci pro turisty z tuzemska i ze zahraničí“.

Krátce po tomto rozhodnutí se podařilo zastupitelstvu přemluvit vedení města, aby opravilo svou chybu a pokusilo se o obnovu spolupráce s CzechTourismem; výsledkem je, že se město Písek musí dnes pokorně zúčastnit výběrového řízení např. na Tourpropag, který ještě před půl rokem organizovalo a modlit se, aby získalo zpět akci, která se 14 let v Písku konala.

Vždy jsme prezentovali Festival nad řekou jako kulturní přínos pro město i region, který má zdůrazňovat filmové dědictví Písku. Současně jsme kladli důraz na mediální sílu festivalu jako nástroj pro rozvoj a podporu cestov-

ního ruchu. Za první dva roky zanechal FNR v hotelech a školních ubytovnách v Písecku cca 1 500 000 Kč. To byly peníze, které jsme do Písku „importovali“. 95% městského příspěvku na FNR 2009 a celý městský příspěvek na FNR 2010 byly utraceno v Písku.

AVE vyhodnocení MAFROU znamená, za svůj vklad do FNR 2010 (1 200 000 Kč) získalo město mediální hodnotu ve výši 10 330 000 Kč. Jinými slovy, každá „grantová“ koruna vrátila městu 8,60 Kč v PR. To znamená výdělek 860%.

V této souvislosti bychom se rádi zmínili o nabídce MAFRY v Čs. Budějovicích, která byla festivalem tak nadšená, že nám na letošní ročník nabídla možnost samostatného šestistránkového suplementu. Nabídli jsme městu, zda nechce v tomto suplementu mít svou půl stránku barevné inzerce nebo PR článek za míň než 50% normální sazby. Nový starosta JUDr. Veselý letos na jaře zrušil odbor pro cestovní ruch v Písku, takže jsme se nemohli divit, když nabídka byla zamítnuta.

Jsmo si plně vědomi toho, že se kultura špatně měří oproti hmatatelnějšímu oblastru, jakými jsou např. cestovní ruch, průmyslová výroba nebo služby. Ale Písek není v první řadě komerční středisko, a pokud má se čím chlubit, tak hlavně svou historií, krásným starým mostem, kostelní věží, poslední „první“ elektrárnou v republice a – bohatým, vzácným filmovým dědictvím.

Je to také úžasné studentské město, domovina pro Filmovou akademii Miroslava Ondříčka. Od založení Festivalu nad řekou se pokoušíme o bližší spolupráci s FAMO, protože jsme přesvědčeni, že naším mezinárodním festivalem můžeme propagovat existenci této filmové školy po světě.

Nejsem si jist, zda to tak vidí druhá strana. V minulém roce se na mne např. obrátila vedoucí pracovnice studentského festivalu FAMO v Písku pani Milica Pechánková a pokoušela se mne přemluvit, abychom nepromítali filmy studentů FAMO na FNR 2010. Tvrdila, že to oslabí její festival, který se koná o měsíc později. Snažil jsem se jí vysvětlit, že každý z těchto festivalů oslovuje absolutně jiné cílové publikum. Že jako student na FAMU bych byl dal „ruku a nohu“ za to, aby někdo viděl moje školní filmy. Teprve když jsem se jí zeptal, co by na to řekli její studenti, kdyžby se dozvěděli, že se snaží zakázat promítání jejich filmů, tak se odmlčela. Nová programová kapitola Festivalu nad řekou PRIVATE PASSION má přilákat do Písku mladé filmaře, producenty i distributory z celé Evropy, aby se vybuodovaly cestičky do světa pro tzv. mladý „independent film“. Letos by tak byli přijeli režisér James Sharpe a herec Ben Crystal, který si letos zahrave v L. A. prvního Hamleta s původní výslovností z doby Shakespeara. Pozorný čtenář pochopí, že řeč je o synovi Davida Crystala. Podobné podhoubí a kontakty by jistě prospěly i FAMO.

Inovátoři vždy vstupují do jámy lvové. Je přirozené, že musí narazit na různé protichůdné reakce. Podařilo se nám mnoho během prvních dvou let, včetně získání oficiální akreditace MŠMT pro školení SŠ pedagogů (jako první filmový festival v ČR). Prozatím jsme Markéta (hlavní koordinátora festivalu) a já věnovali městu Písek 4 roky našeho společného života a zažili jsme hlavně mnoho krásného. Samotný výkop byl tak náročný, že je možné, že jsme podcenili nutnost vykonat určitou osvětu. Velká část lidí ve městě vnímá Festival nad řekou pouze jako sedmidenní pobyt pod stříbrným plátnem s davy baťůžkářů na riviéře. Z čeho se takový festival opravdu skládá, co to všechno stojí a kolik zkušeností, lidí, mezinárodních kontaktů to vyžaduje, nemají pravděpodobně tušení. Musíme trpělivě vysvětlovat. Většinou ale narážíme na kladné, nadšené reakce.

Kladu si otázku: má Písek jinou mezinárodní akci, která by byla schopná proslavit toto historické město, podpořit Filmovou Akademii Miroslava Ondříčka a posílit turistický ruch? Je tady další akce, která by za poslední dva roky do Písku „přitáhla“ mimopísecké partnerské vklady v hodnotě 13 milionů Kč? Nebo několik set výjimečných zahraničních a mimopíseckých osobností? Rád bych se mýlil, ale domnívám se, že nikoli. Jsme přesvědčeni, že pokud uspějeme v našem záměru, mohl by se Festival nad řekou stát silným propagátorem města i celého regionu. Především by pak mohl každoročně vytvářet kultivovanou píseckou riviéru pro všechny.

Markéta a Michael Havasovi

Last but not least: v každém smutku je zárodek nového začátku! Představte si jenom, že letos už máme celý program i dohody s velkou částí hostů pro Festival nad řekou 2012 připravené. Z připravovaných sekcí jmenujme:

BŮH
HISTORIE ŘECKÉHO FILMU
OD CALIGARIHO K HITLEROVÍ
DIAGNÓZA ČASU
PRIVATE PASSION

Takže máme dost času, abychom dále vše jen vylepšovali!

Michael Havas
Prezident
Festival nad řekou

Markéta Havasová
Hlavní koordinátorka
Festival nad řekou

Přikládáme ještě mail ČEZu Michaelu Havasovi

From: Novotná Eva, oddělení komunikace
JE Temelín
Sent: Thursday, June 23, 2011 1:24 PM
To: Michael Havas
Subject: RE: Festival nad řekou Dopis

Vážený pane Havasi,
mrzí mne, že se letos „Festival Nad řekou“ neuskuteční. Podepsanou Reklamní smlouvu na rok 2011, kterou jste obdržel, prosím, vraťte zpět. Budeme se těšit na spolupráci s Vámi v příštím roce, jen připomínám, abyste novou žádost na rok 2012 zaslal nejpozději do konce letošního roku.

Zdraví Eva Novotná, oddělení komunikace, JE Temelín

Michael Havas ve svém článku jmenuje Milicu Pechánkovou, kantorku AMO v Písku, a pozastavuje se nad některými jejími kroky. Přikládáme i její vyjádření.

REAKCE MILICI PECHÁNKOVÉ

V Rabštejně nad Střelou 24. července 2011

Především bych chtěla poděkovat za možnost vyjádřit se k obsáhlému článku Michaela Havase, z něhož je zřejmé, že patří k zaslepeným nepřítelům Festivalu nad řekou, který je pro Písek „jedinečnou mezinárodní akcí, která je schopna proslavit toto historické město, podpořit Filmovou akademii Miroslava Ondříčka a posílit turistický ruch“, mám-li citovat z jeho textu.

Budu stručnější a pokusím se být i méně subjektivní. Nebudu se proto vyjadřovat k obsahovému, organizačnímu a ekonomickému zajištění celé akce. U zrodu Festivalu nad řekou stál před čtyřmi lety Jiří Králík, někdejší dlouholetý organizátor Letních filmových škol v Uherském Hradišti. Nápadu jsem fandila a byla připravena pomoci, protože jsem ho nechtěla vnímat jako „trucpodnik“ uherskohradištským, ale jako pokus vrátit Písku někdejší, relativně komorní prázdninové semináře, určené lektorům Filmových klubů z celé republiky a také zahraničním zájemcům o naši (česko-slovenskou) filmovou tvorbu. Jsem pamětníkem oněch každoroč-

ních nezapomenutelných setkání a znám malicherné, tzv. „kulturně politické důvody“ (řečeno slovníkem 70. let minulého století), pro které Písek semináře ztratil. Nápad Jirky Králíka jsem tedy chápala jako určitou nápravu křivd minulých, i když mi bylo jasné, že návrat bezmála o čtyři desetiletí není jednoduchý. Věřila jsem však, že Festival nad řekou nalezne svoji specifickou programovou tvář a bude vítaným obohacením letní kulturní nabídky města.

Jenže už první ročník ukázal, že jde především o konkurování Letní filmové škole v Uherském Hradišti, která se za léta své existence stala (po MFF v Karlových Varech a Febiofestu) třetí klíčovou mezinárodní filmovou přehlídkou v rámci České republiky. Festival nad řekou se dokonce konal (jestli se nemýlím) i ve skoro stejném termínu jako LFŠ. Barnumovský projekt ve městě nad Otavou, které má ve svém kulturním kalendáři již tradičně Mezinárodní festival studentských filmů (ten letos vstupuje do jedenáctého ročníku) a navíc disponuje jen jedním stálým kinem. (Struktura chystaného programu i pro tento rok naznačuje, že jde o akci, která by měla mít stabilní technické a velice široké divácké zázemí opřené o dlouholetou tradici tak, jak je tomu právě na LFŠ v Hradišti a nikoliv letního Písku, v němž o prázdninách navíc chybí i mladé, studentské publikum).

Nedivte se proto, že my, pedagogové Soukromé vyšší filmové školy a Filmové akademie Miroslava Ondříčka v Písku, ale i naši studenti – tedy organizátoři Mezinárodního festivalu studentských filmů (MFSF) – jsme nově vzniklý festival začali po prvním ročníku vnímat jako poněkud neférovou konkurenci. Mně přídavné jméno „nekalá“ naskočilo až ve chvíli, kdy jsem v rámci příprav našeho jubilejního MFSF zavolala na bratislavskou VŠMU, abych už jen doladila podrobnosti zaslání kolekce jejich oceněných studentských filmů (vše ostatní bylo předem s vedením školy projednáno) pro mimosoutěžní blok. Podrážděný ženský hlas mi sdělil, že „všetko už je dávno pre písecký festival vybavené a že to predsa vie slečna či paní XY“. Následně jsme zjistili, že v programu loňského ročníku FNŘ (konal se necelé dva měsíce před MFSF) má samostatnou programovou sekci studentských filmů s celou řadou shodných titulů s těmi, které jsme chtěli

Milica Pechánková

nabídnout i my. Takže jsem v tu chvíli (konečně) pochopila, že veškerá slova o spolupráci našich festivalů jsou jen prázdnou proklamací, protože jinak by přinejmenším bylo kolegiální nás na tento fakt upozornit a pokusit se o vzájemnou dohodu či kompromis.

Při telefonátu s panem Havasem mě neumlčel jeho argument „co by mi řekli studenti, kdyby se dozvěděli, že se snažím zakázat promítání jejich filmů“, jak se mylně domnívá, ale zjištění, že i filmový festival, respektive přehlídka filmů, kterou nesoutěžní Festival nad řekou ve své podstatě je, není (jen) kulturní akcí k obohacení a propagaci regionu, města, našich škol a bohatých a vzácných filmových tradic Písku..., jak se navenek haslasně deklaruje, ale zřejmě zajímavým obchodním artiklem či aktivitou.

Dopis Miloně Terče Radě Fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie

„...obracím se na Vás se zdvořilou prosbou o předání následující informace členům komise Rady Fondu pro rozvoj české kinematografie:

Již několikrát jsem se setkal s tím, že pořadatelé Festivalu nad řekou operují mým jménem, nebo jménem škol, jichž jsem ředitelem. Např. v JETE Temelín, kam jsme přišli s p. rektorem na ohlášenou návštěvu, se nám dostalo odpovědi, že letos „tolik peněz nedostaneme“. Zůstali jsme v němém úžasu, neboť JETE Temelín nikdy našim školám ani Mezinárodnímu festivalu studentských filmů Písek žádný příspěvek neposkytl. Šlo tedy o manipulaci se

A protože o peníze jde v takovém případě většinou až na místě prvním, nějaký ten faul se nepočítá. Účel světlí prostředky. To mi, přiznám se, vyrazilo dech.

*Dr. Milica Pechánková
vedoucí katedry produkce FAMO v Písku*

PS. Považuji za nezbytné odkázat na názor Miroslava Krejči – poslance Senátu Parlamentu ČR právě na téma dvou píseckých festivalů ze dne 14. 7. tr. (<http://www.piseckysvet.cz/kultura/pisek--zaslibene-mesto-filmaru-/998/>) a připojit i dopis Mgr. Miloně Terče, adresovaný členům Rady fond pro podporu české kinematografie letos v červnu v souvislosti s následně staženou žádostí Festivalu nad řekou o grant.

jménem našeho patrona p. Miroslava Ondříčka. Zcela konsternován jsem však byl zjištěním, že mé jméno figuruje na seznamu členů grémiu Festivalu nad řekou. Důrazně se ohrazuji proti tomuto zneužití mého jména, neboť jsem nikdy s nikým o této záležitosti nejednal a od tohoto festivalu se jako osoba i jako obě naše instituce zcela distancujeme.

Prosím, aby členové rady vzali tuto skutečnost na vědomí.

*Miloš Terč,
ředitel SVOŠF a FAMO v Písku*

A ještě zmíněný názor senátora Miroslava Krejči

Písek je jeho vnějšími hodnotiteli posuzován téměř vždy jako krásné a kulturní město se spoustou památek a aktivit, které jsou lákadly pro jeho návštěvníky a příjemným zpestřením života pro jeho obyvatele. A určitě naprostá většina místních se svým městem patřičně pyšní. Již po jednácté se v Písku v režii Filmové akademie Miroslava Ondříčka (FAMO) a Soukromé vyšší odborné školy filmové (SVOŠF) uskutečnil tradičně v říjnu „Mezinárodní festival studentských filmů Písek“ (MFSF). Jedná se o naprosto výjimečný projekt, který si ale za celou tu dobu nějak písečtí nevzali za svůj. To v případě importovaného jiného filmového festivalu – „Festivalu nad řekou“ jsme úplně jiní kabrháči.

Divně se ale chováme i k FAMO, která je jedinou regulérní vysokou školou ve městě – všechno ostatní jsou jenom konzultační střediska v pronajatých prostorách. Při výčtu „vysokých škol“ působících v Písku na FAMO jaksi neustále zapomínáme. Ještě, že to alespoň napravují její studenti ze všech krajů České republiky a ze zahraničí, kteří na této škole studují a nedají na ni dopustit.

Nyní po dvou letech končí (údajně z ekonomických důvodů) „Festival nad řekou“, a my to prožíváme jako nějaké trauma, příkoří, podvod apod. Dokonce jsme tomu věnovali nemalou část posledního předprázdninového jednání městského zastupitelstva a řadu reakcí v médiích. Možná i z toho důvodu, že jsme k tomuto „přespolnímu“ produktu byli podstatně štědřejší než k produktu „domácímu“. Dokonce nám nevaří ani alarmující zjištění kontrolního výboru ve věci smluvních vazeb mezi organizátory tohoto festivalu a městem a ve věci finanční podpory festivalu ze strany města. Proč asi? Ale podívejme se na to, jakým způsobem se do Písku „Festival nad řekou“ dostal.

Po určitém rozkmoření organizátorů filmového festivalu v Uherském Hradišti se část jeho protagonistů v čele s Michalem Havasem rozhodla rea-

lizovat konkurenční projekt právě v Písku. Proč, když už tu jeden festival řadu let úspěšně běží, je také zajímavá otázka, ale ještě zajímavější by mohla být odpověď. První ročník byl velice dobře finančně dotován jak městem, tak i Jadernou elektrárnou Temelín (JETE). Tam však došlo k „jistému nedorozumění“, neboť když zástupci FAMO v čele s rektorem přišli v následujícím roce žádat o podporu „domácího“ festivalu, dostalo se jim odpovědi, že letos už toho tolik jako v loňském roce nedostanou (zde je třeba říci, že MFSF nedostal nikdy od JETE žádnou finanční podporu). JETE prý považovala vyslance „Festivalu nad řekou“ za vyslance MSFS, neboť by je nikdy nenapadlo, že by se ve městě velikosti Písku konaly v rozmezí dvou měsíců hned dva filmové festivaly mezinárodního rozsahu. Tak přišel MFSF o možnou podporu JETE.

Co z toho je náhoda, co úmysl a šikovný plán je pak další otázka. Pořadatelé MFSF však nikdy ani na chvíli nezauvažovali o ukončení či omezení festivalu. Nepořádají ho totiž na kšeft, ale jako integrální součást výuky na FAMO a SVOŠF, z lásky k filmové tvorbě a z patriotismu k Písku. Díky za to a držím palce FAMO, SVOŠF i MFSF do dalších let a dalších ročníků. „Festivalu nad řekou“ neupírám nikterak místo na slunci, ale to, jak do Písku přišel a jak z Písku odchází, nepovažuji za zcela seriózní...

Letos přivítá MFSF filmaře z Dominikánské republiky, Indonésie, Izraele, Spojených států, Uruguaye a dalších zemí. Svá díla zde ve dnech 7. – 9. října představí i zdravotně postižení tvůrci např. z Monaka, Francie, Kanady. Upoutávka na MSFS poběží ve všech multikinech v ČR měsíc před festivalem a bude umístěna v autobusech Student Agency. Reklama na MFSF poběží na rozhlasových stanicích Rádio 1, Rádio Kiss Jižní Čechy a v tištěné podobě v denících Právo a Novinkách.cz. Pozvánka na MFSF je ale i pozvánkou do Písku a do Jižních Čech.

*Miroslav Krejča
červenec 2011*

FILMOVKA OPĚT SKVOSTNÁ

Emir Kusturica, Aki Kaurismäki, Apichatpong Werasethakul, Fred Keleman, Karel Cudlín, Eduard Grečner, Fero Fenič – to jsou namátkou jenom někteří z významných hostů 37. ročníku Letní filmové školy v Uherském Hradišti, která proběhla od 22. do 31. července. Emir Kusturica (do Uherského Hradiště dorazil svým soukromým tryskáčem) převzal Cenu Asociace českých filmových klubů „za významný přínos evropské kinematografii, emancipaci autorské kinematografie zemí bývalé Jugoslá-

vie a za výjimečnou obrazotvornost“, další cenu pak předal svému učiteli na FAMU Otakarovi Vávrovi, vrcholem jeho uherskohradištského pobytu byl ovšem koncert rtuťové kapely No Smoking Orchestra.

Úvod největší české nesoutěžní filmové přehlídky patřil tvorbě polského režiséra Krzysztofa Kieslowského. Uznávaný tvůrce, který většinu svých snímků točil v evropských koprodukcích, by letos oslavil sedmdesátiny. Návštěvníci LFŠ mohli shlédnout více než dvě desítky jeho filmů i tele-

vizní sérii Dekalog. A slavnému polskému tvůrci byla věnována i samostatná výstava.

Další ze stěžejních sekcí byla velkoryse pojatá retrospektiva rumunské kinematografie, která nabídla snímky vzniklé v období od konce 19. století po současnost. Klobouk dolů před přehledem a prací Mircea Dana Duty, ředitele Rumunského kulturního institutu v Praze a absolventa pražské FAMU! Jistě především jeho zásluhou dorazili na jižní Moravu i mnozí významní rumunští filmaři všech generací.

Snímek Stalag 17 pak odstartoval další z programových vrcholů „Filmovky“ – přehlídky filmů amerického spisovatele, scenáristy, režiséra a producenta Billyho Wildera. Tady zase smekněme před Ivou Hejličkovou.

Akce v Uherském Hradišti dále předvedla pozapomenuté, ale výjimečné snímky vzniklé v Čs. armádním filmu, kolekci filmů vzniklých na téma terorismus a také něme filmů s živým, speciálně pro tuto příležitost vzniklým hudebním doprovodem.

A hudba tu zněla i mimo promítací místa, koncertů v rámci Letní filmové

školy proběhlo nepočítaně, stejně tak i divadelních představení. A ještě jedno Uherskohradištské zastavení: týká se skvělého semináře Film a škola s podtitulem Literatura a film, zorganizovaného pro učitele základních a středních škol. Organizátoři „Filmovky by rádi téma semináře každoročně měnili, doufejme, že se jim to podaří. Letošní zájem potvrdil potřebnost podobných projektů. O významu semináře svědčí mimo jiné i akreditace, kterou mu udělilo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy.

V rámci Letní filmové školy byly také prezentovány dvě publikace. Tou první byla kniha Davida Bordwella a Kristin Thompson Umění filmu (*Film Art*), kterou k vydání připravuje nakladatelství AMU; tou druhou pak monografie režiséra Akiho Kaurismäkiho, vlastně soubor materiálů věnujících se této osobnosti. Ve spolupráci s Asociací českých filmových klubů ji vydalo nakladatelství Casablanca.

Jasně a stručně: letošní ročník Letní filmové školy v Uherském Hradišti se vydařil. Velice.

-top-

46. KARLOVARSKÝ FILMOVÝ FESTIVAL

OHLÉDNUTÍ ZA POVEDENÝM FILMOVÝM SVÁTKEM

Letošní 46. ročník Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary proběhl od 1. do 9. července 2011. Prezidentem byl Jiří Bartoška, uměleckým ředitelem Karel Och. Dosavadní dlouholetá a velice úspěšná umělecká ředitelka Eva Zaoralová zde působila letos jako umělecká poradkyně. Festival měl čtyři soutěžní sekce, vedle toho byla udělena řada nestatutárních cen.

Ze statistiky vyjímáme: MFF Karlovy Vary 2011 se zúčastnilo 12 033 akreditovaných návštěvníků; 10 266 lidí s festival passy (loni to bylo 9 424), 310 filmových tvůrců, 814 filmových profesionálů a 649 novinářů.

V průběhu festivalu se uskutečnilo 413 filmových představení, které navštívilo 126 302 diváků. Bylo uvedeno celkem 199 filmů, z toho 165 hraných (151 celovečerních a 14 krátkých) a 34 dokumentárních (26 celovečerních, 8 krátkých).

Na festivalu mělo 21 filmů světovou, 25 mezinárodní a 16 filmů evropskou premiéru.

O Divácké ceně deníku Právo rozhodlo 70 490 hlasů. 54 filmů byly debuty. 172 projekcí osobně uvedla delegace tvůrců.

Na festivalu bylo akreditováno 813 producentů, nákupčích filmů, prodejců, distributorů, dramaturgů filmových festivalů, zástupců filmových institucí a dalších filmových profesionálů, 384 bylo ze zahraničí.

Z množství festivalových akcí blíže informujeme zejména o těch, které souvisely s FITESem (obrazová reportáž o FITESPARTY) a s obsahovým zaměřením naší organizace (např. panelová diskuse APA o filmových pobídkách a návštěvnosti filmů); blíže si všimneme jednoho z nejúspěšnějších snímků festivalu (Cigán Martina Šulíka) a v interview s Radoslavem Holubem připomeneme jednu velmi sympatickou akci festivalu - přehlídku evropských filmů, které vybrali kritici prestižního časopisu Variety.

Za zmínku jistě stojí i dojemné setkání hereček z filmu Světáci. Po dvaadvaceti letech uvedly slavnostní karlovarskou projekci dámy Iva Janžurová, Jiřina Jirásková a Jiřina Bohdalová. Stále stejně vitální a krásné. Smutné je, že z ústředního pánského trojlistku (Libíček, Sovák, Brodský) už na festival nemohl přijít nikdo...

Příští - 47. MFF Karlovy Vary se uskuteční od 29. června do 7. července 2012.

Finance v hlavní roli i na festivalu

V průběhu karlovarského festivalu se jako každoročně uskutečnila (6. července) diskuse s představiteli Asociace producentů v audiovizí (APA) s odbornou veřejností. Témata podnětného jednání byla v zásadě dvě: současný stav programu podpory filmového průmyslu – tzv. filmové pobídky a návštěvnost kin.

Zatímco všechny filmově vyspělé státy nabízejí různé, většinou efektivní formy pobídek, a mnohé už řadu let, u nás program funguje teprve jeden rok. Navíc má některé zásadní problémy. Výkonná ředitelka APA a producentka Helena Uldrichová nám po jednání otázku pobídek přiblížila: „Program podpory filmového průmyslu neboli fiskální stimuly bezesporu zastavily propad filmového průmyslu a velmi nám pomohly. Byl spuštěn v polovině loňského roku, po roce to tedy můžeme zhodnotit. Pro letošní rok Česká republika vyčlenila na tento program 300 mil. korun. Vzhledem k tomu, že o pobídky je enormní zájem, tato částka však byla vyčerpána už na konci března. Přitom je ještě celá řada dalších projektů, které chtějí přijet do ČR.“ Ty zatím tedy nemají šanci? „Bohužel to vypadá, že další projekty nepřijedou, protože pobídky pro tento rok zkrátka skončily. Přitom by mohly přinést obrat nejméně 1,8 miliardy korun! K tomu dodám důležitou informaci: ty pobídky se vlastně financují samy, tzn. že filmaři – tj. produkce – zaplatí nejprve daně státu, odvedou DPH, a teprve potom, po odevzdání auditu, jim stát něco vrátí. Znamená to, že stát nemusí alokovat extra finanční prostředky, protože filmaři si na to vydělají sami. Pobídky opravdu nejsou dotací filmu, ale ekonomický nástroj, který jednoznačně může pomoci deficitu státního rozpočtu!“

Zkušeností ze světa dokazují, že stát na pobídkách získá. „Jistě, všechny vyspělé státy ve světě mají pobídky, nejen v Evropě, ale i v řadě států v Americe, v Austrálii atd.“, připomíná Helena Uldrichová. „Uvědomuji si, že pokud chtějí přilákat investice pro stát, musí filmařům něco nabídnout.“ Konečně jsme tedy k systému pobídek dospěli i u nás, nutně je potřebujeme, abychom byli konkurenceschopní. Vždyť jinak sem zajímavé filmové projekty nepřijdou.

Přesto česká verze programu má dosud své mouchy, upozorňuje Helena Uldrichová. „Rozdíl mezi systémem u nás a v jiných státech je ten, že v zahraničí zpravidla stát nemá finanční limit daný pro kalendářní neboli fiskální rok, a také tam neexistuje problém s přechodem do dalšího kalendářního roku.“ Lze uvést příklad? „Točí-li se film od října do února, produkce může žádat v daném roce úlevy za období říjen až prosinec, ale pro další rok musí žádat znovu. A vzhledem k tomu, že státní rozpočet se schvaluje až na konci roku, nemá filmař žádnou jistotu kontinuity pro svůj projekt. Raději tedy nechce riskovat nejistotu, proto velké zahraniční pro-

jekty odchází jinam. Ale opakují: ekonomové a politici by měli slyšet na důležitý argument, že ty projekty se financují samy, stát nic neriskuje. Pro něj je to naopak jednoznačný pozitivní zisk ve výši 18 procent do státního rozpočtu. Považuji to za velmi dobrý nástroj, který může snížit deficit státního rozpočtu, pokud ovšem stát zlepší systém.“

Údajně na tyto argumenty slyší zatím jen ministr kultury, teď je ještě třeba přesvědčit ministerstvo financí. Doufejme, že pomohou dobré zkušenosti z uplynulého roku i ze zahraničí. „Věřím, že zvítězí logika a budeme mít stejný systém jako venku. Kdybychom té šanci nevěřili, filmový průmysl by nemohl fungovat dál,“ dodává Helena Uldrichová.

Poprosili jsme ji také o komentář k problematice návštěvnosti filmů.

Producenti přítomni na diskusi APA totiž soudili, že i když v loňském roce návštěvnost v kinech stoupla, není důvod k optimismu. A uvedli neradostný argument: Čísla za 1. čtvrtletí letošního roku svědčí o velmi výrazném meziročním propadu. „Loni zaznamenala kina rekordní návštěvnost i tržby,“ přisvědčuje producentka. „Zaznamenaly to zejména takové tituly jako Avatar a další. Na druhou stranu výsledky za letošní první čtvrtletí signalizují velký propad, návštěvnost je stejná jako v r. 2005. A hrozí i další pokles, což mj. souvisí s hrozbou jednotné sazby DPH, tj. se zvýšením DPH na kulturní akce – na vstupné do kin. Z dosavadní desetiprocentní sazby je to enormní nárůst. A navíc přichází v nejméně vhodný okamžik, kdy kina např. musí investovat do digitalizace sálů. Netroufám si odhadnout, jaká bude návštěvnost (a ceny!) v příštím roce...“ Na nižší sazbu DPH v oblasti kultury je sice značný tlak, ale Helena Uldrichová pochybuje, že bude úspěšný. Není politická vůle, říká. „Obávám se, že není. I když bych si velmi přála, aby se prokázalo, že stát myslí na kulturu a že jsme kulturní národ. Vždyť bychom byli jedním z mála vyspělých států Evropy s vysokým DPH na kulturu! Myslím, že nižší sazba má v tomto případě smysl, stát by ukázal, že myslí na příští generace. Jen se obávám, že tato vláda svůj postoj nezmění.“

Od karlovarského festivalu se návrhy na výši DPH už několikrát změnily, takže nic není jisté.

-ap-

Dramaturgyně a členka výběrové komise Eurimages Zuzana Kopečková během panelu na MFF KV

O Státním kinematografickém fondu

Další z diskusí, na které se hodně čekalo, se týkala činnosti Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie, hlavně jeho Rady, a obecně financování českého filmu. Mezi panelisty byli jak zástupci fondu, tak i představitelka Ministerstva kultury, jeden z filmařů, který u Rady neúspěšně žádal o grant a zástupkyně zahraničního filmového fondu. Debata se, bohužel, hodně točila právě kolem jednoho filmu (Václav Kadrnka – Osmdesát dopisů). Věcně mluvila jak Helena Fraňková z ministerstva, tak i Tereza Czesany-Dvořáková z Rady Fondu. Z pléna pak Zuzana Kopečková, která přiblížila, jak to chodí v Eurimages. Mnoho lidí by rádo řeklo k tématu své, ale z důvodu nedostatku času se na ně nedostalo. Škoda.

-top-

CENY 46. Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary

SOUTĚŽNI SEKCE

prezident hlavní poroty István Szabó, Maďarsko, za ČR členem poroty Pavel Strnad

VELKÁ CENA KŘIŠŤALOVÝ GLÓBUS

Restaurátor / Boker Tov, Adon Fidelman

Režie: Joseph Madmony, Izrael

ZVLAŠTNÍ CENA POROTY

Cigán

Režie: Martin Šulík, Slovenská republika, Česká republika

CENA ZA REŽII

Pascal Rabaté za film *Prázdniny u moře*, Francie,

CENA ZA NEJLEPŠÍ ŽENSKÝ HERECKÝ VÝKON

Stine Fischer Christensen

za roli ve filmu *Neviditelná*

Režie: Christian Schwochow, Německo

CENA ZA NEJLEPŠÍ MUŽSKÝ HERECKÝ VÝKON

David Morse

za roli ve filmu *Spoluautor*

Režie: Martin Donova, Kanada, USA

ZVLAŠTNÍ UZNÁNÍ

Ján Mižigár

za roli ve filmu *Cigán*

Režie: Martin Šulík, Slovenská republika, Česká republika,

Jocelyn Pook

za hudbu ve filmu

Pokoj 304

Režie: Brigitte Starmose Dansko, Chorvatsko,

SEKCE NA VÝCHOD OD ZÁPADU

Předsedkyně poroty Rossitsa Valkanova, Bulharsko

Punk's Not Dead / Pinkot ne e mrtov

Režie: Vladimír Blaževski Makedonie, Srbsko,

ZVLAŠTNÍ UZNÁNÍ

Generation P /

Režie: Victor Ginzburg Rusko, USA,

SOUTĚŽ DOKUMENTÁRNÍCH FILMŮ

Předseda poroty Amir Bar-Lev, USA

CENA ZA NEJLEPŠÍ DOKUMENTÁRNÍ FILM NAD 30 MINUT

Dobry život / Det gode liv

Režie: Eva Mulvad, Dansko,

CENA ZA NEJLEPŠÍ DOKUMENTÁRNÍ FILM DO 30 MINUT

Deklarace nesmrtnosti / Deklaracja nieśmiertelności

Režie: Marcin Koszałka, Polsko,

FÓRUM NEZAVISLÝCH, CENA NEZÁVISLÁ KAMERA

Porota Margaret Corkery, Velká Británie Tine Klint, Dánsko

Sunflower Hour /

Režie: Aaron Houštin Kanada,

CENA ZA MIMOŘÁDNÝ UMĚLECKÝ PŘÍNOS SVĚTOVÉ KINEMATOGRAFII

Judi Dench

CENA PREZIDENTA MFF KV

Goran Bregović, John Turturro

DIVÁCKÁ CENA DENÍKU PRÁVO

Nickyho rodina /

Režie: Matej Mináč, Slovenská republika, Česká republika

NESTATUTÁRNÍ CENY FESTIVALU

MEZINARODNÍ FEDERACE FILMOVÝCH KRITIKŮ (FIPRESCI)

Spoluautor/ Collaborator

Režie: Martin Donovan, Kanada, USA

CENA EKUMENICKE POROTY

Neviditelná / Die Unsichtbare

Režie: Christian Schwochow Německo

ZVLÁŠTNÍ UZNÁNÍ

Romeo 11 Roméo Onze

Režie: Ivan Grbovic, Kanada

MEZINÁRODNÍ FEDERACE FILMOVÝCH KLUBŮ FICC

CENA DONA QUIJOTA

Cigán

Režie: Martin Šulík, Slovenská republika, Česká republika

ZVLÁŠTNÍ UZNÁNÍ

Lollipop Monster

Režie: Ziska Reimann Německo,

FEDERACE FILMOVÝCH KRITIKŮ Z EVROPY A STŘEDOMOŘÍ (FEDEORA)

Cena pro nejlepší film ze sekce Na Východ od Západu

Marijiny

Režie: Željka Sukova, Chorvatsko

NETWORK FOR THE PROMOTION OF ASIAN CINEMA (NETPAC)

Cena pro nejlepší asijský film

Tenkrát v Anatolii/ Bir zamanlar Anadolu'da

Režie: Nuri Bilge Ceylan, Turecko, Bosna a Hercegovina

EUROPA CINEMAS LABEL

pro nejlepší evropský film v soutěžní sekci a v sekci Na Východ od Západu
CENA EUROPA CINEMAS LABEL

Cigán

Režie: Martin Šulík

Protokol MFF KV

Martin Šulík radost neskrýval

Režisér Martin Šulík rozhodně neskrýval radost ze čtyř cen (dvě statutární, dvě nestatutární), které na festivalu za film *Cigán* získal. Odesl si mimo jiné prestižní Zvláštní cenu poroty. Sám k tomu řekl, že je to cena důležitá pro film jako takový, a že patří všem tvůrcům – nikoliv pouze režisérovi. Natáčení *Cigána* rozhodně nebylo jednoduché, úsilí se ale vyplatilo. Ostatně – řeč o tom bude v rozhovoru, který přineseme v příštím čísle Synchronu.

Zatím zveme do kina: snímek Martina Šulíka *Cigán* už vstoupil i do českých biografií. Neváhejte!

-top-

Deset evropských režisérů očima Variety

V rámci karlovarského festivalu probíhá i tradiční sekce, kterou sestavují recenzenti prestižního amerického filmového časopisu Variety. Nebylo tomu jinak ani letos. Sekce proběhla úspěšně, o filmy byl zájem, však taky stály za to. Mluvíme o tom s Radovanem Holubem, který měl na starosti české PR sekce.

Sekce letos trochu změnila název; proč?

Z důvodu sblížení názvů projektu s projekty v dalších evropských zemích. Například v Berlíně nebo Cannes probíhají akce zaměřené na režiséry, herce a producenty, a organizátoři chtěli sjednotit styl jejich názvu. Z *Variety Critic's Choice*, tedy Dnů kritiků *Variety*, se stala sekce Deset evropských režisérů očima *Variety*. Princip výběru filmů ale zůstal stejný.

Jak ten výběr probíhá?

Výběr probíhá po celý rok na hlavních, někdy i dost odlehklých festivalech. Filmy vybírá několik kritiků z časopisu *Variety*. Myslím, že se mezi sebou občas hodně dohadují, například o tom, zda zařadit zajímavé experimenty, ovšem občas na hranicích koukatelnosti nebo filmy zaměřené na diváka, komedie, horory, prostě stravitelné žánry. Mám dojem, že v posledních letech začíná převažovat ta druhá tendence, začíná se to vyvíjet směrem k těm návštěvnickým filmům.

Pomáhá autorům v další kariéře skutečnost, že byli vybráni do sekce *Variety*?

Ano, určitě minimálně v osobní rovině. Vezměme si příklad Jana Krause. Ten dodnes nemůže zapomenout na to, že jeho snímek *Městečko* byl varietáckými kritiky vybrán do karlovarské sekce, přestože doma byl českými kritiky potopen. A takových případů je víc. I Robert Sedláček si hodně považoval výběru svého filmu do sekce kritiků časopisu *Variety*.

A obecně – mnozí režiséři, kteří doma nebyli proroky, se najednou dostali do sekce kritiků *Variety*.

Často bývá v sekci zastoupen český film; letos tam ale byl film slovenský – snímek Zuzany Liové *Dům*...

Dům už běžel na Berlinale a byla tu uvedena jeho česká verze, podobně jako v Karlových Varech. Zuzana Liová je také velmi spokojená, příběh zmíněného filmu byl totiž dost dramatický, chvílemi to vypadalo, že vůbec nevznikne. Nakonec natočen byl a byl promítán, jak už jsem řekl, v Berlíně. Teď tedy i v Karlových Varech.

Souhlasíte s tím, že české a slovenské filmy, pokud je sekce obsahuje, ji vždy obohatí?

Určitě. Mám pocit, že sekce kritiků časopisu *Variety* poněkud kulhá, pokud český nebo slovenský film neobsahuje. Dnes už to většinou nebývají čisté české nebo slovenské snímky, ale česko-slovenské či slovensko-české. I úspěšný soutěžní film *Cigán*, který letos v Karlových Varech získal čtyři ceny, vznikl ve slovensko-české koprodukci. Jsem rád, že po letech od rozdělení federace si takhle podáváme přes hranice ruce.

Jaký byl váš největší „sekční“ zážitek?

Líbil se mi film *Almanya* – vítejte v Německu, což je nezvyklý pohled na přistěhovalectví a především na život Turků v Německu. Je to hodně atraktivní film. Dále jsem se zalíbením shlédl například filmy *Květy zla*, to je snímek francouzský, a švédský film *Jako opice*. Obecně byla témata

letošních filmů v sekci Variety atraktivní a sekce byla žánrově hodně pestrá. A jak jsem řekl, „projevil se tu příklon vybírajících kritiků k filmům na které se dobře dívá, které mají potenciál oslovit masy především mladých diváků.

Vybraní tvůrci se určitě setkávají...

Ano, a obrovská varieta těchto režisérů dává vzniknout skutečně skvělým a zajímavým setkáním. V rámci této sekce se setkávají naprosto různorodé osobnosti. Jsou tu autoři, kteří doposud točili pouze reklamy, dále režiséři – čtyřicátníci, tedy ve středním věku, kteří ale dosud nenatočili žádný film a snímek vybraný do sekce Variety je jejich debutem. Je to skutečně obrovský věkový a stylový rozptyl, jsou tu tvůrci různých životních postojů a stylů. Mají společné večere a další akce a dozvídají se o sobě fantastické věci. A většinou jsou z toho nadšení. Bylo tomu tak i letos v Karlových Varech.

-top-

Barrandovská výstava

V Galerii umění v Karlových Varech měla v rámci festivalu vernisáž výstava věnovaná osmdesátinám Filmového studia Barrandov. Otevřela ji (vedle krásné přehlídky kostýmů rozčleněné po historických obdobích a filmech, které se v tom kterém odehrávají) šéfka studií Janka Vozárová a několik „podšéfů“ – přes techniku po kostýmní fundus. Kostýmy hrají také na výstavě zásadní roli. Není jich tu přehršel, o to je expozice přehlednější. K unikátům patří letní šatičky, které nosila Hanka ve filmu Starci na chmelu (viz foto) či kostýmy a rekvizity ze slavného Formanova Amadea.

Nejen kostýmy výstava totiž nabízí; jsou tu i zajímavé rekvizity, například ze snímku Adéla ještě nevečeřela.

Expozice navíc na velkých panelech přehledně prezentuje historii studií „na kopci“ a některé přelomové snímky, které tu vznikly.

Pokud budete mít do Karlových Varů cestu, rozhodně nevynechtejте Galerii umění. Expozice s názvem *Filmové studio Barrandov – 80* je tady k vidění ještě do 4. září.

-top-

Jeden z kostýmů z filmu *Starci na chmelu*

Čekání na projekci

Ke kolonádě přišel i Zelený Raul

Marko Skop s rodinou

Programový ředitel MFF KV Karel Och

TENTOKRÁT DVOU NOVÝCH ČESKÝCH DOKUMENTŮ BANDEROVCI

Představovat či v obecné rovině chválit invenční dokumentární tvorbu ostravského studia ČT netřeba, stojí však za to soustavně sledovat nové projekty této pozoruhodné tvůrčí dílny. Patří k nim i dokument **Aleše Koudely Banderovci**, který poprvé vysílala Dvojka ČT letos 5. května. Historické téma, nicméně současné už tím, že na profil této zvláštní "armády", či možná spíše početné skupiny ozbrojených vzbouřenců, operující těsně po druhé světové válce i na našem území, na Slovensku, Podkarpatské Rusi, na Ukrajině a v Polsku se názory stále různí. Pro jedny to byli spojenci nacistů a vrahové, pro druhé neohrožení bojovníci za samostatnou a hlavně nesovětskou Ukrajinu. Tedy dramatický, kontroverzní a stále citlivý námět. Režisér spolu se scenáristou Martinem Pekárkem se ho však chopili s chvályhodně důslednou objektivitou; řadí vedle sebe dějinná fakta, dokumenty, výpovědi pamětníků – očitých svědků i účastníků bouřlivých dějů a názory historiků. Nikoli ovšem náhodně, nýbrž s promyšlenou dra-

maturgickou koncepcí. Jejich pohled není zatížen apriorní tendencí ani poznamenán generační nostalgii. Po nájezdech banderovců totiž zůstala mimo jiné i nejedna bolestná jizva, která dlouho bránila střizlivému pohledu, navíc dobové ideologie patrně také leccos zamlžily. Tvůrci nové generace si mohou dovolit nestrannost.

Nesnadné téma se tvůrcům podařilo ztvárnit poutavě; výsledek nepřipomíná šustící stránky učebnice dějepisu, je to napínavý, dynamický filmový tvar. Navíc v mnoha momentech obsahově objevný.

Autor spolupracuje s ostravským studiem bezmála dvacet let, má na kontě řadu oblíbených pořadů (*Salón moravskoslezský, Klekánice, Případ pro reportérku, Kultura.cz*, aj.). Z jeho dokumentů připomeňme hraný mystifikační dokument *Atomová elektrárna Vendelín, snímky Přeborníci, Brundibár-opera za zdmí ghetta, Blücherův palác* či *Sloužil jsem ve Wehrmachtu*.

Agáta Pilátová

GENERACE SINGLES

Mladá česká dokumentaristka **Jana Počtová** natočila film, který stojí za to vidět. Tedy – určitě těm, kteří se dokáží vcítit do situace druhých a chtějí se o ní dozvědět „zevnitř“. O svém „singlovství“ vypráví ve filmu šest protagonistů, a vypráví upřímně. Zamýšlejí se nad svým životem, nad tím, proč jsou v situaci, v jak jsou, a nad sebou samými. Nevysvětluje jim to nikdo zvenčí, žádní odborníci cechu psychologického, sociologického či pedagogického. Jana Počtová ostatně nechtěla natočit sociologickou studii. Nechtěla natočit ani psychologickou studii, byť je její film díky úvahám šestice tří- a čtyřicátníků „psychologický“ dost. V dobrém slova smyslu. Nebylo by nic jednoduššího tyto odborníky do filmu začlenit (dokumentaristka je měla natočené). Snímek by tím ale ztratil upřímnost a čistotu. A asi i diváckou atraktivitu. Dobře, že to Počtová neudělala.

Divák může mít z každého z šesti zpovídaných jiný pocit, každého může mít jinak rád, někdo mu může lézt na nervy, jinému fandí (a asi to tak i bude). Takhle to ostatně chodí i v životě. Protagonisté jsou vybráni dobře. Sledujeme je v průběhu jednoho roku a prostřednictvím filmového plátna

či televizní obrazovky s nimi můžeme na dálku „mluvit“. Ono to tak mnohdy dopadá. Něco si pomyslíte, řeknete si (mu, jí) – no co sis mysl(a), když... a z plátna se ozve: ono asi to tak muselo být, když... Zdá se mi, že Počtová se svými filmovými hrdiny vstoupila do poměrně úzkého kontaktu, občas to je z filmu vidět možná víc, než by bylo záhodno. Ale ne, že by to nebylo svým způsobem pochopitelné.

Divák si zřejmě po shlédnutí **Generace Singles** odnese jeden silný pocit: spousta lidí, kteří jsou bez stálého partnera, si svůj stav nevybrali, ba dokonce je trápí. Partnera by chtěli, ale nemají štěstí. Nejsou to žádní nezodpovědní sobci, kterým jde jen o kariéru, peníze a například cestování po světě. Ostatně – když se blíží čtyřicítka, má už člověk žebříček hodnot poněkud posunutý. No a proto taky jedné, zrovna sympatické, mladé ženě z filmu Jany Počtové přejeme zásadní životní zvrát, ke kterému dojde po natáčení filmu.

Každý ze šesti filmových respondentů za jeden natáčecí rok ušel nějakou cestu. Někdo se ze svých chyb (pokud je dělal) poučil, někdo ne, někdo

uvažuje po roce jinak, jiný setrvává ve svých názorech. Zábavné pro diváka může být odhadovat, kdo se nezmění a kdo se naopak posune někam dál. Je zajímavé to sledovat. Divák se navíc u snímku mimoděk zamýšlí sám nad sebou a svým chováním, ať je nebo není „single“. Co víc můžete od filmu cítit?

A ještě jeden zásadní klad snímek Generace Singles má: ukazuje obskurnost, možná až nevkusnost některých u nás praktikovaných seznamek. Neplatí to pro všechny a dokonce ani ne pro všechny ve filmu ukazované, ale některé skutečně „stojí za to“. Například u scén s mazáním medu kolem pusy se až otřeseme hnusem. Ale je dobré to vidět, kdybychom se snad ocitli sami a chtěli se seznámit...

Jana Počtová se při všem řečeném navíc snažila snímek vyrobit filmařsky zajímavě. Střídá prostředí a činnosti svých protagonistů (nápad se čtyřmi ročními obdobími je skvělý), film je tudíž pestrý barevně, a režisérka si vyhrála i s muzikou. Část hudby obstará jeden ze zpovídáných, další část pro film najatí muzikanti. Je dobře, že televize HBO, v jejíž produkci snímek vznikl, nelitovala peněz a muzikanty zaplatila. Film to zásadně obohacuje.

Shrnutí: Generace Singles není tuctovým filmem. Je to opus zajímavý, upřímný, ukazující situaci a myšlenky několika lidí, které běžně potkáváme kolem sebe. Nepoučuje, nesoudí, nemanipuluje. A dovádí k zamyšlení. Je to málo?

Tomáš Pilát

V minulém čísle Synchronu jsme psali o filmu Kovář z Podlesí, který měl natočit Pavel Göbl, ale zatím nenatočil. Dnes na vyjádření režiséra navazujeme hlasy dalších zúčastněných.

Mail JUDr. Miroslava Šebely (Lennox s.r.o.) Kateřině Špůrové (Next Production s. r. o.)

On 10. 3. 11 14:51, "Miroslav Sebel" <mirosebe@seznam.cz> wrote:

Vážená paní Špůrová,

na výslovnou žádost p. Kamila Kožíška a na Vaši prosbu o mé vyjádření obsaženou ve Vašem e-mailu ze dne 6. 3. 2011 si Vám dovoluji ke kauze "Kovář z podlesí" sdělit následující:

- a) společnost Lennox s.r.o. jsem "převzal" dne 22. 9. 2010, v současné době jsem jediným společníkem a jediným jednatelem této společnosti
- b) společnost jsem převzal s vědomím, že existuje "tzv. manko" v pokladně, osobou, která je tento "průšvih" plně odpovědná je bývalý jednatel p. Tomáš Sobola, který tuto chybějící částku nedokázal doposud zdůvodnit, tzn., že z největší pravděpodobností došlo k defraudaci z jeho strany
- c) společnost jsem převzal z důvodů nutného řešení této situace právní cestou
- d) vzhledem ke snaze vyřešit kauzu "Kovář z podlesí" si společnost Lennox, s.r.o. půjčila finanční prostředky od p. Kamila Kožíška, tyto jsem převedl dne 25. 11. 2010 na účet Ministerstva kultury ČR, a to částku ve výši 1.400.000,- Kč
- e) převod nebyl bankou proveden, protože na účty společnosti Lennox, s.r.o. byla uvalena exekuce a tyto peníze stáhl exekutor
- f) o této skutečnosti bylo informováno MK ČR, konkrétně pí. Šimona Kruková
- g) MK ČR předalo celou věc svému právnímu oddělení a to dalo podnět příslušnému finančnímu úřadu k provedení kontroly, která proběhne dne 17. 3. 2011
- h) podal jsem trestní oznámení na p. Tomáše Sobolu a zároveň jsem podal občanskoprávní žalobu k soudu
- i) v trestní věci, která byla postoupena k šetření kriminální policii byly postupně vyslechnuty tyto osoby, Mgr. Martin Soušek, p. Kamil Kožíšek a JUDr. Miroslav Šebela, pokud došlo k dalším výsledkům, nebyl jsem o této skutečnosti doposud informován
- j) byl jsem policií ČR vyzván k doplnění některých dalších údajů, což v současnosti probíhá
- k) u občanskoprávního řízení nám nebyl doposud sdělen žádný termín, ani k doplnění podkladů a samozřejmě, že nebylo ani nařízeno žádné jednání
- l) Vámi zasloupanou fakturu považuji za irelevantní s ohledem na Dodatek č. 1 Dohody o převodu práv a povinností z koprodukční smlouvy ze dne 12. 8. 2010. Dále nemám co bych k této věci sdělil, protože se všechny tyto skutečnosti týkají interních věcí firmy. Proto si Vás dovoluji požádat o zachování přiměřené diskretivity.

Co se týká obsahu Vašich e-mailů výše zmiňovaných, dovoluji si podotknout následující. Žádný z těchto e-mailů nebyl adresován na společnost Lennox, s.r.o. nebo přímo mě osobě, byl jsem pouze přeposlán těchto e-mailů informován o jejich obsahu a prot jsem neviděl (a nevidím) důvod, proč bych na ně měl odpovídat. Teprve v jednom z posledních e-mailů, konkr. ze dne 6. 3. jsem byl o odpověď požádán a to pouze v tomto jednom jediném případě! Není pravda, že jste se mě pokoušela kontaktovat telefonicky, alespoň co se týče tel. čísla 602411237, které jste mi poskytla a které mám také uloženo v telefonu. Pokud jste volala z jiného čísla, každému vždycky sděluji, že neznámá čísla "neberu", dotyčný mi musí napřed poslat sms-ku.

V rámci usnadnění práce orgánů činných v trestním řízení, kterým zašlete své trestní oznámení Vám sdělují čj. ORI-1339/TC-2011-001191-HOR, pod kterým je věc vedena na odboru hospodářské kriminality, 1. oddělení.

Dovoluji si Vás požádat, abyste mě v této věci již více nekontaktovala a netelefonovala mi, nebudu reagovat a nebudu sdělovat třetím osobám informace, které považuji za důvěrné.

Děkuji za pochopení.

JUDr. Miroslav Šebela

Vyjádření Petra Jarchovského

V Praze dne 10. 6.2011

ČESTNÉ PROHLÁŠENÍ

Prohlašuji, že jsem byl smluvně zavázán společností Lennox v zastoupení jednatelem Tomášem Sobolou jako dramaturgický dohled při vzniku literárního scénáře k filmu scénáristy a režiséra Pavla Göbla s názvem KOVÁŘ Z PODLESÍ. Honorář mi byl vyplacen jednorázovou smluvní cenou při podpisu smlouvy, žádné další závazky vůči mé osobě z ní nevyplynou.

Prohlašuji zároveň, že nejsem autorem ani spoluautorem uvedeného díla, moje úloha byla a je čistě **poradní a korigující**, jak z úlohy **dramaturga** jasně vyplývá. Nečiním si tudíž žádný nárok na autorské ani licenční honoráře.

V úctě

Petr Jarchovský

A ještě nové vyjádření Pavla Göbla

NEHÝČKAT 2

Když jsem psal svou minulou zprávu o tom, s čím vším se můžeme setkat při produkci českého filmu, předpokládal jsem, že v této době bude již situace logicky a zákonně vyřešena. Že firma Lennox (poté, když bylo zjištěno, že pod jejími křídly došlo k defraudaci peněz ČT a ona odstoupila od výroby filmu Kovář z Podlesí) navrátí první splátku dotace od Fondu pro podporu a rozvoj kinematografie zpět na jeho účet, aby mohla být řádně projednána nová žádost o dotaci, kterou podal nový producent.

Jenže, to bychom museli nebýt Češi.

K dnešnímu dni – 24. 7. 2011 – se stalo nic. A to přesto, že Fond musel dát, podle pravidel, celou věc kolem Lennoxu k šetření Finančnímu úřadu. Finanční úřad rozhodl velmi rychle, a to tak, že Lennox je povinen čerpanou část dotace Fondu vrátit.

Za to musím poděkovat Fitesu i Arasu, kteří FÚ požádali o urychlené šetření, i FÚ, který šetření provedl bez průtahů.

Ostatně při jednání na Arasu vznikl i název mé zprávy – Nehýčkat. Vznikl při obecné debatě o nutnosti „hýčkat“ si producenty, což však bylo ze strany Arasu myšleno pouze obecně, a nikoli jako obhajoba zmetků, kteří se na český

film přisávají jako paraziti. Vznikl-li dojem, že Aras měl tendence tyto parazity obhajovat, je to dojem mylný. A je nutno se za něj Arasu omluvit.

Takže, FÚ rozhodl a firma Lennox je povinna navrátit celou první splátku 1 400 000 Kč na účet Fondu. V rozhodnutí FÚ (jak nám bylo tlumočeno sekretariátem Fondu) stojí, že takto musí firma Lennox učinit do 31. 5. 2011.

Jenže nestalo se tak dodnes. Proč? Protože jsme v Čechách...

Původní majitel Lennoxu Kožíšek mezitím fikaně a nenápadně přepsal firmu Lennox na svého advokáta Šebelu a teď (v duchu našich zákonů) prohlašuje, že už nemá z celou věcí nic společného.

A Šebela odpovídá na dopis Fitesu toto:

Příznávám, že jsem poněkud překvapen tím, proč se FITES zajímá konkrétně o tento případ, který je mimochodem v současnosti v souvislosti s defraudací v Lennoxu, a to bývalým jednatelem společnosti p. Tomášem Sobolou (který byl doporučen Lennoxu právě p. Pavlem Göblem) řešen i státním zastupitelstvím a policií ČR.

Nejdříve k tomu nepodstatnému: Sobola nebyl doporučen Lennoxu mnou, ale já jsem byl uveden do již existující party kolem „producenta“ Nejedlého

bývalým kamarádem Jiřím Chlumským. Kožíšek se Sobolou se znali, já Kožíška nikoliv. Tvrzení pana Šebely je tedy nesmysl.

Teď k podstatnému: pan advokát píše, že defraudace byla spáchána Sobolou. Jenže – tato defraudace, peněz ČT je teprve v šetření, jedním obviněným je Sobola a druhým obviněným je Kožíšek – a soud tedy ještě nerozhodl, takže pan „advokát“ předjímá jeho rozhodnutí.

Když se nad tím však zamyslíme – dojde nám, že Šebela de facto přiznává, že v Lennoxu došlo k defraudaci prostředků učených k výrobě filmu Kovář z Podlesí; jedno kým, jestli Sobolou nebo Kožíškem. Defraudoval Lennox a basta. A Šebela to potvrzuje. (Díky.)

Tolik k financím ČT.

A jaký byl v rukou Lennoxu osud peněz Fondu?

1. obdržel je. 2. oznámil, že odstupuje a vrátí je na účet Fondu. 3. řádově půl roku měnil posouvání termíny vrácení. 4. přišel s prohlášením, že má (kvůli blíže nespecifikovaným problémům) zablokované účty a peníze Fondu vrátit nemůže, přestože chtěl, ale zároveň prohlašuje, že peníze od Fondu leží na jeho účtu zcela v pořádku a netknuté /prohlášení je k dispozici/. 5. Lennox byl převeden z Kožíška na Šebelu. 6. Fond podal k FÚ oznámení o porušení rozpočtové kázně. 7. Šebela prohlašuje, že Kožíšek vložilo na účet Lennoxu částku požadovanou Fondem, aby mohlo dojít k nápravě /prohlášení je k dispozici/, ale ta se na účtu zablokovala...

Otázka: Proč musel Kožíšek peníze vkládat, když tam byly, v pořádku a netknuté? A jak se mu povedlo vložit peníze na zablokovaný účet?

V dopise Šebely Fitesu se dále praví:

Lennox nemůže vyhovět žádosti Fondu pro podporu a rozvoj kinematografie při MK ČR, protože **Lennox nemá vůbec žádné finanční prostředky a má mimo účet zablokovaný exekutorem**. Tato skutečnost povede zcela nepochybně k ukončení činnosti společnosti a to pravděpodobně okamžitě poté, co bude ukončeno vyšetřování orgány činnými v trestním řízení.

Otázka: Kam se poděly peníze, které tam nejdříve spočívaly netknuté, a poté tam byly i vloženy? A – a to je vskutku metafyzické – jak mohly zmizet ze zablokovaného účtu?

Nebudu se snažit hádat. Nemá to smysl.

Rovněž nemá smysl podívat se a rozčítovat nad tím, že Lennox má právo požádat Generální finanční ředitelství o prominutí své povinnosti (potvrzené rozhodnutím FÚ) vrátit peníze zpět Fondu.

Tuto možnost nezbyvá, než považovat za teoretickou a v případě Lennoxu za zcela absurdní a nereálnou!

Jediné co ještě má smysl je tedy oslovit nadřízený orgán FÚ, tedy Generální finanční ředitelství, s důraznou žádostí o přehledně a transparentně vyšetření celé této věci!

A podat na firmu Lennox trestní oznámení – neboť tato firma zcela evidentně podniká kroky směřující ke zcela zjevné a plánované defraudaci prostředků z Fondu.

Tolik poslední dění kolem zlodějské firmy Lennox představované v průběhu postupně jmeny Kamil Kožíšek, Tomáš Sobola a JUDr. Miroslav Šebela.

Lennox dodnes peníze Fondu nevrátil a nový producent, Next Production, již téměř rok čeká, až bude jeho žádost o účelovou dotaci projednána, což je podmíněno tím, že Lennox vrátí čerpanou část dotace zpět na účet Fondu...

A proč se má naštvatost týkat i Slovenska?

Aby toho nebylo málo – dokázal jsem mimo Čechy naletět i na Slovensku. Stejný člověk, tedy Jiří Chlumský, mne v minulosti seznámil se slovenským producentem – Milanem Stráňavou. Vzhledem k tomu, že Jiří Chlumský se v té době choval jako můj dobrý kamarád a tvořil bratislavskou produkci JMB společně se Stráňavou, neměl jsem nejmenší důvod mu nevěřit, či si někoho z nich – například Stráňavu prověřovat.

Chyba. Vrána k vráně sedá. A JMB se zachovala naprosto stejně jako Lennox. (Jaký div?)

Stráňava (jeho společnost JMB) požádal o koprodukcii slovenskou televizi. Po nějaké době se mu podařilo získat koprodukční vklad na výrobu koprodukční filmové pohádky Kovář z Podlesí ve výši 300 000 Euro (vč. DPH). A JMB získala tyto peníze na svůj účet vcelku a naráz, ještě v loňském roce.

Mezi Next Production a JMB došlo k dohodě, že JMB, vzhledem k tomu, že disponuje největším balíkem hotovosti určené na film, zafinancuje přípravu filmu.

JMB ani Stráňava v té době neprojevovali žádné pochybnosti o realizovatelnosti projektu, či o jeho řemeslnou, či uměleckou hodnotu.

V té době ještě nedosahovala zajištěnost výroby filmu ze strany majoritního producenta Next Production 80%, které byly stanoveny jako hranice, pod kterou je riskantní natáčení filmu spustit.

Počátkem roku 2011 došlo k dohodám s distributorem Bontonfilm a kopro-

ducenty Barrandov Studios a UPP... tak, že zajištěnost projektu dosáhla hranice 80 %. Samo sebou včetně vkladu Slovenské televize /dnes RTVS/.

V ten okamžik se však stalo něco nečekaného.

Slovenský koproducent Stráňava oznámil Next Production, že se rozhodl změnit splátkový kalendář a nevložit peníze slovenské televize do přípravy filmu. Toto své rozhodnutí zdůvodnil zcela náhlým obratem – projekt se mu najednou jeví nedůvěryhodný a (což nás zaskočilo ještě víc) JMB nemůže dodržet původní dohodu, protože slovenský stát dluží JMB přes cca 100 mil Kč a JMB potřebuje peníze slovenské televize určené na výrobu filmu Kovář z Podlesí na vykrytí jinde vzniklých ztrát! /e-mail pana Stráňavy s tímto jeho prohlášením je k dispozici./

Postavení před tuto informaci, jsme navštívili RTVS. Její ředitel nám sdělil, že si se situací neví rady. Smlouvu s JMB má na svědomí bývalé vedení Slovenské televize. A JMB je společnost s ručením omezeným – může si zkrachovat... a co si na ní pak vezmou?

Shrnutí – v podstatě si neví rady a nedokáže situaci nijak řešit a nijak nám pomoci. Díky slovenským zákonům může Stráňava klidně krást a nic se mu nestane. A my utřeme. Takto chodí. Smiřte se s tím.

Už bychom to i udělali. Kdyby nedošlo k tomu, že slovenské ministerstvo kultury v té době podniklo rozsáhlý audit v hospodaření bývalého vedení STV. Výsledkem tohoto auditu bylo, mimo jiné, nalezení vyúčtování filmu Kovář z Podlesí.

Toto vyúčtování (viděl jsem ho na vlastní oči) obsahuje pouze několik dokladů: česká firma Prague Film Production (Chlumský, Stráňava) vyfakturovala slovenské firmě JMB (Stráňava, Chlumský) za výrobu dekorací, kostýmů a rekvizit pro film Kovář z Podlesí 220 000 Euro. Jiří Chlumský uzavřel s JMB smlouvu ve výši 5 000 Euro za dramaturgii (v životě jsem žádný jeho posudek na můj scénář neviděl), Stráňava má smlouvu na 6 000 Euro a jeho produkční Soňa Javorská na 5 000 Euro. Zbývající částka, asi 16 000 Euro, je vyúčtována fakturou další Stráňavovy firmy Promea, za technologické zajištění výroby filmu. Toto vyúčtování má k dispozici Slovenské ministerstvo kultury, Česká televize a časopis Euro.

Do doby vzniku tohoto vyúčtování (prosinec 2010) k žádnému natáčení filmu Kovář z Podlesí v takovém finančním rozsahu rozhodně nedošlo.

Uskutečnila se pouze technologická předtáčka, která slouží k testům trikové technologie (ve filmu hrají loutky s živými herci.)

Tato předtáčka byla pouze jednodenní, účastnil se jí jeden herec a velmi malý štáb a byla plně hrazena z prostředků společnosti Next Production.

Firma JMB se jí nijak neúčastnila. A to, přestože k tomu byla vyzvána. Neprojevila nejmenší zájem se předtáčky účastnit, natož do ní investovat.

O to víc zaráží fakt, že poté, co bylo JMB poskytnuto DVD s několika záběry z této předtáčky (a to jako příloha k žádosti JMB o slovenský grant) zneužila JMB tento sestřih jako doklad ke svému falešnému vyúčtování pro RTVS a důkaz, že film se skutečně natáčel.

Vyúčtování bylo navíc částečně realizováno firmou Prague Film Production, tedy firmou o jejíž existenci které neměl žádné tušení ani hlavní producent Next Production, ani žádný z partnerů.

Korunu všemu dodává fakt, že JMB neměla v době uzavření koprodukční smlouvy s STV podepsanou koprodukční smlouvu s žádným českým producentem. A navíc, žádný slovenský producent neměl v té době podepsanou licenční smlouvu s agenturou Dilia, která mě zastupuje.

Z mého hlediska se tedy jedná o zcela jednoznačné zneužití mého scénáře ke spáchání trestného činu defraudace prostředků slovenské televize.

K potvrzení tohoto mého tvrzení existuje více než nezvratně právě ono falešné vyúčtování natáčení filmu Kovář z Podlesí, které v takovém rozsahu a za spolupráce firem JMB, či Prague Film Production, nikdy neproběhlo.

Jedná se o zjevný podvod a zjevnou krádež.

V současné době je celá věc v šetření Ministerstva kultury Slovenské republiky. Uvidíme, jestli ministerstvo dokáže najít cestu, jak vrátit státní prostředky tam, kam byly původně určeny, tedy do výroby filmu Kovář z Podlesí.

Nejnovějším faktem je, že pan Stráňava de facto přiznal, že peníze na film zpronevěřil, neboť je začal prý vracet, ne sice najednou, jak byl vyzván, vrátil zatím pouze jednu třetinu, ale vrátil. Držme mu tedy palce, ať se mu to podaří i se zbylými dvěma.

Můžeme samozřejmě natočit i lacinou verzi. Namísto pohádky, která měla ambice vykročit do světa, může vzniknout velmi očesaná verze, kompromis, který natočíme za to, co máme, bez ohledu na to, co jsme chtěli...

Kovář má našťastě větší kladivo, než všichni výše zmínění parazité, a možnost, že film vznikne ve své původně zamýšlené, „plnotučné“ podobě je tak stále ještě reálná.

Stav ke dni 24. 7. 2011

Pavel Göbl

WORKSHOP ZAMĚŘENÝ NA DRAMATURGII

MIDPOINT: Central European Script Center, MEDIA Desk ČR a České filmové centrum pořádají workshop zaměřený na filmovou dramaturgii nazvaný **Jak poznat potenciál filmového projektu... a dát mu správný směr.**

Workshop je určen pro profesionály z různých oblastí filmového průmyslu, kteří aktivně pracují s posuzováním a vývojem scénářů. Během dvou denní práce s hotovým scénářem lektori provedou producenty, distributory, dramaturgy a nákupčí TV stanic (commissioning editors) procesem přípravy a vývoje projektu celovečerního hraného filmu za využití různých scenáristických metodologií.

Práce na workshopu bude probíhat v menších skupinách a bude vychá-

zet z principu poradenství a rozvíjení silných stránek projektů. Skupiny budou pracovat s hotovými scénáři, které vyberou zástupci programu MIDPOINT a Českého filmového centra.

Každý účastník obdrží před zahájením workshopu tyto scénáře k přípravě. Lektory budou mezinárodně uznávaní dramaturgové a pedagogové.

Workshop bude probíhat v češtině.

· Kdy: 7. a 8. září 2011

· Kde: FAMU, Smetanovo nábřeží 2, Praha 1

· Účastnický poplatek: 1000 Kč

· Uzávěrka: 15. července 2011 na emailové adrese: info@filmcenter.cz.

Servis Českého filmového centra

KONZULTACE O DIGITÁLNÍ DISTRIBUCI

Evropská komise vyhlásila konzultaci o online distribuci audiovizuálních děl v EU, jejímž záměrem je shromáždit názory jednotlivců, organizací i veřejných představitelů na nové možnosti v této oblasti na jednotném digitálním trhu. Odpovědi pomohou EK posoudit potřebu případných opatření, jež umožní plně využít možností jednotného digitálního trhu, a přispějí k budoucímu návrhu Komise na zefektivnění kolektivní správy autorských práv.

Odpovědi je možno zasílat až do 18. listopadu 2011.

Zároveň se zahájením konzultace byla zveřejněna tzv. zelená kniha s názvem *Green paper on the online distribution of audiovisual works in the*

European Union: opportunities and challenges towards a digital single market. Zelená kniha by se měla stát základem diskuse o tom, zda a jak je nutné přizpůsobit regulační rámec, aby evropský audiovizuální průmysl mohl rozvíjet nové obchodní modely, tvůrci mohli nalézt nové distribuční platformy a evropští spotřebitelé měli lepší přístup k obsahu v celé Evropě. Zabývá se tedy otázkami autorských práv, odměňování autorů a umělců i některými zvláštními druhy užívání audiovizuálních děl (instituce filmového dědictví, přístup zdravotně postižených osob).

Servis MEDIA DESK ČR

HBO HLEDÁ DALŠÍ NÁMĚTY DOKUMENTŮ

HBO Česká republika plánuje realizaci dalších originálních dokumentárních filmů ve vlastní produkci. Vyzývá proto ve spolupráci s Institutem dokumentárního filmu, organizátorem filmového trhu East Silver, české a slovenské autory k zasílání jejich námětů na celovečerní dokumentární filmy ve stopáži 60 – 100 minut s aktuálními tématy vázanými na Českou republiku nebo na Slovenskou republiku. Témata mohou být libovolná, přednost mají silné lidské příběhy s kontroverzními přesahy, a měla by navazovat na cyklus „Bez cenzury“ uvedený na programech HBO. Výzva je otevřená pro autorské dokumentární filmy, nikoli pro publicistiku, ani tzv. „cross žánry“, či hrané dokumenty. K přihlášení Vašeho námětu použijte online přihlášku na <http://www.eastsilver.net/cs/east-silver/entry-form-hbo/>

Uzávěrka soutěže je 30. září 2011, zasláné náměty posoudí odborná porota.

Další podrobnosti k tématům a podmínky soutěže naleznete na webových stránkách East Silver (www.eastsilver.net) nebo HBO Česká republika (www.hbo.cz).

Kontaktní osoby:

Zdeněk Blaha / East Silver zdenek@eastsilver.net tel. +420 223 018 694

mob. +420 775 602 555 www.eastsilver.net

Martina Šantavá / HBO Česká republika martina.santava@hbo.cz tel.

+420 261 094 709 www.hbo.cz

Pavla Brožková, HBO

Z INFORMACÍ MEDIA DESK ČR

Evropská komise (EK) navrhla pro kulturu a audiovizuální průmysl v letech 2014-2020 celkový rozpočet ve výši 1.6 mld EUR. Roční rozpočet nového zastřešujícího programu Creative Europe by v roce 2014 měl být 182 mil. EUR a postupně by se každoročně zvyšoval až na 273 mil. EUR v roce 2020. Nový program Creative Europe má zahrnovat dosavadní programy Culture, MEDIA a MEDIA Mundus a zaměřovat se na potřeby kulturního sektoru přesahující národní hranice, se silným důrazem na prosazování kulturní a jazykové rozmanitosti.

Evropská komise vyhlásila tender na studii o filmové gramotnosti v Evropě, jež by měla odborně a na celoevropské úrovni identifikovat a analyzovat současné praktiky týkající se filmové gramotnosti.

Další, již započatou studii EK je studie o propagaci evropských děl v rámci audiovizuálních mediálních služeb, jež se poprvé zabývá nejen službami lineárními (tedy televizním vysíláním), ale i nelineárními (tedy službami video-on-demand) ve 31 evropských zemích.

Evropská komise (EK) vyhlásila konzultaci o online distribuci audiovizuálních děl v EU, jejímž záměrem je shromáždit názory jednotlivců, organizací i veřejných představitelů na nové možnosti v této oblasti na jednotném digitálním trhu. Odpovědi pomohou EK posoudit potřebu případných opatření, jež umožní plně využít možností jednotného digitálního trhu, a přispějí k budoucímu návrhu Komise na zefektivnění kolektivní správy autorských práv.

KURS FILMOVÉ VÝCHOVY PRO UČITELE

Aeroškola zve všechny zájemce z řad učitelů a lektorů volnočasových aktivit na akreditovaný kurz zaměřený na didaktiku teorie i praxe filmové a audiovizuální výchovy v rámci školní i mimoškolní výuky. Kurz proběhne 15.–18. září v Hrachově.

Jde o intenzivní čtyřdenní pobytový seminář s akreditací Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Je určen zvláště těm zájemcům z řad učitelů a pedagogů volného času, kteří:

- plánují založit filmový klub, kroužek, seminář
- chtějí přímo vyučovat filmovou a audiovizuální výchovu nově začleněnou do RVP
- by rádi ve své vlastní výuce v rámci různých předmětů využili filmové médium teoreticky nebo prakticky
- mají zájem o filmové umění a chtějí si rozšířit znalosti teorie filmového obrazu i praxe filmového natáčení

KALENDÁŘ DŮLEŽITÝCH AKCÍ

Výzva 19/2011 – Podpora pro digitalizaci evropských kin

Uzávěrka: 15. 9. 2011

Cílem této výzvy je usnadnit přechod kin uvádějících významný podíl evropských filmů na digitální technologie podporou vedlejších nákladů spojených s nákupem digitálního projektoru. Český překlad pokynů (guidelines) bude na našich stránkách k dispozici do konce tohoto týdne.

3. – 6. 10. 2011 – Cannes (FR)

Tradiční společný stánek MEDIA na televizním trh MIPCOM nabízí snížený akreditační poplatek (565 EUR bez DPH), poradenství před a během trhu a zázemí stánku (promítací zařízení, internetové připojení, místo pro schůzky, bar ad.). Je také možné pronajmout si minitánek (1 000 EUR). Služba je určena nezávislým evropským společnostem, které nabízejí evropský obsah.

Uzávěrka: 2. 9. 2011 (registrace bude ukončena po vyčerpání kapacity stánku)

29. 1. – 1. 2. 2012 – Rotterdam (NL)

29. ročník koprodukčního trhu konajícího se v rámci mezinárodního filmového festivalu v Rotterdamu. Bude na něj vybráno 30 – 35 mezinárodních projektů, které budou prezentovány vybraným filmovým profesionálům – obchodním zástupcům, distributorům, producentům, televizním producentům a zástupcům fondů.

Uzávěrka: 1. 9. 2011

24. – 31. 10. 2011 – Jihlava

Největší setkání východoevropských dokumentárních tvůrců s předními evropskými televizními producenty, distributory, nákupčími a zástupci filmových fondů. Nezávislí producenti zde nabízejí své projekty pro koprodukcí, předprodeje práv nebo další formy finanční podpory.

Uzávěrka: 1. 9. 2011

září 2011 – květen 2012 – Sterdyń (PL), Berlín (DE), Cannes (FR)

Celoroční dílna pro vývoj filmových scénářů je určena nejen zkušeným scenáristům, ale také absolventům filmových škol ze střední a východní Evropy. Hlavním cílem dílny je umožnit vybraným scenáristům z regionu střední a východní Evropy rozvíjet své scénáře za podpory zkušených lektorů-profesionálů, zvýšit jejich mezinárodní potenciál a umístění na evropském trhu a zajistit jim mezinárodní propagaci v rámci filmového průmyslu.

Uzávěrka: 31. 7. 2011

28. 9. – 2. 10. 2011 – Fyn (DK)

Vzdělávací program pro mentory působící v oblasti kreativního dokumentárního filmu: filmaře, dramaturgy, tutory, televizní dramaturgy, producenty a další. Kurz zahrnuje třídní rezidenční workshop a následující tříměsíční on-line konzultace.

Uzávěrka: 1. 8. 2011

29. 8. – 9. 12. 2011 – Viborg (DK)

Patnáctidenní workshop zaměřený na 3D animaci pro celovečerní animované filmy, TV seriály a hry. Kurz pracuje s programem Maya.

Uzávěrka: 1. 8. 2011

29. 8. – 9. 12. 2011 – Viborg (DK)

Patnáctidenní workshop zaměřený na 3D animaci pro celovečerní animované filmy, TV seriály a hry. Kurz pracuje s programem Maya.

Uzávěrka: 1. 8. 2011

26. 9. – 7. 10. 2011 – Viborg (DK)

Nový dvoutýdenní kurz dánské společnosti The Animation Workshop zaměřený na vývoj konceptů pro cross média. Je určen pro audiovizuální profesionály, kteří chtějí rozvíjet koncepty pro svůj cross média projekt a využít potenciál, jež cross média nabízejí.

Uzávěrka: 19. 8. 2011

Media Desk ČR

PRO BUDOUCÍ PROFESIONÁLY FILMAŘSKÝ TÁBOR BARRANDOV

Filmařský tábor Barrandov je už od padesátých let minulého století oblíbeným zpestřením léta pro několik generací dětí československých filmařů. Z těch známějších jmenujme například děti režisérů Františka Vláčila, Juraje Jakubiska, Zdeňka Svěráka, či vnuka režisérky Marie Poledňákové, malého Vašíka, který jede na tábor již popáté. A nejde jen o účastníky. Synové Juraje Herze a Evalda Schorma dokonce dělali na Táboře Barrandov oddílové vedoucí. Letos tábor probíhá v Kutříně u Skutče, v krásné lesnaté krajině předhůří Žďárských vrchů. Pro 80 dětí ve věku 7 až 15 let je zde připraven patnáctidenní turnus, na kterém je, kromě tradičního programu, čeká i řada nevšedních překvapení.

Pro účastníky tábora je připraveno množství nových zážitků, výletů, braných a bojových her, sportovních soutěží, karneval, táborová pouť, promítání barrandovských filmů či westernová show, a především poutavá celotáborová etapová hra z westernového prostředí. Malí táborníci se v ní utkají o uvolněné místo táborového šerifa a ti nejlepší utvoří jeho družinu ochránců zákona. Hra navazuje na legendární western O. Lipského Limonádový Joe aneb koňská opera, který natočilo Filmové studio Barrandov v roce 1964, a který ctí morální hodnoty jako jsou poctivost, čest a pravdomluvnost, a naopak odsuzuje alkohol, díky čemuž je perfektním příkladem pro děti a mládež. Touto hrou si účastníci mimo jiné připomenou

80. narozeniny Barrandova, které připadají právě na letošní rok. Nechybí ale ani filmařské novinky. Letos je pro děti připravena premiéra pohádky režiséra Zdeňka Trošky Čertova nevěsta, jejímž koproducentem je i Barrandov Studio, a také beseda s jejími tvůrci.

TRILOBIT BEROUN 2011

PŘIHLÁŠKA DO SOUTĚŽE

Název díla

.....

Výrobce-producent

.....

Stopáž

Žánr

Původní nosič

.....

Námět

.....

Scénář

.....

Kamera

.....

Režie

.....

Stručná charakteristika

.....

Datum premiéry

(Akceptujeme díla s datem premiéry 1. 10. 2010 – 30. 9. 2011)

.....

Jméno přihlašovatele

.....

Profesní zařazení vůči filmu

podpis přihlašovatele

.....

Kontaktní adresa

telefon /fax e-mail

Prohlášení

V případě získání ceny výrobce-producent souhlasí s uvedením ukázky filmu během slavnostního udílení cen, současně souhlasí s použitím a uvedením ukázkových záběrů z filmu v dokumentu, který ku příležitosti Trilobit Beroun každoročně vzniká a je odvysílán Českou televizí.

podpis a razítko výrobce-producenta

UZÁVĚRKA přihlášek je 30. září 2011

5x DVD s přihlášeným filmem a 1x originál + 5x kopii přihlášky odešlete

na adresu: Český filmový a televizní svaz FITES, Pod Nuselskými schody 3, 120 00 Praha 2

na obálku uveďte: Trilobit 2011

Formulář přihlášky také na www.fites.cz

GOLDEN PRAGUE

SVĚTOVÉ HUDEBNÍ A TANEČNÍ FILMY NA ŽOFÍNĚ

VIDEOTÉKA SE VŠEMI SOUTĚŽNÍMI POŘADY
GOLDEN PRAGUE PREMIERES
CHOREOGRAF ANGELIN PRELJOCAJ (FR)
BBC TV (UK) | TV KULTURA (RUS)
REŽISÉR CHRISTOPHER NUPEN (UK)
POCTA ALVINU AILEYMU (USA)
KONCERTY | WORKSHOPY

2

WWW.FESTIVALZLATAPRAHA.CZ

48 | MEZINÁRODNÍ TELEVIZNÍ FESTIVAL
ZLATÁ PRAHA | 15.-19. ŘÍJNA 2011 | PRAHA